Premiul WALDENBOOKS BESTSELLING AUTHOR

Carly Phillips

Burlacul

Colecția
Romantica

Celebra scriitoare americană CARLY PHILLIPS a renunțat la profesia de avocat pentru cea de scriitoare. O decizie inspirată, fapt demonstrat de cele douăzeci şi unu romane, toate considerate bestselleruri, publicate din anul de debut 1998 până astăzi şi pentru care a fost distinsă cu cinci prestigioase premii.

În cartea de față, Raina Chandler este o doamnă respectabilă, foarte iubită de cei trei fii ai săi, toți necăsătoriți, la care şi ea ține tot atât de mult. Atât de mult, încât încearcă să le influențeze viața. Bolnavă de inimă, ea vrea să aibă parte măcar de un nepot. Dorință care nu poate fi ignorată, dar realizabilă numai prin sacrificiul celui pe care îl vor indica sorții. Zarul este aruncat şi Roman, mezinul, se vede în situația de a-şi căuta o soție.

Fosta prietenă, Charlotte Bronson, pare cea mai potrivită alegere. Numai că aceasta consideră o greşeală să cedeze farmecelor unui bărbat, binecunoscut pentru cât de intens prețuieşte femeile, dar mai ales libertatea sa.

Cum inima are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaşte, Charlotte ajunge tot mai aproape de Roman. Şi, când se hotărăşte să încerce imposibilul, intervine o întâmplare ce îi provoacă multă durere şi deznădejde...

Este, oare, totul pierdut? Ar mai fi posibil ca o mare dragoste să-i reunească şi să schimbe un burlac înrăit într-un bărbat responsabil?

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-151-7

Carly Phillips

Burlacul

Traducere: PETRUȚA IONESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, CARLY
Burlacul / Carly Phillips ; trad.: Petruța Ionescu. - București: Lider, 2007
ISBN 978-973-629-151-7

I. Ionescu, Petruța (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: ARETI ANASTASESCU
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: PUIU ENACHE

Mamei mele şi tatălui meu pentru că m-au făcut să cred că pot face absolut orice.

Lui Phil, fiindcă mă iubeşte şi mă sprijină să trec prin toate încercările.

Şi pentru Jackie şi Jen, care fac ca totul să merite.

PROLOG

Sunteți sănătoasă, doamnă Chandler. Şi cardiograma şi tensiunea arterială sunt normale. Nu e decât un caz nefericit de indigestie. Un antiacid, puțină odihnă, şi ar trebui să vă simțiți bine. Doctorița îşi agăță stetoscopul de gât, notând încă ceva în tabel.

Sentimentul de uşurare alunecă prin trupul Rainei Chandler la fel de puternic ca durerea care o cuprinsese mai devreme. Senzația aceea înfiorătoare din piept şi din braț o luase pe nepregătite. Cu toate că îşi pierduse soțul în urma unui atac de cord la vârsta de treizeci şi şapte de ani, Raina nu privise niciodată cu detaşare durerile apărute pe neaşteptate. Devenise o persoană conştiincioasă în privința sănătății sale, atentă la greutatea ei, şi începuse un program de exerciții care consta în plimbări pe jos în pas vioi, rutină pe care o respectase până în ziua de astăzi.

La primul puseu de durere, ea se repezise la telefon, apelându-l pe fiul ei cel mare. Nici măcar amintirile neplăcute, ale mirosurilor sterile şi antiseptice din spital, sau griul depresiv al pereților nu o împiedicară să se îngrijească de sănătatea sa. Avea o misiune de îndeplinit înainte de a părăsi această lume.

Aruncă o privire către tânăra şi atractiva doctoriță care o întâmpinase la Camera de urgențe. Orice femeie cu o

înfăţişare plăcută în ţinuta verde monotonă de spital avea potenţial.

– Eşti nouă în oraş, nu-i aşa? Dar Raina ştia răspunsul înainte ca cealaltă să încuviinţeze.

Cunoştea pe toată lumea din Yorkshire Falls, cu o populaţie de 1723 de persoane ce aveau să devină curând 1724, când soţia editorului ediţiei locale a *Yorkshire Falls Gazette* va naşte viitorul lor copil. Medicul său generalist fusese dr. Eric Fallon, un prieten apropiat de mulţi ani. Văduv ca şi ea, Eric sucombase recent în faţa dorinţei de a se bucura mai mult de viaţă şi a munci mai puţin. Fiind noul asociat al lui Eric, domnişoara dr. Leslie Gaines avea propriul răspuns în privinţa unui stres mai redus.

Ea era nou-venită în oraş şi, din punctul de vedere al Rainei, acest lucru o făcea nu doar interesantă, dar şi o nouă potenţială soţie pentru podoabele ei de băieţi.

– Eşti căsătorită? întrebă Raina. Sper că nu te va supăra întrebarea, dar am trei fii burlaci şi...

Doctoriţa chicoti.

– Sunt în oraş de numai câteva săptămâni, însă reputaţia fiilor dumneavoastră le-a luat-o mult înainte, doamnă Chandler.

Pieptul Rainei se umflă de mândrie. Erau băieţi de treabă, fiii ei. Ei reprezentau marea sa bucurie, iar de curând sursa unei frustrări permanente. Chase, băiatul cel mare, Rick, poliţistul favorit al oraşului, şi Roman, corespondentul său extern şi fratele mai mic, cel care se afla acum la Londra, participând la un summit economic.

– Prin urmare, doamnă Chandler...

– Raina, o corectă ea, studiind-o pe amabila doctoriţă. Un râs plăcut, simţul umorului. Îndepărtă imediat posibilitatea ca tânăra să fie sufletul pereche pentru Roman ori pentru Rick.

Conduita ei aşezată l-ar plictisi pe Roman, iar programul de medic ar intra în conflict cu cel al ofiţerului Rick. Dar ea putea fi femeia perfectă pentru băiatul cel mare, Chase.

Din momentul în care preluase de la tatăl său, cu aproape douăzeci de ani în urmă, funcţia de editor al *Yorkshire Falls Gazette*, el devenise mult prea sobru, mult prea şef şi peste măsură de protector. Slavă Cerului că moştenise frumuseţea tatălui său, un chip cizelat care producea o primă impresie înainte ca el să deschidă gura, preluând controlul. Femeile cumsecade adoră bărbaţii protectori, iar marea parte a celor nemăritate din oraş s-ar căsători cu Chase cât ai clipi. Era chipeş, ca şi Rick şi Roman.

Scopul ei era de a-şi căsători cei trei fii, şi aşa va face. Dar mai întâi, vor trebui să-şi dorească din partea unei femei ceva mai mult decât sex. Nu că ar fi ceva rău în privinţa sexului; în realitate, putea fi mai mult decât plăcut, reflectă ea, aducându-şi aminte. Dar problema ei era de fapt mintea închistată a fiilor ei. Ei erau *bărbaţi.*

Şi fiindcă ea fusese cea care îi crescuse, ştia exact cum gândeau. Rareori îşi doreau o femeie pentru mai mult de o noapte. Norocoasa avusese parte de o lună, nici mai mult, nici mai puţin. Găsirea unei femei hotărâte, asta era soluţia. Cu înfăţişarea lor atrăgătoare, specifică neamului Chandler, femeile le cădeau la picioare. Însă bărbaţii, inclusiv fiii săi, îşi doresc ce nu pot avea, iar băieţii ei aveau prea mult, cu prea mare uşurinţă.

Ispita lucrului interzis şi plăcerea de a vâna dispăruseră. De ce s-ar gândi un bărbat la *până când moartea ne va despărţi*, când femeia e dispusă să cedeze fără niciun angajament? Nu că Raina nu ar fi înţeles generaţia actuală. O înţelegea. Dar adora în acelaşi timp legăturile vieţii de familie – şi era suficient de deşteaptă încât să-şi dorească pachetul complet.

Însă în lumea de azi, femeia trebuie să-i ofere bărbatului o provocare. Emoţie. Şi chiar şi atunci, Raina simţea că fiii ei ar da înapoi. Bărbaţii Chandler aveau nevoie de o femeie specială ca să le trezească interesul şi să-l menţină. Raina oftă. Ce ironie ca ea, o femeie care avusese drept ideal propria căsnicie şi copiii săi, să crească trei fii care considerau sacru cuvântul *burlac*. Cu atitudinea lor, ea nu va avea parte de nepoţii pe care şi-i dorea. Iar ei nu vor avea niciodată parte de fericirea pe care o meritau.

– Câteva recomandări, Raina. Doctoriţa închise repede graficul şi ridică privirea. Îţi sugerez să ai mereu în casă o sticluţă cu comprimate antiacide, în caz de urgenţă. O ceaşcă cu ceai se dovedeşte adesea cel mai bun remediu.

– Fără livrări de pizza la ore târzii din noapte, în concluzie? Întâlni căutătura amuzată a tinerei doamne.

– Mă tem că nu. Va trebui să-ţi găseşti altă distracţie.

Raina strânse din buze. Lucrurile pe care avea să le îndure în viitor. Pentru fiii săi. Vorbind de ei, Chase şi Rick aveau să revină dintr-o clipă în alta, iar doctoriţa nu îi răspunsese încă la cea mai presantă întrebare. Raina îşi lăsă privirea să alunece de-a lungul trupului zvelt al doctoriţei.

– Nu vreau să insist, însă...

Dr. Graines rânji, evident încă amuzată.

– Sunt căsătorită. Şi chiar dacă nu aş fi fost, sunt convinsă că fiii dumneavoastră ar aprecia foarte mult dacă şi-ar găsi singuri partenerele potrivite.

Raina îşi temperă dezamăgirea, fluturând mâna în semn de răspuns.

– Ca şi cum fiii mei îşi vor găsi vreodată femeile care li se potrivesc. Sau ar fi bine să spun *soţiile*. Nicio urgenţă de viaţă şi de moarte nu i-ar putea sili să-şi aleagă o femeie

şi să se aşeze la casa lor... Vocea Rainei deveni tărăgănată în timp ce sensul propriilor vorbe păru să prindă contur.

Urgenţă de viaţă şi de moarte. Singurul lucru care i-ar convinge pe fiii săi să se însoare. *Propria ei* urgenţă de viaţă şi de moarte.

În vreme ce planul ei începea să prindă formă, conştiinţa Rainei o imploră să renunţe la idee. Era o cruzime să-i facă pe fiii ei să creadă că e bolnavă. Pe de altă parte, era spre binele lor. Ei nu erau în stare să-i refuze nimic, nu în momentul în care ea avea cu adevărat nevoie de ei, iar ea, mizând pe firea lor bună, îi va conduce în cele din urmă spre acel „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi". Nu că ei ar şti sau ar aprecia asta.

Îşi muşcă buza. Era un risc. Dar fară nepoţi, singurătatea se întrevedea dezolantă în viitorul său, aşa cum, fără o soţie sau o familie, se întrevedea şi pentru copiii ei. Voia ca ei să aibă ceva mai mult decât case şi vieţi goale – genul acela de viaţă pe care îl avusese ea după moartea soţului său.

– Doamnă doctor, diagnosticul meu... e confidenţial?

Tânăra femeie îi aruncă o privire piezişă. Fără îndoială că era obişnuită cu această întrebare în cazurile cele mai grele. Raina îşi verifică ceasul. Băieţii ei trebuiau să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Noul ei plan, ca şi viitorul familiei sale depindeau de răspunsul femeii, aşa că Raina aşteptă, bătând nerăbdătoare din picior.

– Da, este confidenţial. Dr. Gaines dădu răspunsul râzând cât se poate de natural.

Raina se mai relaxă puţin. Îşi strânse mai bine pe corp halatul de spital din bumbac.

– Bine. Sunt convinsă că nu vei dori să fii obligată să eviţi întrebările fiilor mei, aşa că îţi mulţumesc pentru tot. Întinse mâna şi i-o strânse politicos, în timp ce în realitate îşi

dorea să o împingă pe femeie dincolo de draperie înainte de sosirea cavaleriei, împreună cu întrebările sale punctuale.

– A fost o plăcere şi o experienţă să vă cunosc. Dr. Fallon va reveni mâine la cabinet. Dacă până atunci vă mai deranjează ceva, nu ezitaţi să sunaţi.

– Oh, nu voi ezita, spuse Raina.

– Deci care-i povestea? Rick, fiul mijlociu, cel pe care nu era nimeni în stare să-l ignore, se strecură dincolo de draperie, iar Chase îl urmă îndeaproape. Firea nesăbuită a lui Rick era replica personalităţii mamei lui. Părul lui castaniu-închis şi ochii de culoarea alunei semănau cu ale Rainei înainte ca ea să-şi schimbe culoarea cu un blond în nuanţa mierii pentru a ascunde cărunţeala.

Roman şi Chase, pe de altă parte, se înscriau într-un alt registru, cu părul de un negru intens şi ochi de un albastru strălucitor. Atât fiul cel mare, cât şi cel mic erau întruchiparea perfectă a tatălui lor. Staturile lor impozante şi nuanţa închisă a părului lor îi aduceau întotdeauna aminte de John. Numai personalitatea le aparţinea în exclusivitate.

Chase se postă în faţa agitatului său frate, înfruntând-o pe doctoriţă:

– Ce se întâmplă?

– Cred că starea de sănătate a mamei dumneavoastră e un subiect pe care ar dori să vi-l explice ea însăşi, spuse doctoriţa, strecurându-se apoi dincolo de îngrozitoarea draperie multicoloră.

Ignorând zvâcnetul de vinovăţie în favoarea a ceva mult mai bun, asigurându-se că ei îi vor mulţumi în cele din urmă, Raina clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile, ducând o palmă tremurătoare deasupra inimii. Apoi le explică fiilor ei starea delicată a sănătăţii sale şi dorinţa pe care o avea de atâta amar de vreme.

1

Roman se uită fix la fratele lui mai mare sau, mai exact, se uită lung la moneda de douăzeci şi cinci de cenţi din mâna dreaptă a lui Chase. După ce primise telefonul în legătură cu problemele cardiace ale mamei sale, Roman luase primul zbor cu plecare din Londra. Năvălise pe aeroportul JFK, luase imediat o cursă care făcea legătura cu Albany şi închiriase apoi o maşină care să ajungă într-o oră la reşedinţa sa din Yorkshire Falls, situată la ieşirea din Saratoga Springs, New York. Era atât de obosit încât îl dureau oasele.

Iar acum putea adăuga şi stresul la problemele lui. Datorită tulburărilor cardiace ale mamei sale, unul dintre fraţii Chandler trebuia să-şi sacrifice libertatea pentru a-i dărui Rainei un nepot. Aruncarei monedei avea să decidă care dintre fraţi va purta povara, dar numai Rick şi Roman puteau fi implicaţi. Cum el îşi făcuse deja datoria faţă de familie renunţând la colegiu pentru a prelua conducerea ziarului şi a o ajuta pe mama lor să-i crească pe cei doi mai mici, Chase nu lua parte la aruncarea monedei – deşi el îşi dorea contrariul. El voia ca lucrurile să fie echitabile. Rick şi Roman insistaseră însă ca el să-şi păstreze autonomia.

Va juca în schimb rolul executorului.

– Alegeţi. Cap sau pajură, zise Chase.

Roman aruncă privirea spre tavanul nevopsit, uitându-se spre etajul copilăriei sale, acolo unde mama lor se odihnea după cum îi recomandase doctorul. Între timp, el şi fraţii săi stăteau şi aşteptau pe podeaua prăfuită şi pătată din loc în loc a garajului ataşat de casa propriu-zisă. Acelaşi garaj în care ei îşi adăposteau bicicletele şi mingile pe vremea când erau copii, locul unde Roman îşi ascundea berile când îşi închipuia că fraţii lui mai mari nu se aflau prin preajmă. Şi aceeaşi casă în care crescuseră ei şi pe care mama lor o avea şi acum mulţumită muncii susţinute a lui Chase şi succesului pe care îl obţinuse el cu gazeta.

– Haideţi, băieţi, să spună careva, zise Chase, risipind tăcerea care se aştemea în jur.

– Nu e nevoie să vorbeşti ca şi cum povestea asta ţi-ar face plăcere, mormăi Rick.

– Tu îţi închipui că chestia asta îmi face plăcere? Chase răsuci moneda între degete, frustrarea întinzându-i buzele. Chestia asta e o porcărie. Sunt al naibii de sigur că nu vreau să vă văd pe niciunul dintre voi renunţând la viaţa pe care şi-a ales-o numai din pricina unui capriciu.

Roman era sigur că fratele lui cel mare se simţea atât de puternic fiindcă nu-şi alesese singur drumul în viaţă. În schimb, i se încredinţase peste noapte atât rolul de editor, cât şi cel de părinte. La şaptesprezece ani, fiind cel mai mare dintre fraţi când tatăl lor decedase, Chase considerase că e de datoria lui să ia locul tatălui, să devină capul familiei. Asta era şi motivaţia participării lui Roman la aruncarea monedei. El fusese cel care plecase din Yorkshire Falls pentru a-şi realiza visurile, în timp ce Chase rămăsese în urma lui, renunţând la ale sale.

Amândoi, atât Roman, cât şi Rick, îl priveau pe Chase

ca pe un model. Dacă Chase considera că înfricoşătoarea stare de sănătate a mamei şi dorinţa ei profundă de a avea un nepot meritau un sacrificiu, atunci Roman trebuia să fie de acord. Nu numai că i-o datora fratelui său, însă împărtăşea acelaşi sentiment al devotamentului faţă de familie.

– Suferinţa mamei nu e un capriciu, zise Roman către fraţii săi. Ea a spus că inima ei e slăbită şi nu suportă stresul.

– Sau dezamăgirea, adăugă Rick. Mama nu foloseşte această expresie, dar ştiţi al naibii de bine că asta a vrut să spună. Noi am dezamăgit-o.

Roman dădu din cap în semn de aprobare.

– Dacă nepoţii o vor face fericită, atunci de noi depinde să-i oferim un puşti ca să-l cocoloşească atâta vreme cât se mai află printre noi şi se poate bucura că e bunică.

– Ştiind că unul dintre noi are o căsnicie fericită o va scuti de o mare parte a stresului pe care trebuie să-l evite, zise Chase. Iar un nepot îi va oferi un nou sens în viaţă.

– Nu putem să-i oferim doar un căţeluş? întrebă Rick.

Roman înţelegea sentimentul. La douăzeci şi unu de ani, stilul lui de viaţă făcea imposibil un trai aşezat. Căsătoria şi familia nu fuseseră prevăzute pentru viitor. Până în clipa de faţă. Nu că nu i-ar fi plăcut femeile, parfumul lor sau felul în care pielea lor catifelată aluneca pe trupul lui trezit la viaţă. Dar nu se putea imagina renunţând la propria carieră pentru a privi chipul unei singure femei la micul dejun, la capătul opus al mesei, tot restul vieţii sale. Se cutremură, uimit că alegerile existenţei lui ajunseseră într-un moment unic ca acesta.

Se întoarse către fratele lui mijlociu.

– Rick, tu ai mai tăiat o dată nodul gordian. Nu e nevoie să o faci din nou. Cu toate că Roman nu-şi dorea să se

proclame omul potrivit pentru o treabă ca asta, nu putea să-l lase pe fratele său să repete trecutul – să se căsătorească pentru a veni în ajutorul cuiva sacrificându-se pe sine.

Rick clătină din cap.

– Te înşeli, frate. Voi lua parte la acţiunea de aruncare a monedei. Data trecută nu a avut nimic de-a face cu asta. *Asta* are legătură cu familia.

Roman pricepu. Toţi membrii familiei Chandler erau dedicaţi familiei. Aşa că el se întorcea acolo de unde plecase. Se va întoarce la slujba sa de corespondent străin al Associated Press, continuând să se aventureze în punctele fierbinţi ale politicii, răspândind în lumea întreagă poveşti tăinuite, sau se va stabili în Yorkshire Falls, aşa cum nu avusese de gând niciodată? Cu toate că Roman nu ştiuse niciodată al cui era visul pe care îl visa el – al lui ori al lui Chase, sau o combinaţie a celor două – Roman trăise cu teama de a nu repeta stilul de viaţă al fratelui său, ori de a fi în imposibilitatea de a alege.

Dar, în ciuda golului din stomac, era pregătit, aşa că dădu din cap în direcţia lui Chase.

– Dă-i drumul.

– Cum doreşti. Chase aruncă moneda cât putu de sus.

Roman înclină capul către Rick, acordându-i şansa de a alege, iar Rick strigă:

– Cap.

Ca într-o mişcare cu încetinitorul, moneda se roti şi pluti în aer. Viaţa lipsită de griji îi trecu lui Roman pe dinaintea ochilor într-o manieră asemănătoare: femeile pe care le cunoscuse şi cu care flirtase, cele deosebite, care îi rămăseseră alături suficient timp pentru a forma o relaţie, însă nu pentru a fi partenera de o viaţă, întâlnirile ocazionale

şi fierbinţi, din ce în ce mai rare, din moment ce acum era mai matur şi avea mai mult discernământ.

Sunetul scos de palma lui Chase care se lipea de dosul mâinii îl surprinse pe Roman, readucându-l la realitate. Întâlni privirea solemnă a fratelui său mai mare.

O viaţă în schimbare.

Moartea unui vis.

Severitatea situaţiei îi strânse stomacul lui Roman. Îşi îndreptă umerii, aşteptând, în timp ce Rick inspiră zgomotos.

Chase ridică mâna, privind în jos înainte de a întâlni privirea atentă a lui Rick, apoi pe a lui Roman. Apoi îşi îndeplini datoria aşa cum o făcea întotdeauna, fără a da înapoi.

– Cred că acum o să ai nevoie să bei ceva, prâslea. Tu eşti mielul de sacrificiu în situaţia asta.

Rick ridică spre cer o privire grea, o nimica toată în comparaţie cu bila de plumb din stomacul lui Roman. Chase se apropie, postându-se în dreptul lui Roman.

– Dacă vrei să renunţi, acum e momentul. Nimeni nu-ţi va sta în cale dacă nu poţi să faci asta.

Roman se sili să zâmbească larg, mai ceva ca Chase la optsprezece ani.

– Crezi că a pune femeile la orizontală şi a face copii e o sarcină grea? Când îmi va veni timpul, o să-ţi doreşti să fi fost tu în locul meu.

– Asigură-te că e o puştoaică, zise Rick, încercând să fie de ajutor, dar din vorbele sau din tonul lui nu răzbătea un umor adevărat. Evident că resimţea durerea lui Roman, cu toate că uşurarea că el nu fusese cel ales era tangibilă.

Roman aprecie încercarea de a-i ridica moralul, deşi aceasta nu funcţionă.

– Mai important este ca ea să nu se aştepte la prea

mult, replică el. Orice femeie cu care se va însura el trebuia să știe de la început cine era el și să accepte ce nu era.

Chase îi dădu o palmă pe spinare.

– Sunt mândru de tine, puștiule. Asta e o decizie pe care o iei o-singură-dată-în-viață. Asigură-te că poți trăi alături de ea, în regulă?

– Nu am de gând să trăiesc cu nimeni, mormăi Roman.

– Atunci ce ai de gând? întrebă Rick.

– O căsnicie lungă și plăcută care să nu-mi schimbe deloc viața. Vreau să găsesc pe cineva care să-și dorească să stea acasă și să crească copilul, care va fi fericită când mă voi întoarce acasă.

– Vei avea oricum o povară, nu? întrebă Rick.

Roman îl privi amenințător. Încercarea lui de a-i îmbunătăți starea de spirit mersese prea departe.

– De fapt, noi am avut o viață a naibii de bună până ne-am făcut mari, iar eu vreau să mă asigur că indiferent cu cine m-aș căsători, persoana aceea îi va oferi aceleași condiții copilului meu.

– Prin urmare tu o să-ți vezi de drum, iar soția ta o să stea acasă. Chase clătină din cap. Mai bine vezi cum te porți. Doar nu vrei să sperii prea repede potențialele candidate în timpul căutării.

– Asta nu se poate întâmpla, chicoti Rick. În liceu, nu exista nicio fată care să nu tânjească după puști, înainte ca el să înceapă o viață plină de aventură.

În ciuda situației, Roman pufni în râs.

– Doar după ce ai absolvit tu. Ale tale erau prea mari.

– Nu mai e nevoie s-o spui. Rick încrucișă brațele la piept, rânjind. Dar ce-i drept, e drept. A trebuit să o iau pe

urmele lui Chase, iar ale lui erau uriaşe. Fetele se dădeau în vânt după bucăţica lui tare şi tăcută. Dar imediat ce a absolvit el, au pus ochii pe mine. Se bătu cu pumnul în piept. Şi de cum am plecat eu, drumul a rămas liber pentru tine. Şi *toate* se arătau interesate.

Nu toate. Fără preaviz, amintirea infatuării sale din liceu reveni la suprafaţă, aşa cum făcea adesea. O fată frumoasă cu părul de un negru intens şi ochi verzi, Charlotte Bronson, făcuse ca hormonii lui adolescentini s-o ia razna. Refuzul ei usturător îl urmărise toată viaţa, la fel de acut şi acum ca şi atunci. El o apreciase ca fiind singura cu care ar porni la drum şi nu o uitase niciodată. Cu toate că Roman şi-ar fi dorit să considere povestea ca pe un eşec din adolescenţă şi s-o lase aşa, adevărul îi dicta să admită că sentimentele sale fuseseră profunde.

Nu se punea problema s-o fi recunoscut în faţa fraţilor lui pe-atunci ori acum. Un bărbat trebuie să păstreze unele chestiuni pentru sine.

Potrivit ultimului zvon pe care-l auzise Roman, Charlotte se mutase în New York City, capitala mondială a modei. Cu toate că el ocupa un apartament în comun cu cineva, cu o chirie moderată, în acelaşi oraş, nu o întâlnise niciodată, dar nici nu o căutase. Zăbovise arareori în oraş suficient timp pentru a face şi altceva decât să doarmă o noapte, să-şi schimbe hainele, ca să pornească din nou spre o nouă destinaţie.

În ultima vreme nu mai aflase nimic de la mama lui, aşa că acum deveni curios.

– Charlotte Bronson s-a întors în oraş? întrebă el.

Rick şi Chase schimbară priviri uimite.

– Cu siguranţă, zise Rick. Are o mică afacere în First.

– Şi e necăsătorită, spuse Chase, surâzând în final.

Adrenalina lui Roman năvăli puternic şi rapid.

– Ce fel de afacere?

– De ce nu treci pe acolo ca să vezi cu ochii tăi? întrebă Rick.

Ideea îl tentă. Roman se întrebă cum o fi arătând Charlotte acum. Dacă era la fel de sinceră şi de tăcută ca pe vremuri. Dacă părul de un negru intens era tot lăsat liber pe spate, tentând orice bărbat să-l atingă. Era curios dacă ochii ei verzi erau la fel de expresivi, o fereastră spre sufletul ei pentru oricine se arăta suficient de interesat pentru a-l privi.

El manifestase interes şi fusese alungat.

– S-a schimbat mult?

– Du-te şi aruncă o privire. Chase adăugă propriul său punct de vedere. Poţi numi asta prima ocazie să pui la orizontală potenţialele canditate.

De parcă pe Charlotte ar interesa-o. Ea plecase liniştită chiar după prima lor întâlnire, lăsându-l şi pe el să o ia din loc, aparent fără nicio remuşcare. Roman nu crezuse niciodată în dezinteresul ei, şi nici că vorbise propriul său ego. Scânteile fuseseră suficient de puternice pentru a aprinde tot oraşul, iar chimia aceea atât de fierbinte fusese o explozie ameninţătoare. Dar atracţia sexuală nu fusese singurul lucru pe care îl împărtăşiseră.

Ei erau conectaţi la un nivel mult mai profund, conectaţi suficient pentru ca el să-i împărtăşească visurile şi speranţele sale de viitor, un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. Dezvăluirea unei părţi atât de intime a inimii sale îl lăsase descoperit în faţa suferinţei, ceea ce făcea ca refuzul ei să fie şi mai dureros, realiză el acum, graţie înţelepciunii de om matur care îi lipsise la tinereţe.

– Poate că o voi căuta. Deliberat, Roman răspunsese vag. Nu voia să le ofere fraţilor săi mai multe indicii în legătură cu renăscuta sa curiozitate vizavi de Charlotte Bronson. Mai ales că el avea nevoie de o altfel de femeie, una care să fie de acord cu planul său.

Lăsă să-i scape un mormăit, amintindu-şi de ce începuse toată această conversaţie. Mama lui îşi dorea nepoţi. Iar Roman va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a-i oferi. Asta nu însemna însă că el va lua o soţie cu tot alaiul de emoţii sufocante şi aşteptări ale unui mariaj tipic. El era un bărbat care avea nevoie de libertatea lui. El nu era un soţ pentru toate anotimpurile. Potenţiala sa soţie va trebui să-şi dorească mai mult copii decât un soţ, bucurându-se de propria independenţă. O femeie independentă care să adore copiii va fi alegerea perfectă.

Fiindcă Roman intenţiona să se însoare, să-şi lase însărcinată soţia şi să plece naibii unde va vedea cu ochii, făcând tot posibilul să nu privească înapoi.

Soarele strălucea dincolo de vitraliul ferestrei din partea din faţă a magazinului, scăldând-o pe Charlotte într-o căldură minunată. Se potrivea perfect cu imaginea tropicală pe care ea o pregătea. Legă partea posterioară a unei perechi de bikini cu şiret în jurul manechinului care urma să fie expus la loc vizibil în vitrină, întorcându-se apoi către asistenta sa.

Beth Hansen, de altfel cea mai bună prietenă a lui Charlotte încă din copilărie, chicoti.

– Mi-aş dori să arăt şi eu atât de perfect.

– Acum arăţi. Charlotte aruncă o privire micuţei Beth şi sânilor ei generoşi.

Yorkshire Falls era un oraş mic, la patru ore distanţă

de New York City – suficient de departe pentru a rămâne un oraş de mici dimensiuni, dar destul de aproape pentru a merita să faci o călătorie dacă motivul era suficient de bun. După toate aparenţele, schimbarea bustului fusese pentru Beth un motiv destul de bun.

– Şi tu poţi fi. Nici măcar nu e nevoie să-ţi foloseşti prea mult imaginaţia. Beth arătă spre manechin. Priveşte-o şi imaginează-te exact aşa. Schiţă cu ambele mâini forma curbă. Un lifting ar fi un început, dar o măsură în plus a cupei ar face şi mai mult pentru a atrage atenţia unui mascul.

Charlotte scoase un oftat exagerat.

– Luând în considerare interesul pe care l-a trezit magazinul, nu am nevoie de niciun alt ajutor de niciun fel, pentru a atrage şi mai mult atenţia.

Cât despre bărbaţi, nu mai avusese o întâlnire de acum şase luni, de pe vremea zilelor petrecute în New York. Şi, cu toate că uneori era cam singură, nu era pregătită să reia rutina întâlnirilor – cine lungi, învăluite în tăcere sau obligatoriul sărut de „noapte bună", moment în care ea trebuia să ia mâna nesigură a partenerului înainte de a putea începe orice fel de tatonare. Deşi, dacă vreodată ar urma să-şi întregească viaţa prin prezenţa unui soţ şi a unor copii, pe lângă cariera sa, ar trebui să reia cât de curând jocul întâlnirilor.

– Orice femeie are nevoie de ceva mai multă atenţie din partea bărbaţilor. E un impuls pe care ţi-l dă orgoliul, şi cine se poate împotrivi unui asemenea lucru?

Charlotte se încruntă.

– Un bărbat ar fi mai degrabă...

– Interesat de mintea ta, nu de chipul sau de trupul tău, o imită Beth, punându-şi mâinile în şolduri.

Charlotte aprobă.

– Exact. Iar eu i-aş oferi în schimb, oricărui bărbat, acelaşi respect. Rânji. Încep să aduc cu un record doborât?

– Poate puţin.

– Spune-mi ceva. De ce pe bărbaţii de care mă simt atrasă îi interesează doar ambalajul şi nu să-mi rămână alături pentru lungul drum? întrebă Charlotte.

– Fiindcă ţi-ai dat întâlnire cu omul nepotrivit? Sau poate fiindcă tu nu le acorzi nicio şansă. În plus, e un fapt dovedit că pe un bărbat îl atrage mai întâi aspectul exterior. Un tip deştept, bărbatul potrivit, va şti să te descopere, şi atunci îl vei putea face praf cu strălucita ta minte.

– Bărbaţii pe care îi interesează în primul rând cum arăţi sunt prea puţin profunzi.

– Iar începi. Te repezi spre concluzii de ordin general. Iar eu te implor să faci altfel. Beth îi aruncă o privire mânioasă. Aspectul exterior este cel care creează prima impresie, insistă ea.

Charlotte se întrebă cum de prietena ei afirma un lucru când ea trăise ca dovadă un altul. Dacă Beth credea într-adevăr că pe bărbaţi îi interesa mai întâi ambalajul, ca abia după aceea să cunoască şi să aprecieze o femeie pentru cine şi ce era ea, atunci de ce recursese ea la chirurgia plastică *abia după* ce îl cunoscuse pe logodnicul ei? Charlotte ţinea însă prea mult la prietena sa pentru a o răni adresându-i o asemenea întrebare.

– Priveşte la magazinul ăsta, de exemplu. Beth roti o mână prin aer. Tu eşti cea care vinde partea care se vede, dar pe lângă asta eşti răspunzătoare pentru revigorarea multor relaţii şi a multor căsnicii care păreau să se destrame.

– Aici te pot contrazice. Charlotte le spusese acelaşi lucru multora dintre clientele sale.

Beth rânji.

– Jumătate dintre femeile acestui oraş şi-au găsit norocul datorită ţie.

– Eu nu aş merge atât de departe.

Prietena ei ridică din umeri.

– Cum vrei. Ideea e – nu tu transmiţi mesajul cum că ambalajul e important?

– Mai degrabă cred că transmit mesajul că e bine să fii tu însăţi.

– Cred că amândouă spunem acelaşi lucru, dar deocamdată renunţ. Ţi-am spus că David oferă ambalaje? Ochi şi bărbie, liftinguri şi implanturi.

Charlotte dădu ochii peste cap. Din punctul ei de vedere, Beth era perfectă înainte de a intra sub bisturiu, iar Charlotte tot nu pricepea ce o făcuse să-şi închipuie că are nevoie de o schimbare. Iar Beth, evident, nu discuta. Ea doar făcea reclamă serviciilor oferite de cel care urma să-i devină curând soţ.

– Ţi-a spus cineva că ai început să semeni cu o reclamă a plasticianului tău?

Beth surâse.

– Bineînţeles. Intenţionez să mă căsătoresc cu bărbatul în cauză. De ce să nu impulsionez afacerea lui şi contul nostru bancar în acelaşi timp?

Mercantilismul lui Beth se potrivea destul de aiurea cu femeia dulce şi cu picioarele pe pământ pe care o cunoştea Charlotte. O altă schimbare subtilă pe care Charlotte o observase după întoarcerea lui Beth. Ca şi Charlotte, Beth se născuse şi crescuse în Yorkshire Falls. Şi aşa cum procedase şi Charlotte odată, Beth avea să se mute cât de curând în New York City. Charlotte spera că prietenei sale îi

vor plăcea luminile strălucitoare şi marele oraş. Îşi aminti de propria experienţă cu sentimente amestecate. La început, adorase străzile aglomerate, pacea înfricoşătoare, strălucirea luminilor şi viaţa care exista chiar la ore târzii din noapte. Dar odată ce noutatea păli, un gol începuse să crească. După convieţuirea într-o comunitate unită ca cea din Yorkshire Falls, singurătatea fusese de-a dreptul copleşitoare. Un lucru pe care Beth nu avea să-l experimenteze din moment ce se muta la New York pentru a fi alături de soţul ei.

– Ştii că nu voi fi niciodată în stare să te înlocuiesc, zise Charlotte cu părere de rău. Tu eşti asistenta perfectă.

În momentul în care Charlotte hotărâse să renunţe la slujba de director de vânzări într-un butic elegant şi scump din New York City pentru a dechide „Charlotte Attic" în oraşul său natal, fusese suficientă o singură conversaţie telefonică pentru a o convinge pe Beth să renunţe la postul de recepţioneră într-o agenţie imobiliară pentru a veni să lucreze cu ea.

– Şi eu îţi voi duce dorul. Slujba asta m-a răsplătit mai mult decât oricare altă activitate anterioară.

– Asta fiindcă îţi pui în sfârşit talentul la treabă.

– Mulţumită viziunii tale. Locul acesta e minunat.

Charlotte aproape că roşi. Îşi făcuse griji în legătură cu deschiderea unui butic şic în orăşelul natal. Beth fusese cea care o impulsionase şi o susţinuse în etapele care precedaseră deschiderea. Îngrijorările lui Charlotte fuseseră nefondate. Datorită televiziunii, internetului şi periodicelor, femeile din Yorkshire Falls erau pregătite pentru modă. Magazinul ei reprezenta un succes – şi, într-un fel, o ciudăţenie printre magazinele vechi care mai rămăseseră.

– Vorbind de talent, sunt mulţumită că am ales această

nuanță marină în locul negrului. Beth își strecură degetele printre șireturile strâns legate în spatele manechinului.

– E exact culoarea apei care înconjoară insula Fiji. A Mării Koro și a Oceanului Pacific de Sud. Charlotte închise ochii, imaginându-și locurile prezentate în broșurile pe care le avea în biroul din spate.

Nu că ea și-ar fi dorit să călătorească, dar locurile acelea îndepărtate îi făcuseră cu ochiul de când se știa. Ca adolescentă, fotografiile care înfățișau asemenea locuri idilice îi hrăniseră speranța că tatăl ei dispărut se va întoarce, împărtășindu-i ceea ce percepea ea ca fiind o viață magnifică. Astăzi nu-și putea reprima, când și când, impulsul de a vizita astfel de locații exotice, dar se temea că dorința aceea o va face să semene prea mult cu tatăl ei – egoist, superficial și incapabil de a dărui –, așa că se mărginea la fotografii. La fel ca cele din biroul său, înfățișând ape scânteietoare, valuri albe și înspumate și un soare arzător care încingea pielea dezgolită.

– Ca să nu mai spunem că nuanța asta acvatică va completa prezentarea de vară din vitrină?

Vocea lui Beth îi întrerupse gândurile lui Charlotte și ea deschise un ochi.

– Și asta. Acum taci și lasă-mă să mă întorc la ziua mea de vis. Însă vraja se spulberase.

– E greu să te obișnuiești să privești costume de baie când noi abia am ieșit din iarnă.

– Știu.

Pe lângă desuurile de lux și cele de bază, Charlotte vindea piese diferite – pulovere pe timp de iarnă, costume de baie și accesorii asortate pe timpul verii. Însă lumea modei acționează potrivit propriului program.

Exact aşa proceda şi Charlotte. Aerul rece de iarnă abia începuse să cedeze unei uşoare încălziri specifice lunii martie, însă Charlotte se îmbrăcase oricum în haine de vară, în nuanţe şocant de luminoase, confecţionate din materiale vaporoase. Ceea ce începuse prin a fi o invitaţie care să atragă publicul avusese efect. În prezent, vorba dusă din gură în gură aducea oamenii la magazin, iar ei începuseră să-i placă grozav hainele pe care le purta.

– M-am gândit că putem aşeza costumele de baie în colţul din dreapta al vitrinei, îi spuse Charlotte lui Beth.

– Pare bine.

Charlotte trase manechinul către fereastră, cea care dădea spre First Avenue, bulevardul principal din Yorkshire Falls. Avusese noroc reuşind să obţină locaţia perfectă, o locaţie care aparţinuse anterior lui Guy's Clothing Store*. Charlotte nu îşi făcuse griji deschizând un alt magazin cu amănuntul în spaţiul acela fiindcă marfa ei ţinea pasul cu vremurile. Avusese şase luni cu chiria veche înainte ca aceasta să facă un salt, timp suficient ca ea să-şi pună afacerea pe picioare, iar succesul pe care îl obţinuse îi dovedise că se află pe drumul cel bun.

– Ascultă, mi-e o foame de lup. Mă duc alături să iau ceva de mâncare pentru cină, vii şi tu? Beth îşi luă jacheta de pe stativul din spate şi o îmbrăcă.

– Nu, mulţumesc. Mă gândesc să mai stau puţin pe aici ca să fac câteva retuşuri în vitrină. Charlotte şi Beth făcuseră astăzi un inventar complet. Era mai uşor să-ţi faci treaba când magazinul era închis, decât în orele de lucru. Clienţilor nu le plăcea doar să cumpere, ci şi să stea la taclale.

---

* Magazin de haine pentru bărbaţi (n.t.).

Beth oftă.

– Cum doreşti. Însă viaţa ta socială e patetică. Chiar şi eu sunt o companie mai bună comparativ cu manechinele astea.

Charlotte pufni în râs, apoi se uită o clipă spre Beth şi zări în ochii prietenei sale ceva mai mult decât o glumă bună.

– Ţi-e dor de el, nu?

Beth aprobă. Logodnicul ei venise aproape în fiecare weekend şi rămânea aici de vineri până duminică noaptea înainte de a reveni în oraş pentru săptămâna de lucru. Cum el lipsise în ultimul weekend, Charlotte îşi dădu seama că, probabil, Beth nu era nerăbdătoare să cineze iar singură.

Nici Charlotte.

– Ştii ce? Du-te şi rezervă o masă şi ne vedem acolo în cinci...

Vocea ei se frânse în secunda în care dădu cu ochii de un bărbat oprit în faţa vitrinei.

Părul negru-abanos lucea în lumina soarelui, iar o pereche de ochelari de soare sprijiniţi pe coama nasului îi ascundeau faţa. O jachetă uzată din denim îi acoperea umerii, în timp ce o pereche de jeanşi îi învelea strâns picioarele lungi. Stomacul lui Charlotte trăsări scurt, aducându-i în pântec o senzaţie de căldură, în timp ce recunoaşterea licări ca o posibilitate.

Clipi, convinsă că se înşelase, însă el se îndepărtase destul ca să iasă din raza ei vizuală. Clătină din cap. Imposibil, gândi ea. Toată lumea din oraş ştia că Roman Chandler călătorea şi transmitea ştiri. Charlotte îi respectase întotdeauna idealurile, dorinţa arzătoare de a da în vileag nedreptăţi neştiute, chiar dacă ea nu înţelegea nevoile care îl ţineau departe de casă.

Aspirațiile lui îi amintiseră întotdeauna de tatăl ei, actorul. Era la fel de chipeș și de șarmant. O ocheadă, un surâs, și femeile leșinau la picioarele lui. La naiba, *ea* însăși *leșinase* și, după o perioadă lungă de flirt și de priviri insistente, își dăduseră prima întâlnire. O noapte – o noapte în care se unise cu Roman la un nivel plin de semnificație. Se îndrăgostise tare și repede, așa cum numai o adolescentă o putea face. În plus, fusese o noapte în timpul căreia descoperise intenția lui Roman de a pleca din Yorkshire Falls de cum s-ar fi ivit prima ocazie.

Tatăl lui Charlotte își abandonase soția și copilul cu ani în urmă în favoarea Hollywoodului. În declarația lui Roman, ea recunoscuse imediat deznădejdea pe care ar lăsa-o în urma lui.

Pentru ea fusese suficient să privească la viața singuratică a mamei sale pentru a avea curajul de a acționa potrivit propriei convingeri. Îl părăsise pe Roman chiar în noaptea aceea, mințind că el „nu era făcut pentru ea". Și nu-și permisese să privească înapoi, oricât de mult suferea – și chiar suferise.

Privește și nu atinge. Reguli inteligente pentru o fată care dorea să-și păstreze inima și sufletul intacte. Poate că acum nu simțea nevoia unor noi întâlniri, însă când se va ivi omul potrivit, o va face. Până atunci va fi fidelă propriilor reguli. Nu intenționa să calce pe urmele mamei sale, așteptând revenirea sporadică a hoinarului, așa că nu va avea de-a face cu un suflet neliniștit precum Roman Chandler. Nu că ar fi trebuit să-și facă griji pentru așa ceva. Era imposibil ca el să fie în oraș, iar dacă ar fi, ar sta cu siguranță departe de ea.

Mâna lui Beth sprijinită de umărul ei o luă prin surprindere și ea tresări.

– Hei, te simţi bine?
– Perfect. Pur şi simplu nu eram atentă.
Beth îşi scoase părul blond de sub guler, apoi deschise uşa care dădea în stradă.
– În regulă, atunci. Rezerv o masă şi ne vedem peste cinci minute. Închise uşa în urma ei, iar Charlotte reveni la manechin, hotărâtă să-şi termine treaba – şi să se liniştească – înainte de a se duce la cină.
Imposibil ca Roman să se fi întors în oraş. Nici vorbă.

2

Începuse să se lase seara când Roman intră în restaurantul Norman's Garden, numit în parte după numele lui Norman Hanover senior, care deschisese prima dată localul, şi în parte datorită grădinilor situate de partea cealaltă a străzii. În prezent, Norman's era condus de Norman junior, patron şi şef. După dimineaţa în care avusese loc aruncarea monedei şi după o zi întreagă petrecută în Yorkshire Falls, Roman dormise acasă, apoi îşi petrecuse timpul jucând cărţi cu mama lui, asigurându-se că nu stătea în picioare. De asemenea, îşi petrecuse timpul cântărind o ofertă de la *Washington Post* în legătură cu un post de editor în capitală.
Orice jurnalist ar ucide pentru o asemenea funcţie. Roman o ştia. Cu toate că trebuia să admită că i-ar putea plăcea intrigile politice şi schimbările, stabilirea într-un loc anume nu figurase niciodată în agenda sa. Călătorise destul,

dar mai erau multe de văzut, multe ştiri de relatat şi multe nedreptăţi de demascat – deşi cu corupţia din Washington, D.C., Roman realiza că acolo nu se va plictisi niciodată.

Se îndoia că se va simţi la fel de neîngrădit în capitala ţării aşa cum se simţise în orăşelul lui natal, însă chiar dacă ar lua în serios oferta, tot nu ar fi pierdut aruncarea monedei. Acum, dacă exista o posibilă soţie cu care el trebuia să se mulţumească, una care trebuia să-şi dorească să convieţuiască cu un soţ a cărui casă era teritoriul Statelor Unite, avea un motiv întemeiat să nu accepte slujba. Din acest punct de vedere, plecarea din nou peste hotare părea şi mai atrăgătoare.

La începutul serii, mama lui aţipise în faţa televizorului, aşa că Roman putuse să plece în sfârşit de acasă, ştiind că ea se odihnea, iar el nu trebuia să-şi facă griji că va încerca să se suprasolicite.

Fiindcă era deja târziu, o pornise cât se poate de repede prin oraş, până ce culorile din vitrina unui magazin – o mulţime de nuanţe pline de viaţă – îi atraseră privirea, făcându-l să se oprească şi să vadă ce se schimbase. Aruncă o privire ceva mai atentă, lipindu-şi nasul de vitrina care expunea obiecte de lenjerie feminină. Desuuri sexy cu volănaşe, jartiere, şi multe altele pe care sexul opus le folosea pentru a atrage un bărbat – iar el văzuse la timpul lui o mulţime de astfel de chestii incitante – decorau vitrina. Articolele din vitrină erau senzuale şi decadente, chiar şi cu ademenitoare imprimeuri animaliere.

După toate aparenţele, anumite lucruri *chiar* se schimbaseră în orăşelul său natal. Pe când se întreba cine reuşise să îngenuncheze conservatorismul, îşi reaminti conversaţia cu fraţii săi din seara precedentă. *Charlotte Bronson s-a întors în oraş?* îi întrebase.

Are o mică afacere în First... Treci pe acolo și convinge-te. Răspunsurile fraților fuseseră intenționat vagi, gândi acum Roman, amuzat.

Își permise să mai arunce încă o privire către provocatorii bikini din vitrină, clătinând din cap. Imposibil ca Charlotte Bronson să fie proprietara acestui magazin. Charlotte pe care și-o amintea el era mai curând retrasă decât sociabilă, mai degrabă cu o senzualitate înnăscută decât fățișă. Combinația îl intrigase întotdeauna, dar indiferent de asta, personalitatea ei nu-i făcuse impresia că ar fi cineva care ar deschide un magazin atât de incitant și erotic. *Sau...?*

Se auzi un claxon, care îl readuse pe Roman la realitate. Când se întoarse văzu camionul lui Chase staționând pe un loc liber din capătul străzii. Aruncă o privire pe ceas. Probabil că Rick era înăuntru. Avea destul timp să cerceteze magazinul după ce se va întâlni cu frații lui. Intră în restaurant și porni către partea din spate, trecând pe lângă mesele de la fereastră.

Își întâlni frații chiar lângă tonomatul din care se auzea ritmul de jazz-raggae al celei mai noi melodii din topuri. Aruncă o privire în jur, luând seama la atmosfera familiară.

– Cu excepția muzicii, viața de noapte din Yorkshire Falls e la fel de incitantă ca întotdeauna.

Rick ridică din umeri.

– Chiar te așteptai ca lucrurile să se schimbe?

– Cred că nu.

Până și decorul este același, observă el. Grație pasiunii lui Norman senior pentru păsări, decorația restaurantului consta din căsuțe de lemn pentru păsări pictate manual, în timp ce printre ele atârnau imagini înfățișând diferite specii în habitatul lor natural.

Localul fusese și încă era un adăpost pentru adolescenții

mai răsăriţi care voiau să-şi câştige independenţa faţă de părinţi, pentru persoanele singure din oraş şi familiile care voiau să mănânce ceva după un antrenament la Little League. În seara asta, se adăugaseră şi fraţii Chandler. După ce locuise prin hoteluri săptămâni de-a rândul, vizitându-şi rareori apartamentul din New York, Roman fu obligat să admită că revenirea acasă îi dădea un sentiment plăcut.

– Spune-mi pur şi simplu că burgerii sunt la fel de buni cum îmi amintesc eu şi voi fi un om fericit.

Rick pufni în râs.

– Ce puţin îţi trebuie ca să fii fericit.

– Dar pe tine ce te-ar face fericit, Rick? Trecuseră câţiva ani de când căsnicia lui Rick se terminase printr-un divorţ dureros, soţia lui părăsindu-l pentru un alt bărbat.

Spre lauda lui, Rick rămăsese acelaşi băiat vesel, dar Roman se întreba adesea câtă durere ascundea el.

Rick încrucişă braţele la piept.

– Sunt deja un om mulţumit.

După toate prin câte trecuse, Roman spera că fratele lui vorbeşte serios.

– Salut, frumosule! Ce să-ţi aduc? întrebă o voce ascuţită de femeie.

Roman se ridică să o îmbrăţişeze pe Isabelle, soţia sexagenară a lui Norman şi chelneriţa favorită a tuturor. Mirosul ei era un amestec unic de meniu de casă şi ulei de modă veche pe care Norman îl utiliza în bucătărie când ea nu era cu ochii pe el.

Se dădu un pas înapoi.

– Mă bucur să te văd, Izzy.

Ea zâmbi.

– Cred că mama ta e în al nouălea cer că eşti acasă.

Roman se reaşeză pe scaun.

– Mda, dar mi-aş dori ca motivul să fi fost altul.

– Mama ta e o femeie puternică. O să fie bine. Norman şi cu mine i-am trimis suficiente semipreparate ca să-i ajungă toată săptămâna.

– Sunteţi cei mai buni.

Ea rânji.

– Nu ştiu. Deci, ce pot să-ţi aduc? Cheeseburger deluxe?

Roman râse.

– Ai o memorie de elefant.

– Numai pentru clienţii mei preferaţi. Îi făcu cu ochiul lui Roman, întorcându-se apoi către Rick. Friptură şi piure de cartofi, după câte ştiu. Băutură răcoritoare în seara asta, domnule ofiţer?

Rick aprobă.

– Sunt de serviciu.

– Şi eu la fel.

– Deci ce-o să faceţi cât o să stai acasă? întrebă Izzy.

– Toate la timpul lor. În seara asta am să văd dacă Chase are nevoie de mine cât mai sunt pe-aici.

Femeia vârî creionul după ureche.

– Voi, fraţii Chandler, munciţi prea mult.

Rick ridică din umeri.

– Aşa am fost educaţi, Izzy.

– Asta mi-a adus aminte. Pregăteşte un burger şi pentru Chase. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, zise Roman.

– Am sosit. Fratele mai mare apăru în spatele lui Izzy.

– La ţanc. Un cheese, un burger şi o friptură. Ia loc şi eu aduc băuturile. Isabelle se pregăti să o ia din loc.

– O coca pentru mine, Izzy. Chase îşi scoase geaca,

agățând-o pe spătarul scaunului, și se așeză. Ei, ce-am pierdut?

– Rick tocmai îmi spunea ce fericit este cu viața pe care o duce, răspunse Roman ironic.

– Ar trebui să fie. Ai fi surprins să afli ce primejdii inventează femeile din acest oraș doar pentru a avea o scuză să telefoneze și un polițist să le vină în ajutor, zise Chase. Am putea oferi o pagină întreagă de ziar isprăvilor ofițerului Rick.

Roman rânji.

– Sunt convins că nu i se pare o povară, ce zici?

– Nu mai mult decât i se pare lui Chase să pareze loviturile doamnelor care poartă coșurile pentru picnic, ale celor care încearcă să-l scoată din birou și să-l pună pe spate. Vreau să spun pe pătura pentru picnic. Rick râse și se lăsă relaxat pe speteaza scaunului tapițat cu vinil cu o expresie de satisfacție. Atât de multe doamne și un timp atât de scurt.

Roman pufni în râs.

– Dar există o ofertă mai mare dincolo de Yorkshire Falls. Cum de nu ai făcut niciodată mișcarea? Se întrebase întotdeauna cum de fratele său mijlociu se mulțumise să facă pe polițistul într-un orășel când putea să facă mai mult, punându-și mai bine în valoare diferitele talente într-un oraș mare.

Dumnezeu era martor, pe timpul verilor pe care Roman le petrecuse trimițându-i reportaje lui Chase, și el se simțise îngrădit de poveștile neînsemnate și adesea triviale care îi fuseseră încredințate, în timp ce lumea largă îl chema, făcându-i semn spre ceva mult mai vast, mai bun... Ce anume, nu știa pe-atunci. Nici acum nu era sigur care era tentația, dar se întreba dacă fratele său simțise vreodată o asemenea insatisfacție sau tendința de a o lua din loc.

– Roman? Roman Chandler? Eşti într-adevăr tu?

După toate aparenţele, nu va găsi răspunsul prea curând. Împinse scaunul în spate, ridică privirea şi se găsi faţă în faţă cu o fostă prietenă din liceu.

– Beth Hansen? Roman se ridică.

Tânăra femeie scoase un chiot de bucurie, înlănţuindu-i gâtul cu braţele.

– *Eşti* chiar tu. Ce faci? Şi cum de mi-a scăpat că eşti acasă?

– Cum mama mea a ieşit din comisie, lucrurile se mişcă ceva mai greu la moara bârfelor. Răspunse la îmbrăţişarea prietenoasă, dându-se apoi un pas înapoi pentru a o privi mai bine.

Părul blond îi cădea până pe umeri, frumos aranjat, ceea ce o făcea să aibă un look mai şic, semănând mai puţin cu tipul de fată liniştită din California pe care şi-o amintea el. Şi să fi fost rodul imaginaţiei lui sau sânii ei se măriseră îngrozitor cât fusese el plecat?

– Am auzit de Raina. E bine? întrebă Beth.

El încuviinţă dând din cap.

– Va fi dacă o va lua încetişor şi-l va asculta pe doctor. Şi se va simţi şi mai bine dacă Roman se va însura şi va lăsa însărcinată o femeie cât mai curând posibil. Roman nu se putea gândi la misiunea sa altfel decât în termeni clinici, mai ales când dorinţa şi iubirea nu intrau nicidecum în calcul.

O evaluă încă o dată pe Beth, de data asta ca pe o posibilă candidată. O plăcuse întotdeauna, ceea ce îi putea fi de ajutor în atingerea scopului său. Fuseseră prieteni buni, nimic mai mult, însă pe vremea liceului el o invitase să iasă împreună. Se întâlniseră de câteva ori şi făcuseră sex pe bancheta din spate a camionului lui Chase – fiindcă ea era

dornică, iar el se excitase. Dar mai ales fiindcă el avea o nevoie disperată de a acționa după ce îl respinsese Charlotte Bronson. Dacă nu era „făcut" pentru Charlotte, atunci hotărâse că e al naibii de „făcut" pentru Beth.

Fusese sută la sută orgoliu masculin, recunoscu el acum. Însă el și Beth rămăseseră împreună până la absolvire fiindcă era distractiv și ușor, după care drumurile lor se despărțiseră. Nimeni nu suferise și, evident, camaraderia lor rămăsese aceeași.

– Transmite-i Rainei dragostea mea, da? întrebă Beth.

– Așa voi face.

– Ei, și cât timp vei sta pe aici de data asta? Ochii ei luminoși străluciră de curiozitate.

Beth nu îl atrăsese ca Charlotte, însă avea un suflet bun. O mai interesa oare? se întrebă Roman. Și dacă da, ar accepta un mariaj prietenos, dar lipsit de iubire? Se apropie mai mult de ea.

– Câtă vreme vrei să rămân?

Ea râse, lovindu-l peste umăr.

– Ai rămas la fel de ștrengar. Toată lumea știe că tu nu rămâi pe aici mai mult decât e nevoie.

Din spatele lui, Chase își drese glasul, un sunet care semăna mai mult a avertisment.

– Felicit-o pe Beth, Roman. S-a logodit cu un medic din marele oraș. Un chirurg plastician.

Roman îi oferi fratelui său un zâmbet de recunoștință pentru ajutorul oferit înainte ca el să se poarte ca un măgar, făcându-i avansuri lui Beth.

– Sper că știe ce tip norocos este. Roman o prinse de mâini, observând pentru prima dată piatra imensă de pe degetul ei. Oho, sper că are o inimă la fel de mare ca și inelul ăsta. O meriți.

Ea se uită la el cu o privire deschisă.

– E cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Dacă ăsta era cel mai drăguț, atunci logodnicul ei mai avea de lucrat la capitolul livrări, gândi Roman.

– Uite, trebuie să-mi ocup locul. Nu vreau să ne pierdem masa. Îl sărută pe obraz și adăugă: Să nu mă ocolești cât mai stai în oraș, OK?

– OK.

Roman se strecură înapoi la locul lui, sperând că frații lui vor uita faptul că el o cercetase evident pe Beth ca pe o posibilă candidată. O urmări plecând, apoi așezându-se la o masă de unde nu se puteau auzi, înainte de a întoarce privirea spre Rick și Chase.

Frații se uitară unul la altul, dar niciunul dintre ei nu rupse tăcerea până ce Rick pufni într-un hohot de râs.

– Speri ca inima lui să fie la fel de mare ca inelul ăla?

Roman rânji.

– Ce altă comparație puteam face? Fără a pretinde ceea ce era evident, gândi el.

– O clipă am crezut că vei pomeni de dimensiunea ... Nu contează. Rick clătină din cap, fără să-i piară surâsul amuzat.

– Știi că am mai multă clasă de atât.

– Credeți că sunt mărimea zece? întrebă Chase. Numai dacă logodnicul său nu a lăsat-o cumva însărcinată ori așa ceva.

– Sunt... impresionanți, zise Roman.

– Evident destul de impresionanți pentru a te face să plonjezi. Gura lui Chase se strâmbă într-un rânjet.

Nu se putea spera că ei s-ar schimba. Fuseseră

întotdeauna nişte glumeţi înnăscuţi şi acum erau la fel.

– Un minut mi-a trecut prin cap. M-am dus cu gândul la vremurile bune pe care le-am avut, nu la dimensiunea... Pricepeţi voi.

Fraţii dădură din cap în semn că da.

Izzy se opri la masa lor cu băuturile, punând capăt conversaţiei.

– Ce părere ai despre Alice Magregor? întrebă Chase după ce Izzy se îndepărtă. A venit ieri la sediul ziarului cu mâncarea făcută acasă şi cu o sticlă de Merlot într-un coş de picnic. Când eu nu m-am arătat interesat, ea a întrebat de Rick. E evident că doreşte să se aşeze la casa ei.

– Cu voi doi, mormăi Roman. Nu existase nicio femeie în Yorkshire care să nu fi încercat să-i ispitească şi pe Chase, şi pe Rick cu produsele sale – gătite sau altfel. Nu era Alice cea cu părul mare?

– Chiar ea.

– Nu-mi amintesc să o fi interesat vreodată altceva în afară de coafuri şi machiaj, le reaminti el. Şi chiar dacă părul ei arată mai puţin deosebit, el nu îşi amintea ca ei să fi avut ceva în comun. Am nevoie de o conversaţie inteligentă, zise Roman. Şi-a găsit în sfârşit un drum sau e tot atât de superficială?

Chase mormăi.

– Roman are dreptate. Există un motiv că este şi acum tot singură într-un oraş în care cuplurile s-au format imediat după absolvire.

Roman apucă paharul rece şi gol.

– Trebuie să nimeresc bine de prima dată. Dădu capul pe spate, simţind cum sângele îi bubuie la tâmple înainte de a înălţa capul şi a întâlni privirea fratelui său. Trebuie să

aleg pe cineva care să fie şi pe placul mamei. Ea vrea un nepot din raţiuni sentimentale, dar în acelaşi timp doreşte să simtă iar anumite lucruri. Adică, oamenii din oraşul ăsta au fost amabili cu ea după moartea tatei, dar să fim sinceri, ea a devenit o văduvă cu care nimeni nu ştie ce să facă.

– Ea întruchipează cele mai mari temeri ale oricărei soţii, adăugă Chase.

– Că veni vorba despre mama... Vreau să mă conving că voi doi vă amintiţi înţelegerea. Dacă unul din voi va şuşoti ceva despre plan şi se va duce cu pâra la mama, eu voi fi primul care voi pleca, lăsându-vă vouă povara. Aţi priceput?

Rick scoase un mârâit abia auzit.

– Da' ştii să faci haz pe seama faptului că ai câştigat la dat cu banul. Roman nu lăsă ochii în jos până ce Rick nu cedă în cele din urmă. Mda, buzele mele sunt pecetluite.

Chase ridică din umeri.

– Ale mele la fel, dar îţi dai seama că ea va agăţa de gâtul fiecăruia dintre noi câte o femeie până ce Roman va reuşi să-şi prezinte mireasa.

– Ăsta-i preţul când eşti singur, le reaminti Roman.

– Atunci ar fi cazul să devenim serioşi până ce mama va pune din nou oraşul la cale. Marianne Diamond? se interesă Chase.

– Logodită cu Fred Aames, spuse Rick.

– Puştiul gras pe care toată lumea îl lua peste picior. Freddy cel Gras, îşi aminti Roman în aceeaşi clipă.

– Cu excepţia ta. Tu l-ai bătut pe Luther Hampton pentru că i-a furat prânzul. Am fost mândru de tine fiindcă nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie că ai fost suspendat, îşi aminti Chase.

– În concluzie, ce face Fred acum?

– Ei, nu mai e Freddy cel Gras, asta e sigur, zise Chase.

– Ei, bravo lui. Obezitatea nu e sănătoasă.

– A urmat calea tatălui său. Are propria afacere cu instalaţii de apă curentă. Toată lumea din oraş îl simpatizează, iar tu ai fost primul. Rick bău şi ultima picătură de suc, sorbind-o cu zgomot.

Roman ridică din umeri.

– Nu-mi vine să cred că vă mai amintiţi chestia asta.

– Îmi amintesc şi alte chestii, spuse Chase, cu umor şi seriozitate în privirea lui de frate mai mare.

– Cina, copii. Izzy sosise, aducându-le meniul. Aromele care îţi umpleau gura de apă ale burgerilor şi ale cartofilor prăjiţi ai lui Norman îi amintiră lui Roman că avea stomacul gol. Fură un cartof înainte ca ea să apuce să aşeze farfuria în faţa lui şi îl vârî repede în gură.

– Felicitările mele bucătarului. Produsele sale de bază sunt cele mai bune.

– De ajuns cu amabilităţile. Asiguraţi-vă că terminaţi ce aveţi în farfurie. Este singurul compliment de care are nevoie Norman. Le spuse că se va întoarce pentru a le umple iar paharele şi dispăru din nou.

– Ei, unde rămăsesem?

Roman muşcă o dată din burger fără să mai aştepte ca Chase să termine cu ketchup-ul. Mestecă şi înghiţi.

– La discuţia despre femei. Rick se repezi imediat asupra subiectului care îi era la îndemână.

– Dar se pare că tu vrei mai întâi o nouă reuniune, zise Chase înainte ca vreunul dintre ei să ofere o nouă candidată.

Roman se suci în scaun, dând cu ochii de o femeie care înainta pe culoarul dintre scaune, o apariţie îmbrăcată cu o fustă de culoarea mandarinei şi un pulover decoltat, cu un păr negru şi strălucitor până pe umeri.

Ceva familiar îi strânse stomacul şi în acelaşi timp Rick se apropie şi îi şopti la ureche:

– Charlotte Bronson.

În clipa în care Roman se uită fix la chipul ei, ştiu că Rick avea dreptate. Valul de căldură care îl cuprinsese căpăta acum un sens, gândi el, studiind-o. Trupul ei nu mai era cel al unei puştoaice, ci al unei femei – luxuriant, plin, şi oh, atât de atrăgător. Pielea ei ca de porţelan era la fel de strălucitoare, surâsul era la fel de vibrant cum îl ştia el – un zâmbet larg şi ştrengăresc. Îl făcea cândva să surâdă doar prin prezenţa ei într-o încăpere, şi asta nu se schimbase. Dar ea se schimbase. Îmbrăcată mai cosmopolit şi cu un pas mai încrezător, era evident mai stăpână pe sine.

Iubirea lui de licean devenise un iad din pricina unei femei. Gura i se uscă, iar sub masă avea o erecţie pe care nu ar fi fost în stare s-o ascundă. Femeia asta avusese întotdeauna cel mai nefericit efect asupra lui, gândi Roman, iar pulsul său o luă la galop în timp ce o aştepta să se oprească în dreptul mesei lor.

Între timp, Rick îi mormăi în ureche, reamintindu-i de ce detesta faptul că avea fraţi mai mari:

– Cinci, patru, trei, doi...

Şi chiar în secunda în care ar fi trebuit să se oprească şi să-l zărească, Charlotte coti scurt la dreapta, îndreptându-se spre masa unde şedea Beth, aşteptând.

El mormăi şi se întoarse la loc pentru a da cu ochii de plutonul de execuţie, aşa cum îi numea pe fraţii lui.

– Se pare că te pune pe ace, frăţioare.

– Nu a făcut-o întotdeauna?

Chase pufni în râs.

– Dar tu nu eşti obişnuit să nu fii luat în seamă. Face al naibii de rău orgoliului.

– Taci naibii din gură, mormăi Roman. Nu uitase noaptea petrecută cu ea. Deşi considerase întotdeauna că Charlotte fusese cea care îl părăsise, el nu forţase niciodată relaţia dintre ei. Nu se temea că lucrurile nu ar funcţiona sau că ar fi respins din nou. Întotdeauna fusese înclinat să o caute, dar pur şi simplu nu avusese timp.

Lucrurile se schimbaseră. Revenind aici pentru a rămâne o perioadă mai lungă, Roman nu se mai mulţumea să o lase să-l ignore deliberat. Venise vremea să insiste.

Roman *se* întorsese. Charlotte simţi un gol în stomac; neîncrederea şi şocul se prelinseră încet în trupul ei. Privirea pe care o aruncase prin geamul restaurantului şi presimţirea pe care încercase să o ignore nu o pregătiseră pentru impactul revederii lui.

La naiba cu bărbatul ăsta, oricum. Nimeni pe pământul plin de verdeaţă al lui Dumnezeu nu era în stare să o facă să-şi piardă cumpătul aşa cum o făcea el. O singură privire, şi ea se simţea din nou ca o adolescentă plină de hormoni.

Trecerea timpului îi afectase înfăţişarea plăcută – în favoarea uneia cu mult mai reuşite. Vârsta îl desăvârşise. Chipul lui era mai tras, mai cizelat şi, dacă acest lucru era posibil, albastrul ochilor săi era mult mai frapant. Clătină din cap. Fusese mult prea departe ca să fie sigură – la început fiindcă se aflase în faţa restaurantului, dându-i răgaz să vorbească cu Beth, apoi fiindcă îi transpiraseră palmele şi nu reuşea să-şi recapete stăpânirea de sine.

Însă Charlotte era sigură că, cel puţin într-o privinţă, Roman nu se schimbase – a instinctelor sale de reporter.

Dintr-o singură privire, el nu doar vedea, ci diseca. Iar ea nu-şi dorea să o disece.

– Îţi tremură mâinile. Charlotte mai luă o înghiţitură bună din băutura răcoritoare pe care i-o comandase Beth.

– De vină e cofeina.

– Cred că e excesul de testosteron. Charlotte reuşi totuşi să nu o stropească cu cola când rânji către Beth.

– Vrei să spui exces de hormoni?

– De care-o fi. Masa aia cu masculi sexy te-a înfierbântat şi te-a tulburat. Mişcă uşor mâna spre colţul pe care îl ocupau fraţii Chandler.

– Nu face semn, zise Charlotte.

– De ce nu? Toată lumea de la Norman's se holbează la ei.

– Asta-i adevărat, zise ea, apoi intuise că pierduse ocazia de a nega că îi observase. Planul ei fusese acela de a-i ignora pe cei trei fraţi. Cel puţin până reuşea să mănânce ceva şi să-şi consolideze apărarea impotriva impactului tulburător cu Roman.

Îşi lipi palmele umede.

– Dar nu eu. Eu sunt imună.

– Aşa ai fost întotdeauna. Ori te-ai prefăcut că eşti, zise Beth cu înţelepciunea care-i lipsise în anii tinereţii. *Nu* că aş înţelege-o câtuşi de puţin. Ea clătină din cap. Nici altădată, nici de acum încolo.

Charlotte nu-i mărturisise niciodată prietenei sale motivul pentru care îl respinsese pe Roman. În timpul liceului, apărarea ei era la înălţime de o milă, iar următorul lucru pe care îl aflase fusese că Roman virase dinspre Charlotte direct în braţele îmbietoare ale lui Beth. În ciuda suferinţei şi a geloziei, Charlotte încurajase interesul prietenei

sale, prefăcându-se că este imună, aşa cum tocmai declarase Beth. Apoi ei absolviseră, iar Roman pornise către meleaguri necunoscute.

Charlotte nu întrebase niciodată cât de serioasă fusese relaţia lor. Îşi spusese adesea că asta ar fi o lipsă de respect faţă de viaţa intimă a lui Beth, dar adevărul era mult mai egoist. Charlotte nu dorise să afle. Şi spre deosebire de noutăţile în legătură cu chirurgul său plastician, Beth manifestase discreţie absolută asupra subiectului Roman.

Dar vremurile se schimbaseră, iar Beth era acum logodită cu un alt bărbat. Roman era atât de îndepărtat în trecutul său, încât Charlotte îşi propuse să abordeze subiectul chiar în seara asta.

– Arată într-adevăr încă bine, zise Beth.

Charlotte renunţă la gândul unei conversaţii de la inimă la inimă.

– Hei, dacă te mai interesează Roman, îl poţi avea. Dacă dr. Implant nu are nimic împotrivă, eu nici atât.

– Mincinoaso. Beth azvârli şeveţelul pe masă, încrucişând apoi braţele la piept şi zâmbind larg. Am văzut cum îl priveai înainte ca el să se întoarcă şi să te observe. Şi am văzut cum ţi-ai mutat privirea şi ai pornit-o încoace ca şi cum nici nu l-ai fi văzut acolo.

Charlotte se foi stânjenită pe scaun.

– E prea târziu să întreb pe cine să văd?

– Fricoaso.

– Toţi avem slăbiciuni, aşa că nu-mi mai răvăşi penele. Acum, dacă-mi dai voie, mă voi duce la toaletă. Charlotte plecă repede, fără nicio privire în direcţia lui Roman Chandler. Însă de cum ajunse în coridorul îngust care lega toaletele între ele, îşi lipi palmele umede de fusta subţire.

Cinci minute mai târziu, luă rujul şi refăcu conturul buzelor, îmbărbătându-se cu amintirea realizărilor sale, aşa încât dacă va trebui să poarte o conversaţie politicoasă cu Roman, să o poată face cu tact şi degajată.

Cu o nouă atitudine, împinse uşa şi nimeri drept în pieptul lat al lui Roman. Parfumul de aftershave şi de mascul o învălui, stârnind-o. Îşi ţinu respiraţia, surprinsă.

Când ea se dădu înapoi cu un pas nesigur, el îi prinse antebraţele cu ambele mâini.

– Uşurel.

Uşurel? Glumea oare? Palmele lui erau fierbinţi, solide şi lăsau o senzaţie foarte plăcută pe pielea ei dezgolită. Se uită în sus, în ochii lui albaştri.

– Asta este toaleta doamnelor, zise ea prosteşte. Oftă. O conversaţie strălucită, dovedind stăpânire de sine şi isteţime.

– Nu, acesta este culoarul. Toaleta doamnelor se află chiar în spatele tău, iar cea pentru domni e în capăt. El rânji. Ar trebui să ştiu. Practic aici am crescut.

– Trebuie să mă întorc la masa mea. Mă aşteaptă Beth. Beth Hansen, îţi aminteşti de ea, nu? Charlotte dădu ochii peste cap. Treaba mergea din ce în ce mai prost.

Spre supărarea ei, el pufni în râs.

– Ei bine, cel puţin acum am aflat că îţi aduci aminte de mine.

Ea nu se prefăcu că nu pricepe şi nici nu putea să mintă.

– Eram în întârziere, mă grăbeam, Beth mă aştepta. Ridică braţele, lăsându-le apoi să cadă pe lângă corp.

– Vasăzică nu intenţionezi să mă ignori?

Obrajii ei se aprinseră ca focul.

– Nu. Eu... eu trebuie să plec. Beth mă aşteaptă. Din nou.

Palma lui aspră alunecă pe obrazul ei şi un fior i se prelinse încet prin trup, un tremur care era imposibil să-i scape lui.

– Te las să revii la masa ta după ce îţi voi adresa o întrebare. Au trecut zece ani, iar atracţia dintre noi e încă puternică. Când ai de gând să accepţi?

Când va îngheţa iadul, îi veni în minte, dar îşi ţinu gura închisă. Fiindcă ea nu asta voia să spună, în primul rând, iar el nu merita să fie astfel respins, în al doilea rând.

Îşi umezi buzele uscate.

– Când ai să renunţi să încerci?

Roman rânji.

– Atunci când va îngheţa iadul.

Trebuie că îi imita gândurile. Charlotte îşi lipi spatele de perete, căutând sprijin şi protecţie, dar totul deveni neînsemnat în secunda în care Roman mai făcu un pas, blocând-o între perete şi corpul lui zvelt şi puternic.

Anii îşi luară zborul când el îi prinse capul între palme şi buzele lui ajunseră în apropierea maxilarului ei. Fierbinţeala respiraţiei lui în apropierea obrazului ei şi presiunea exercitată de trupul lui care se lipise de al ei îi dădeau o senzaţie plăcută şi ispititoare, făcând-o să se întrebe de ce îi rezistase atâta amar de vreme. Pleoapele ei coborâră tremurând, permiţându-i să se bucure de senzaţia aceea erotică ce-i zvâcnea prin vene. Vreme de o clipă se strădui să-şi amintească. Nici o clipă mai mult.

Roman era atrăgător şi inaccesibil precum destinaţiile exotice pe care le cercetase ea şi la care visase, dar pe care nu le va vizita niciodată. Fiindcă ea nu era ca tatăl ei, iar locul său era aici. Stabilitatea şi soliditatea viitorului se legau de acest oraş, de rădăcinile ei. Dar buzele lui Roman se cuibăriseră în spaţiul catifelat de sub urechea ei, şi asta o

făcu să dea uitării siguranța și rutina. Fierbințeala se scurse șmecherește prin venele ei, în timp ce chiloții ei se umeziră, iar ea vru cu mult mai mult decât fusese vreodată în stare să recunoască.

– Cinează cu mine vineri. Vocea lui gâtuită îi răsună în ureche.

– Eu pot... Buzele lui se lipiră de lobul urechii ei, apucându-l cu dinții. Săgeți albe și fierbinți atinseră alte zone, mult mai intime și mai sensibile, iar valul de senzații îi trezi trupul la viață. Charlotte gemu tare, alungând orice negație ar fi avut în minte.

Dinții lui o mușcară, alternând apoi delicioase mângâieri ale limbii, câteodată feroce, alteori blânde și ușoare ca o pană, și mult mai seducătoare decât cea mai profundă dintre dorințele pe care le nutrise ea vreodată în adâncul său. Dacă intenția lui era de a o seduce, atunci îi reușea de minune. Buzele lui persistară, umede și fierbinți, insinuante și seducătoare în același timp. O voce slabă în mintea ei încercă să se răzvrătească, reamintindu-i că bărbatul acesta era Roman și că el va pleca îndată ce mama lui se va face bine sau de îndată ce se va sătura de orașul lor. De *ea.*

Dădu să plece. În clipa aceea el îi mângâie cochilia urechii cu limba, pocnind ușor peste pielea ei umedă. Oh, dar o ispitea și de pe buzele ei ușor întredeschise scăpă un gâfâit.

– Am să-l consider un „da“, șopti el.

Ea se sili să ridice pleoapele. Da, adică o întâlnire cu el?

– Nu.

– Nu ăsta e răspunsul trupului tău.

El nu se retrase, ceea ce făcea refuzul mai greu decât

oricare altul pe care ea i-l servise în trecut – fiindcă avea dreptate.

– Trupul meu are nevoie de un stăpân.

Pe buzele lui se ivi un rânjet fermecător.

– La drept vorbind, e o slujbă pe care nu m-aş supăra să mi-o asum.

– Doar atâta vreme cât vei fi în oraş, desigur. Se strădui să zâmbească.

– Desigur.

Roman se îndepărtă în cele din urmă, oferindu-i atât de necesarul spaţiu pentru a respira.

– Ar trebui să ştii că eu sunt un om care ştie să aprecieze o provocare, Charlie.

Ea înţepeni când îl auzi folosind numele cu care o alinta tatăl său. El îi alesese numele, Charlotte Bronson, în onoarea actorului său preferat, Charles Bronson.

– Charlotte, îl corectă ea.

– OK, *Charlotte*, mi-ai stârnit interesul. Ai făcut-o întotdeauna. Şi dacă pot admite, o poţi face şi tu.

– Şi cu ce ar schimba lucrurile ceea ce aş dori eu să admit? În viaţă nu primeşti întotdeauna ceea ce îţi doreşti. Dumnezeu îi era martor că *ea* obţinuse rareori asta.

– Dar uneori, dacă încerci, s-ar putea să obţii ceea ce îţi trebuie. Rezemă un umăr de perete, rânjind.

– Sunt impresionată. Îi ştii pe cei de la Rolling Stones. Ea aplaudă pentru efect.

– Şi mai bine. Ştiu cum să aplic vorbele lor în realitate. Se împinse de la perete, stând cu greutatea pe ambele picioare.

– Ţine minte ce-ţi spun, Charlotte. Noi doi *vom avea* parte de o nouă întâlnire. Porni de-a lungul culoarului, ca apoi să se întoarcă brusc. Şi judecând după reacţia ta şi a

mea, vom avea parte de multe altele. Vocea lui suna a certitudine şi a promisiune.

– OK, bineînţeles, Roman. Vei avea întâlnirea aceea, în regulă.

Auzind-o, el făcu ochii mari.

– În ziua în care te vei hotărî să rămâi în oraş.

Şi din moment ce *asta* nu se va întâmpla în veci, gândi Charlotte, tot aşa nu va avea loc nici aşa-zisa întâlnire. El nu mormăi: *Mda, perfect.*

– Cu cât mă provoci mai mult, cu atât sunt mai hotărât, zise el şi râse, evident nevenindu-i să creadă că ea vorbise serios.

Realiză în mică măsură că vorbise al naibii de serios. Nu se mai putea petrece nimic între Charlotte şi călătorul prin lume lipsit de griji, cu excepţia cazului în care, bineînţeles, ea ar dori să sfârşească singură şi abandonată ca mama sa.

Dar Roman aruncase o mănuşă. Ei nu-i rămânea de făcut decât să fie suficient de puternică pentru a-i opune rezistenţă.

3

În momentul în care Roman ieşi de la Norman's în aerul rece al nopţii, avu ceva de făcut.

Chase primise un apel urgent din partea redactorului său, Turner, care era obligat să lipsească de la întâlnirea

orăşenească pentru a-şi însoţi la spital soţia însărcinată. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Roman era să preia *această* însărcinare, dar îşi dorea într-adevăr să uşureze sarcina fratelui său. Aşa că se oferi să se ocupe de întâlnire.

Rick se îndreptă spre un telefon public ca să sune şi să verifice cum se simte Raina înainte de a se întoarce la serviciu, Chase se chinuia între timp să rezolve o chestiune în legătură cu ediţia de săptămâna viitoare, iar Roman porni spre sesiunea de certuri a serii.

Aruncă o privire la ceas, neavând cu ce să-şi omoare următoarele minute. Câteva minute pentru a cerceta seducătorul magazin de alături, aflând şi cine era persoana care-l conducea. O singură privire aruncată spre Charlotte şi îşi uită şi numele. Nici vorbă să se concentreze şi să-i pună întrebări în legătură cu noua ei afacere.

Privi atent vitrina magazinului şi rămase cu gura căscată. Existau acei bikini croşetaţi pe manechinul uimitor de viu? În atât de conservatorul Yorkshire Falls? Nici că putea fi mai uimit de atât. Avu parte de o rapidă şi instinctivă excitaţie în secunda în care realiză că manechinul cu părul ca pana corbului semăna tulburător cu Charlotte. Apoi, brusc, dându-şi seama că se purta ca un moş libidinos care trăgea cu ochiul la lenjeria pentru femei, făcu un pas înapoi. Doamne, spera că nu îl văzuse nimeni, fiindcă nu ar fi fost în stare să facă faţă stânjenelii.

Roman mai făcu un pas înapoi, împiedicându-se de ceva tare. Se întoarse şi dădu cu ochii de Rick, cu braţele încrucişate la piept şi rânjind.

– Îţi place ceva de aici?

– Eşti plin de haz, mormăi Roman.

– Mi-am imaginat că vei vrea să-ţi revezi tinereţea.

Roman nu avea cum să înțeleagă greșit sensul vorbelor lui Rick. Permițându-i fratelui său să-i reamintească năzbâtia din liceu, se întoarse cu ani în urmă, în perioada în care ceea ce numea el distracție fusese o plimbare în chiloți cu automobilul până la locuința unei prietene, acolo unde fetele organizaseră o petrecere în pijama. Nu numai că fusese ideea lui, dar el fusese al naibii de mândru, agățând o pereche de chiloți de oglinda retrovizoare, timp de douăzeci și patru de ore. Până în secunda în care fuseseră descoperiți de mama lui, care îl muștruluise bine și îi administrase o pedeapsă pe care nu o uitase niciodată.

Raina Chandler avea un fel unic de a vindeca obiceiurile cele mai incorigibile ale fiilor ei. După o vară întreagă în care îi clătise boxerii, ca apoi să-i agațe în *fața* casei, el nu mai umilise niciodată așa pe nimeni.

Cu puțin noroc, era posibil ca orașul să fi uitat de mult întâmplarea.

– Nu pot crede că s-a deschis tocmai aici un asemenea magazin, zise el, schimbând subiectul.

– S-a deschis. Tinere și bătrâne, subțirele... și mai robuste – toate își fac aici cumpărăturile. Cel puțin cele tinere. Mama e în plină cruciadă pentru a le aduce aici și pe doamnele în etate, iar ea e unul dintre cei mai fideli clienți.

– Mama *poartă* bikini din ăștia?

Cei doi frați clătinară din cap în același timp. Niciunul dintre ei nu dorea ca imaginația lui să pornească într-o asemenea direcție.

– Cum *se simte* mama?

– Nu-mi pot da seama. Părea că respiră greu când am telefonat eu, ca și cum alergase, ceea ce e imposibil. Așa că mă duc acolo să verific.

Roman expiră aerul cu putere.

– Am telefonul mobil la mine. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Rick aprobă.

– Aşa voi face. Şi porni în josul străzii pe lângă magazin, apoi o luă la dreapta după colţ, se îndreptă către apartamentele de deasupra şi se întoarse repede.

– Ce se întâmplă? întrebă Roman recunoscând un mers atunci când îl vedea. Fratele lui supraveghea zona şi el vru să ştie de ce.

Rick ridică din umeri.

– În weekend, Yorkshire Falls a avut parte de câteva spargeri.

Instinctele de reporter ale lui Roman se treziră la viaţă.

– Ce s-a furat?

Numai zâmbet nu putea descrie Roman expresia aceea malitioasă a fratelui său.

– Dacă nu aş fi fost eu însumi cu tine când au avut loc cele două intrări prin efracţie, atunci tu ai fi fost unicul meu suspect. Dar am stat la pândă.

– *Chiloţi?* Roman îşi mută privirea de la fratele lui către accesoriile din vitrină şi înapoi. Vrei să-mi spui că un idiot a intrat prin efracţie într-o locuinţă şi a furat lenjerie feminină?

Rick aprobă.

– V-aş fi pus la curent pe tine şi pe Chase în timpul cinei, dar la Norman's era mult prea aglomerat pentru o discuţie intimă. Se pare că locuitorii cumsecade din Yorkshire Falls au o distracţie cu un hoţ. Rick îl puse la curent pe Roman cu detalii despre furturi. Rezultă că toţi chiloţii furaţi fuseseră achiziţionaţi de la magazinul în faţa căruia staţionau.

Roman mai privi o dată vitrina. Bikinii în cauză erau

expuşi acolo pentru ca lumea să-i vadă. *Cine era proprietarul acestui magazin?* Charlotte pe care o ştia el probabil că nu ar fi avut suficientă îndrăzneală pentru a deschide un asemenea shop, însă cea pe care o văzuse el purtând hainele acelea în culori îndrăzneţe şi care lansase provocarea, ei bine, aceea era o cu totul altă femeie.

– Ai de gând să-mi spui cine conduce magazinul ăsta? îl întrebă el pe Rick.

În ochii fratelui său apăru un licăr şi instinctele lui Roman intrară în alertă maximă, confirmând ceea ce bănuia deja. Când Rick tăcu, pe chip cu o expresie atotcunoscătoare, Roman făcu ceea ce se impunea. Se dădu un pas înapoi, ridicând privirea spre marchiză.

O plăcuţă roşie cu chenar roz-aprins şi scrisă cu litere îngroşate, se holba la el. MANSARDA LUI CHARLOTTE – COMORI ASCUNSE PENTRU TRUP, INIMĂ ŞI SUFLET.

– Drăcia dracului. După toate aparenţele, îndepărtase mult prea repede posibilitatea aceea. Charlotte, Charlotte *a lui Roman*, era proprietara acestui shop senzual şi erotic.

Fiindcă ea era o femeie senzuală şi erotică, aşa cum i-o dovedise şi lui pe culoarul din spate de la Norman's. La rândul său, îşi dovedise ceva sieşi. El era un bărbat cu pofte carnale sănătoase, şi trecuse prea multă vreme de când nu mai avusese parte de unele asemenea.

– Nu trebuie să fii undeva? întrebă Rick.

Roman nu luă în seamă râsul fratelui său, îl lovi uşor pe spate, după care se îndreptă spre primăria oraşului.

Douăzeci de minute mai târziu, Roman era cuprins de o plictiseală totală, fără pereche. Lucrurile pe care le făcuse pentru familie, gândi el şi căscă aşteptând să se termine partea de recenzie în legătură cu arhitectura serii. Cu toate că abia

era în stare să se concentreze, luă notițe ca de obicei. Aşteptă, cu stiloul suspendat deasupra foii de hârtie.

– Punctul următor. O petiție din partea mai multor persoane pentru montarea unei porți pentru câini în fața intrării de la 311 Sullivan, în suburbia Sullivan. Plângerea vecinilor susține că poarta va distruge conformismul şi frumusețea suburbiei...

– Beagle-ul meu Mick are dreptul la acces liber către casă. George Carlton, petiționarul, se ridică, numai pentru a fi tras la locul său de soția lui, Rose.

– Taci din gură, George. Nu ne-a venit rândul la cuvânt.

– Continuați, îl îndemnă cineva de la prezidiu.

– Noi am îmbătrânit, ca şi Mick. Când îl plimbăm de colo-colo atunci când are nevoie să se uşureze, e obositor pentru noi. Ea se aşeză la loc pe scaun, cu mâinile împreunate în poală.

Oamenii mureau de foame în Etiopia, alții erau omorâți în Orientul Mijlociu, dar aici, în Yorkshire Falls, preocuparea pentru câini era la ordinea zilei. Roman îşi aminti că ideea de a părăsi oraşul apăruse în vremea uceniciei alături de Chase, acutizându-se cu fiecare întâlnire la care participase şi care degenerase în certuri în legătură cu animalele de companie între vecini care dispuneau de prea mult timp.

Pe vremea aceea, imaginația lui Roman zbura în două direcții – în căutare de emoții, de la locații din afara țării, cu poveştile lor mult mai surescitante şi mai alerte, până la Charlotte Bronson, eşecul său. Acum, că vizitase majoritatea locațiilor la care visase, nu mai avea decât o singură țintă. Mintea lui reveni la Charlotte şi la atracția care se dovedise reciprocă.

El intenționase să o încolțească, să o facă să admită că

în seara asta vrusese să-l evite şi să descopere de ce îl abandonase pe vremea liceului. Avea o bănuială, dar voia să o audă chiar de la Charlotte. El nu intenţionase nici să o seducă, nici să o stârnească pe ea şi pe el însuşi. Nu până în secunda în care privise în ochii ei, observând că în adâncul lor licărea aceeaşi legătură emoţională.

Nimic nu se schimbase. Ea a fost bucuroasă că îl vede, oricât respingea ea acest adevăr. Apoi mai existase şi coraiul acela lucios pe buzele ei cărnoase. Niciun om cu sânge în vene nu putea rezista. Îi inhalase parfumul, îi adulmecase pielea moale şi proaspătă. Se apropiase destul pentru a incita, dar nu pentru a satisface.

Roman mârâi, fiindcă deşi trupul ei striga *Ia-mă* – iar el dorea să o facă –, mintea ei se răzvrătea. Iar acum el ştia de ce. Îi oferise în cele din urme un motiv pentru refuzul ei pe care el îl înţelesese. Unul pe care el îl bănuise întotdeauna. *Vom avea întâlnirea aceea, în regulă. În ziua în care te vei hotărî să rămâi în oraş.*

Ea îşi dorea o casă în Yorkshire Falls. Avea nevoie de stabilitate şi de protecţie, voia să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi într-un fel în care, după cum ştia toată lumea, părinţii ei nu o făcuseră niciodată. El fusese prea tânăr şi prea grăbit pentru a vedea adevărul, însă acum pricepea. Iar asta însemna că ea era ultima persoană pe care o va trece în agenda sa. Nu dorea să o rănească, iar asta însemna că el trebuia să accepte lecţia de la Charlotte şi să-şi vadă de drumul lui.

– Următorul.

Un ciocănel se lovi de suprafaţa biroului din faţă.

Roman tresări în scaun, speriat.

– La naiba, am pierdut rezultatul, mormăi el. Fiindcă

îl preocupa *ea*. De data asta pierduse doar rezolvarea dilemei căţeluşilor, însă data viitoare putea să piardă mai mult. Iar asta era ceva ce nu putea permite.

– Tu eşti, Chandler?

Roman se întoarse când îşi auzi numele şi descoperi chipul familiar al unui tip care aţipise în scaunul din spatele său.

– Fred Aames, îţi mai aduci aminte de mine? Îi întinse mâna.

Chad şi Rick nu glumiseră. Fred nu mai semăna cu copilul acela gras de care se lua toată lumea.

– Hei, Fred, ce mai faci? Roman îi scutură mână.

– Cum nu se poate mai bine. Da' tu? De ce te-ai întors?

– M-am întors în oraş pentru mama; acum sunt aici pentru *Gazette*. Roman aruncă o privire înainte. Deocamdată nu introdusese nimeni un nou subiect de discuţie.

– Am aflat de călătoria Rainei la spital. Fred îşi trecu mâna prin părul închis la culoare. Omule, îmi pare rău.

– Şi mie.

– Îi ţii locul lui Ty? întrebă el şi se aplecă punând un braţ pe speteaza scaunului lui Roman, aproape lovindu-l. Fred pierduse din greutate, dar nu şi forţa lui deosebită. Era încă un tip al naibii de masiv.

Roman tuşi înăbuşit, ca apoi să aprobe.

– Soţia lui urmează să nască şi el nu poate fi în două locuri în acelaşi timp.

– Drăguţ din partea ta. În afară de asta, aceste întâlniri sunt un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a afla ce se petrece în jur.

– Destul de adevărat. Dacă ar fi fost atent, gândi Roman. Însă el nu avea nici cea mai vagă idee dacă lui Mick i

se garantase libertatea sau rămăsese închis dincolo de porți pentru toată existența lui de cățel.

Sunetul ciocănelului lovit de masă îi anunță că întâlnirea fusese întreruptă și se acordase o scurtă pauză. Roman se ridică și se întinse ca să se trezească.

Fred se ridică și el și i se alătură.

– Hei, ai o relație în momentul de față?

Momentan nu. Roman dădu din cap, refuzând să abordeze subiectul cu altcineva în afara fraților săi.

– În momentul ăsta nu. De ce?

Fred se dădu mai aproape.

– Sally e cu ochii pe tine. Credeam că simte ceva pentru Chase, dar acum are o fixație în ceea ce te privește. Cu o mișcare largă din mână, Fred făcu semn spre locul unde ședea Sally, luând notițe pentru arhiva districtului.

Sally ridică mâna pe jumătate în semn de salut și roși.

Roman îi întoarse salutul, mutând apoi privirea, nevrând să încurajeze interesul ei evident.

– Nu e genul meu. Fiindcă nu purta numele de Charlotte. Gândul se născu pe neașteptate. Dar tu de ce nu te ții după ea? întrebă Roman.

– Bănuiesc că nu ai aflat că sunt logodit, zise Fred mândru. Marianne Diamond va deveni soția mea.

I-o spusese unul dintre frați mai devreme, își aminti Roman. Rânji și ridică un braț ca să-l bată pe spate pe Fred, dar se abținu. Nu putea risca să i se întoarcă gestul.

– Ei, bravo ție. Felicitări.

– Mulțam. Uite, eu trebuie să stau de vorbă cu unul dintre consilieri înainte ca treaba să se înfierbânte din nou. Am câteva chestiuni care stau în suspensie, un permis care nu a fost rezolvat... în fine, n-ai nevoie să știi toate detaliile. Ne mai vedem.

– Precis.

Roman își frecă ceafa. Risca să-l cuprindă oboseala.

– Cum merge prima zi de revenire în tranșee?

Se întoarse, descoperindu-l pe Chase stând lângă el.

– Ce s-a întâmplat? E vorba de mama? Nu se aștepta să-l revadă pe Chase în seara asta.

– Nu. Chase puse o mână liniștitoare pe umărul lui Roman, dar o retrase imediat.

– Atunci ce este? Nu ai încredere că îmi fac treaba bine? Ceea ce nu ar fi chiar nedrept, reflectă Roman. Tot nu avea niciun răspuns în legătură cu problema câinelui familiei Carlton.

Chase clătină din cap.

– Pur și simplu mi-am imaginat că ți-a ajuns să asiști la una din chestiile astea, așa că m-am gândit să te scap dacă va dura mai mult. V-am auzit pe tine și pe Fred. Se pare că ți-ai găsit o candidată.

– Din câte spunea Fred, se pare că Sally a manifestat interes pentru tine.

– Crede-mă, drumul e liber. Nu aș avea nimic împotrivă dacă mi-ai fura-o, zise Chase. Sally e mult prea sobră pentru mine ca să-i acord măcar un gând. E genul care visează la un cămin și la copii după prima întâlnire. Ridică din umeri.

– Dacă îi place de un singuratic ca tine, nu o va interesa un tip ca mine, care călătorește întruna. Roman rânji, fericit să-și tachineze fratele pentru felul lui singuratic. Rick avea dreptate când afirma că femeile sunt înnebunite după taciturnul lor frate.

Însă Chase se porni să-l combată, evident nedorind să accepte scuza lui Roman.

– Sally e pregătită să se așeze la casa ei. Absolut tot

ce-şi doreşte ea în acest moment o poate transforma în candidata perfectă pentru tine. În cazul ăsta, de ce i-ai spus lui Fred că nu e genul tău?

– Fiindcă nu este.

– Iartă-mă că subliniez un lucru atât de evident, dar nu asta îţi doreşti? Pe Sally o atrage persoana ta, dar tu nu simţi acelaşi lucru. Vezi dacă acceptă planul tău.

Roman aruncă din nou o privire peste umăr, observând-o pe Sally Walker, genul de femeie nevinovată care roşeşte uşor.

– Nu pot să mă însor cu Sally. Să mă culc cu Sally.

– Te sfătuiesc să fii atent, frăţioare. Dacă vei alege o femeie care în realitate va fi genul tău, s-ar putea să nu te mai grăbeşti atât de tare să pleci la drum. Chase ridică din umeri. E doar ceva la care să meditezi.

Lasă-l pe Chase, figura paternă pentru Roman, să sublinieze un lucru evident. Lasă-l să-i reamintească lui Roman care îi sunt priorităţile. Vânarea viitoarei soţii. Fratele lui avea dreptate. Lui îi trebuia o femeie pe care să o poată lăsa, nu una de care să nu se mai sature. Încă un motiv pentru care Charlotte nu era potrivită pentru el. Îşi dorea al naibii de mult să o alunge din planurile lui o dată pentru totdeauna. Dar afurisit să fie dacă ştia cum. Atingând-o, gustând-o, nu făcuse decât să o dorească mai mult, nu mai puţin.

O oră mai târziu, Roman porni spre casă, având în minte vorbele lui Chase, în timp ce Charlotte era prezentă în subconştientul lui. În pat, la o oră târzie din noapte, se trezi în mai multe rânduri scăldat de sudoare, cauza fiind Charlotte Bronson.

Zece ani, iar flacăra ardea mai puternic ca niciodată.

Ceea ce dovedea un singur lucru: tentaţie sau nu, el nu-şi putea permite să aibă de-a face cu Charlotte. Nu în acest moment. Niciodată.

Soarele îl trezi pe Roman la primele ore ale dimineţii. În ciuda unei dureri de cap înfiorătoare, se întinse şi coborî din pat, hotărârea şi scopul său căpătând o nouă semnificaţie. După un duş scurt, se duse în bucătărie. Mâncarea nu îi va potoli durerea, dar cel puţin îi va umple stomacul. Căută prin cămara mamei, scoase o cutie cu Cocoa Puffs, puse cereale într-un bol, adăugă nişte mini-nalbe şi peste toate turnă lapte.

Stomacul lui chiorăi când se aşeză pe acelaşi scaun care fusese preferatul său când era copil. Trăgând spre el un exemplar din *Gazette*, aruncă o privire peste noua şi îmbunătăţita prezentare. Un nod provocat de mândrie i se puse în gât.

Chase reuşise să mărească numărul de pagini ale ziarului odată cu înmulţirea populaţiei oraşului.

Zgomotul produs de cineva care cobora treptele îl sperie şi se întoarse ca să dea cu ochii de mama lui, care se opri brusc când intră în bucătărie.

– Roman!

– Aşteptai pe altcineva?

Ea dădu din cap.

– Pur şi simplu... am crezut că ai plecat deja de acasă.

– Şi ai decis să participi la maraton în lipsa mea?

– Nu trebuia să iei micul dejun cu fraţii tăi?

El miji ochii.

– În dimineaţa asta nu am fost în stare să mă dau jos din pat, dar tu nu schimba subiectul. Tu erai cea care alerga pe scară? Ştii că trebuie să faci totul încet, îţi aminteşti?

Dar nu spusese Rick că şi aseară respira greu?

– Cum aş putea să uit ceva atât de important? Duse o mână tremurătoare la piept şi porni cu pas domol prin încăpere, venind lângă el. Dar tu? Te simţi bine?

În afară de nedumerirea provocată de această conversaţie cu dus-întors, el se simţea foarte bine.

– De ce nu m-aş simţi bine?

– Fiindcă e evident că urechile tale sunt încă înfundate după călătoria cu avionul de vreme ce ai auzit ceva atât de ridicol cum ar fi că eu *alerg*. Vrei să-ţi fac o programare la doctorul Fallon? întrebă ea.

El dădu din cap suficient de tare pentru a-şi limpezi auzul – dacă ar fi fost blocat – şi întâlni privirea atentă a mamei lui.

– Mă simt bine. Eu îmi fac griji în privinţa ta.

– Nu e nevoie. Se lăsă încet pe scaunul de lângă el, uitându-se apoi fix la bolul lui cu cereale. În fine, văd că anumite lucruri nu s-au schimbat. Cred că în realitate am păstrat porcăria aceea ca să...

– Să-mi rup dinţii, ştiu. Îi spusese asta destul de des pe când era copil. Dar îl iubea suficient de mult pentru a-l răsfăţa în toate privinţele. Îţi dai seama că încă nu am pierdut niciunul?

– *Încă* fiind un cuvânt semnificativ. Un bărbat neînsurat are nevoie de toţi dinţii, Roman. Nicio femeie nu găseşte că e ceva atrăgător să se trezească la miezul nopţii şi să descopere că îţi laşi dantura pe noptieră.

El dădu ochii peste cap.

– E bine că sunt respectuos şi nu las femeile să rămână peste noapte. Las-o pe mama să rumege chestia asta, gândi Roman acru.

– Asta nu are nimic de-a face cu respectul, mormăi ea.

Ca de obicei, mama lui avea punctul ei de vedere. Femeile nu rămâneau peste noapte fiindcă el nu era acum implicat într-o relaţie şi fiindcă cele care ar rămâne cu el peste noapte ar fi convinse că va mai urma încă una. Şi apoi alta. Următorul lucru pe care îl ştia un bărbat era că avea o relaţie – lucru despre care Roman bănuia că nu ar fi ceva rău dacă ar găsi o femeie care să-l intereseze mai mult de câteva săptămâni. Chase şi Rick simţeau acelaşi lucru. Aici, Roman îşi imagină că fraţii Chandler aveau o ştampilă – NU SE TRECE. Orice femeie inteligentă citea inscripţia aceea înainte de a se implica în orice fel.

– Pentru binele tău, mamă, eşti prea deşteaptă.

Când se ridică de pe scaun, Roman observă că Raina era complet îmbrăcată în haine de zi. Cu pantaloni bleumarin, o bluză albă cu cravată. Acul de cravată era decorat cu trei bâte de baseball, fiecare cu câte un diamant la mijloc – un cadou din partea tatălui său oferit după naşterea lui Chase şi completat cu naşterea fiecărui fiu. În afară de o uşoară paloare, arăta minunat. Aşa cum arătase mama lui întotdeauna, gândi el cu mândrie.

– Te duci undeva? întrebă el.

Ea încuviinţă.

– La spital, să le citesc copiilor.

Roman deschise gura pentru a replica, dar ea i-o tăie scurt:

– Şi înainte să te cerţi cu mine, aşa cum au încercat să facă Chase şi Rick, dă-mi voie să-ţi spun un lucru. Am stat în pat începând de vineri după-amiază, când fraţii tăi m-au adus acasă de la spital. E o dimineaţă minunată. Chiar şi doctoriţa a spus că aerul proaspăt îmi va face bine atâta vreme cât nu exagerez.

– Ma...

– Nu am terminat

Flutură din mână pe la nasul lui, iar el se lăsă din nou pe scaun, ştiind că nu trebuia să o contrazică.

– Lunea şi vinerea le citesc întotdeauna copiilor. Jean Parker urmează zilele acestea un tratament de chimioterapie şi e nerăbdătoare să asculte povestea *George cel curios merge la spital.*

Binecuvântată fie mama, gândi el. Chiar şi bolnavă, îi punea pe alţii pe primul plan. Avusese întotdeauna un loc generos în inima sa pentru fiecare copil care intrase în casa lor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea îşi aşeză palma deasupra inimii, rotind-o încet.

– Şi-apoi nimic, în afara *copiilor,* nu poate face o inimă să se simtă mai tânără cu câteva decenii.

El dădu ochii peste cap.

– Ceva mai multă odihnă va avea acelaşi efect, aşa că după lectură sper să fii acasă, în pat. Nu trebuia să atingă subiectul „copiii". Nu când el trebuia să pornească la vânătoare pentru a găsi o mamă pentru al său. Ai încheiat monologul? întrebă el politicos.

Ea aprobă.

– Nu aveam de gând să mă cert cu tine. Voiam doar să ştiu dacă îţi pot pregăti micul dejun. Nu vreau să te epuizezi înainte să pleci la activitatea ta voluntară.

Pe chipul ei apăru un surâs. Ţinând seama că avea peste şaizeci de ani, pielea ei păstra încă o strălucire pe care majoritatea femeilor o puteau invidia, în timp ce ridurile nu erau atât de adânci ca la majoritatea femeilor de vârsta sa. Frica de a nu o pierde îl cuprinse brusc. Se ridică din nou şi întinse braţele.

– Te iubesc, mamă. Să nu mă mai sperii *niciodată* aşa.

Ea se ridică şi îl îmbrăţişă la rândul ei, braţele şi strânsoarea ei fiind puternice şi sigure. Aceasta era mama lui, femeia care-l crescuse şi, cu toate că ţineau legătura sporadic din cauza programului său, el o adora. Nu îşi putea imagina viaţa fără ea.

– Vreau să te am în preajmă pentru multă-multă vreme.

Ea fornăi.

– Şi eu.

– Să nu-ţi ştergi nasul pe cămaşa mea. Lacrimile femeilor îl făceau să se simtă prost, iar el o voia din nou dezinvoltă şi puternică. Doctoriţa a spus că vei fi bine atâta vreme cât vei avea grijă de tine, nu-i aşa? Fără stres, fără să te surmenezi?

Ea aprobă.

– Cred că lectura nu poate fi dăunătoare. Pot să te conduc în oraş?

– Vine Chase să mă ia.

– Cum te vei întoarce acasă?

– Mă aduce Eric imediat după prânz.

– Ce mai face doctorul Fallon? întrebă Roman

– Minunat. Are grijă de mine la fel ca şi voi.

Făcând un pas înapoi, ea îşi tamponă ochii cu un şerveţel de pe masă şi, cu toate că nu îi întâlni privirea, era din nou mama lui cea calmă.

– Ce ai zice de o chiflă şi de o cană cu ceai decofeinizat?

– Nu mă răsfăţa. Voi fi pierdută când vei pleca.

El rânji.

– Într-un fel, mă îndoiesc. Tu eşti cea mai puternică femeie pe care o cunosc.

Raina pufni în râs.

– Şi să nu uiţi asta.

O oră mai târziu, Roman ieşi din casă pentru a face o plimbare în oraş, recunoscător că mama lui se mulţumise cu bârfele care circulau prin oraş, fără a mai aminti de povestea cu copiii. El ştia ce avea de făcut şi nu avea nevoie, dar nici nu voia să i se amintească.

Sarcina care îl aştepta nu avea să fie simplă. Femeile din oraş fuseseră educate să devină soţii şi mame – fie că lucrau, fie că erau casnice. Partea aceea cu soţia îi dădea emoţii şi el se întreba cum naiba va găsi pe cineva care să dorească să-i accepte nevoile netradiţionale. El avea nevoie de o femeie netradiţională, care să-i accepte absenţele şi se întreba dacă persoana aceea putea fi descoperită în York Falls.

Va exista întotdeauna posibilitatea să aleagă o femeie cosmopolită, care să-i înţeleagă mai bine nevoile. Va trebui să-şi verifice PalmPilot-ul când va ajunge acasă, dar doar câteva femei pe care le întâlnise în călătoriile sale şi pe care le cunoscuse ceva mai intim îi veniră în minte. Una era Cynthia Hartwick, o moştenitoare din Anglia, însă Roman dădu imediat din cap. Ea şi-ar angaja guvernantă care să aibă grijă de copii, iar Roman îşi dorea ca toţi copiii lui să aibă parte de creşterea unei mame drăgăstoase.

O plăcuse întotdeauna pe Yvette Gauthier, o frumoasă roşcată cu o personalitate schimbătoare, posedând abilitatea de a-l face pe bărbat să se simtă ca un zeu. Apoi, în timp ce-şi aminti cum exact aceeaşi trăsătură a personalităţii aproape că-l asfixiase, îşi aminti şi că ea devenise însoţitor de zbor, ceea ce însemna că ea nu ar putea fi alături de ei în cazul în care copiii săi s-ar simţi rău sau ar fi răniţi, ori ar avea nevoie de ajutor la temele pentru acasă. Raina fusese tot timpul acasă pentru fiii ei. Cu toate că Roman nu ar avea nimic împotrivă

ca soția sa să lucreze, o slujbă la mare distanță pentru amândoi ar fi inacceptabilă.

Raina nu le-ar accepta pe niciuna dintre cele două femei. Îi venea să râdă gândindu-se la reacția Rainei vizavi de grozava englezoică sau de senzuala tigroaică originară din Franța. Mama lui reprezenta esența acestei situații – *ea* își dorea nepoți, astfel că femeia trebuia să locuiască ori să-și dorească să se stabilească în Yorkshire Falls.

O sarcină grea pentru femeile pe care le întâlnise de-a lungul vieții, gândi Roman ironic. Se simți, într-un fel, ușurat. Oricum, nu se putea imagina însurat cu niciuna dintre ele.

Ochiul fix al soarelui bătea peste capul care îl durea. Evident, nu avea încă starea necesară pentru a se întâlni cu lumea. Nu până nu va consuma puțină cofeină, însă, în vreme ce se apropia de oraș, singurătatea lui fu întreruptă. O voce înaltă și ascuțită îl strigă și el se întoarse pentru a da cu ochii de Pearl Robinson; era o femeie în vârstă pe care o cunoștea de o veșnicie, care se grăbea spre el îmbrăcată în halat și cu părul strâns în același coc cărunt de totdeauna.

– Roman Chandler! Să-i fie rușine mamei tale că nu mi-a spus că ai fost în oraș. Apoi, în mintea ei își făcu loc altceva. Cum se simte? Am copt o tavă de negrese ca să i le aduc în după-amiaza asta. Poate primi?

Roman râse de incoerența lui Pearl. Ea era o femeie atât de dulce, inofensivă, dacă nu te deranja trăncăneala sau curiozitatea. Și după atâta vreme în care el fusese plecat, Roman fu surprins să constate că nici pe el nu îl deranjau.

– Mama e bine, Pearl, mulțumesc de întrebare. Și sunt convins că i-ar plăcea să aibă astăzi un musafir. O îmbrățișă scurt. Tu ce-ai mai făcut, și Eldin cum se simte? Încă mai pictează?

Pentru un cuplu în etate, Pearl Robinson şi Eldin Wingate aveau un stil de viaţă neconvenţional, care dura de mulţi ani. Necăsătoriţi, ei împărţeau o casă veche care îi aparţinea lui Crystal Sutton, o altă prietenă a Rainei care fusese obligată să se mute la un azil în urmă cu un an şi ceva.

– Eldin mai pictează, cu toate că nu e Picasso. Dar e bine, mulţam de întrebare, şi sănătos, bat în lemn. Ciocăni cu pumnul în cap. Cu toate că îl mai doare spatele câteodată, şi nici nu mă poate trece în braţe dincolo de prag. De aceea trăim încă în păcat, zise ea, citând descrierea ei favorită a relaţiei lor.

Lui Pearl îi plăcea să aducă la cunoştinţă statutul lor oricui o asculta, ori de câte ori i se permitea într-o conversaţie. Evident, asta nu se schimbase. Dar reacţia lui Roman da. În loc să-l enerveze fixaţia ei, ego-ul ei exacerbat, constată că simţise lipsa orăşelului său şi a locuitorilor săi atât de diferiţi.

Până şi liniştea tăcută a plimbării sale matinale reprezenta o schimbare înviorătoare faţă de traiul lui zilnic trepidant. Cât va dura până ce îl vor cuprinde plictiseala şi reţinerea pe care le resimţise în tinereţe? Cât va dura entuziasmul după ce se va căsători? Se cutremură gândindu-se la iminenta condamnare.

– Eşti bolnav? Pearl îi puse o palmă pe frunte. Nu se poate să fi răcit într-o zi atât de minunată. Poate că mama ta ar trebui să aibă grijă de tine, nu invers?

El clipi, dându-şi seama că rămăsese pe gânduri.

– Mă simt bine, realmente.

– În fine, te las să-ţi vezi de drum. Mă duc până la bancă, apoi mă întorc acasă. Pe la mama ta trec ceva mai târziu.

– Salută-l pe Eldin din partea mea.

Pearl o porni spre banca de pe strada First, iar Roman își regăsi liniștea. Multe lucruri rămăseseră aceleași în oraș, însă pe el îl interesau acum aspectele noi și diferite, așa că porni direct spre magazinul lui Charlotte. Ei bine, *ea* fusese o femeie care îl atrăsese întotdeauna, oricât detestase ea ideea.

Cu toate că se situau la poluri opuse, ea îl tenta. Din nefericire, nu se potrivea criteriului cel mai important, disponibilitatea de a-i accepta călătoriile. Dorința lui de a-i devasta buticul și apărarea era puternică, dar realitatea vorbea de la sine. Orice contact între ei le putea provoca amândurora suferință.

Resemnat, se întoarse și dădu cu ochii de Rick, care stătea în același loc ca și în seara precedentă, în privire cu o strălucire cercetătoare.

– Iar în patrulare? întrebă Roman.

– Pur și simplu în căutarea unor personaje suspecte asemenea ție. Rick rânji.

Roman lăsă să-i scape un mormăit, frecându-și ochii care îl usturau.

– Nu începe.

Rick îl privi îngrijorat.

– Cineva e pus la încercare în dimineața asta.

Roman nu fusese așa până ce Rick nu începuse să-l agaseze.

– Mai târziu, frățioare. Am nevoie de o cafea.

– Ah, da. Ca să te ajute să te trezești și să poată începe vânarea unei soții.

La auzul vorbelor lui Rick, capul lui Roman începu să bubuie și mai tare.

– Mult noroc. Rick trecu pe lângă el, pornind către magazinul plin cu bikini.

– La ce te dedai?

Rick se întoarse, în privirea lui neexistând nici urmă de veselie.

– Afaceri.

– Hoţul de bikini.

El aprobă, însă nu mai spuse nimic. Nici nu era nevoie. Îi oferise lui Roman mai multe informaţii decât ar fi trebuit, toate neoficial. Cineva intrase prin efracţie în casele unora dintre clienţii magazinului, furând o anume marcă de chiloţi. Rick îşi imagina că Charlotte ar putea oferi date pertinente de care poliţia avea nevoie în investigaţie.

– Vrei să vii cu mine? întrebă Rick.

Roman se uită la el căutând semnale care ar fi demonstrat că Rick se distrează pe seama sa. La urma urmelor, el era fratele care în adolescenţă răspundea la telefon, acceptând întâlniri „oarbe" în locul lui Roman. Dar Rick rămăsese locului, aşteptând, fără cel mai mic surâs.

Roman îşi evaluă opţiunile. Nu avea niciuna. Femeia visurilor sale se afla înăuntru. Roman îi aruncă fratelui său o privire recunoscătoare. Cu toate că instinctul său de autoapărare îi spunea lui Roman să păstreze distanţa, curiozitatea îl împinse înăuntru.

Deci, recunoscu el, dorinţa lui era să o revadă pe Charlotte.

La sunetul clopoţeilor de la uşă, Charlotte încetă să împăturească lenjeria de dantelă cu parfum de levănţică. Aruncă o scurtă privire şi dădu cu ochii de ofiţerul Rick Chandler care intră relaxat.

Îi făcu un semn prietenesc cu mâna, dar gestul încremeni când îl văzu pe Roman urmându-l. Îşi umezi buzele

uscate şi îi urmări traversând magazinul său cu articole de damă.

Unul lângă altul, contrastul dintre cei doi fraţi nu putea fi mai evident de atât. Toţi fraţii Chandler îţi tăiau răsuflarea. Dar oricât ar fi fost de chipeş, Rick nu avea acelaşi impact asupra lui Charlotte precum Roman. De la revenirea ei în oraş, ei deveniseră buni amici, nimic mai mult. Chiar şi Chase, care semăna la înfăţişare cu Roman, nu reuşise să escaladeze scara Richter a lui Charlotte aşa cum o făcuse Roman.

Ceva în legătură cu cel mai mic dintre fraţii Chandler, părul negru, pasul încrezător şi ochii lui captivanţi, o cucerise. O făcuse să tânjească după anumite lucruri dincolo de orice control sau înţelegere. Se înfioră, lăsând apoi realitatea să-şi reia locul. Indiferent cât de chipeşi erau bărbaţii din familia Chandler, niciunul dintre fraţi nu arăta interesat să-şi întemeieze o familie. O ştia tot oraşul. Dar asta nu o putea da gata pe Charlotte.

Ea clătină din cap, apoi îşi răsuci braţele şi degetele.

– Calmează-te, mormăi ea cu voce tare. Roman avusese întotdeauna spirit de observaţie, iar ea nu voia să-l lase să creadă că neliniştea ei avea vreo legătură cu persoana lui. În seara trecută, Roman se arătase mult prea înfumurat pentru binele lui şi nu avea nevoie de alte crize de orgoliu.

– Salutare, Charlotte. Rick porni ţintă spre ea, ignorând mulţimea de chiloţei din jur, şi propti apoi un cot pe tejghea, încrezător şi relaxat ca şi cum ar fi fost înconjurat de mingi şi mănuşi, în magazinul de articole sportive de la capătul străzii.

Roman stătea lângă el, devorând-o cu o privire unică şi sexy.

– Domnule ofițer. Charlotte aruncă o ocheadă prietenoasă care să-i cuprindă pe cei doi bărbați. Ce pot face pentru dumneavoastră în dimineața asta? Sunteți aici ca să verificați noutățile în materie de bikini? Aruncă gluma pe care o utiliza întotdeauna cu Rick, frizând normalitatea.

Rick rânji.

– Numai dacă ai de gând să defilezi pentru mine.

Ea râse.

– În visele tale.

Roman își drese glasul, evident dorind să le amintească prezența lui în încăpere. Ca și cum ea ar fi putut să uite.

– Hai, Roman. Ar trebui să știi că fratele tău, aici de față, le place pe toate femeile. Dacă ar fi o chestie legală, el ar avea un harem, nu-i așa, Rick?

Rick se mărgini să chicotească.

– Putem reveni la chestiune? întrebă Roman.

– O chestiune a poliției, din păcate. Starea de spirit a lui Rick se schimbă brusc.

Lui Charlotte nu-i plăcu intensitatea din vocea lui.

– Ce-ar fi să ne așezăm? Îi conduse către scaunele duble stil Regina Anna, tapițate cu catifea, de lângă camera pentru probă.

Cei doi bărbați dominau decorul frivol feminin. Privirea ei se fixă asupra lui Roman. El însuma magnetismul fraților Chandler, reflectă ea. Orice persoană de sex feminin conștientiza prezența lui atunci când Roman se afla într-o încăpere.

Deși el rămase în picioare, Rick se așeză, cu mâinile prinse între genunchi, arătând ca un om care deține un secret.

– Ce se petrece? întrebă ea.

Cei doi frați schimbară priviri tăcute. Nemișcarea se transformă în liniște când stația radio a lui Rick sună, atrăgându-i atenția.

Aruncă spre Charlotte o privire plină de regret.

– Scuză-mă. În timp ce el își scoase de la brâu stația radio, concetrându-se asupra convorbirii, privirea pătrunzătoare a lui Roman nu o slăbi pe a ei.

Rick ridică privirea.

– Regret, e o altercație în magazinul universal și au nevoie de întăriri.

Charlotte îl expedie fluturând din mână.

– Du-te. *Și ia-l și pe fratele tău cu tine,* îl imploră ea în gând.

– Roman, îi explici tu? Ea trebuie să știe ce se petrece. Rick îi spulberă speranțele.

Roman aprobă.

– Cu plăcere, zise el cu vocea lui sexy.

Charlotte se înfioră. Afurisit să fie bărbatul ăsta pentru efectul pe care îl are asupra ei, gândi ea, dar în timp ce Rick plecă, lăsându-i pe Roman și pe Charlotte singuri în partea din spate a magazinului, ea speră să poată arbora o mască politicoasă și prietenoasă. Beth fiind plecată și neavând clienți, nu avea cine să-i întrerupă, așa că ar putea fi în siguranță dacă l-ar împinge spre cuptorul din spate.

– Dacă asta ar fi posibil, mormăi ea.

– Ce să fie posibil? întrebă Roman.

Ea dădu mai întâi din cap, apoi înghiți din greu.

– Nimic. E vorba despre hoțul de bikini?

Roman aprobă.

– E vorba despre marfa ta, zise el și se sprijini de peretele de lângă ea.

– Care dintre articole? Rick nu îi dăduse detalii la ultima sa vizită.

Roman tuşi o dată, roşind înainte să dea răspunsul.

– Chiloţi de damă.

Charlotte rânji. Ei, ei, să fiu a naibii, uite un subiect care îl face pe un bărbat Chandler să roşească. Stânjeneala lui o făcu să descopere o parte ceva mai vulnerabilă a lui Roman, comparativ cu atitudinea lui normală şi încrezătoare. Îi fu recunoscătoare pentru acest privilegiu, în timp ce o parte a inimii ei, trădătoare se deschise spre el.

– Vorbesc serios, zise el, neluând în seamă efectul pe care îl avusese stânjeneala sa asupra ei.

Charlotte trebuia să continue pe aceeaşi temă.

– În aparenţă, tipul ăsta a făcut o fixaţie.

O fixaţie pentru bikini. Ea clătină ironic din cap, ca apoi să priceapă brusc ce spusese Roman:

– Ai spus că *tipul* ăsta a făcut o obsesie pentru asta. De ce presupui că e vorba despre un bărbat? Poliţia crede că e un bărbat?

– Va trebui să vorbeşti cu Rick despre asta.

Ea aprobă, îngândurată.

– Îţi dai seama că doar o femeie ar putea purta obiectul furat fără să observe cineva. Numai dacă, bineînţeles, el nu este un bărbat slab înzestrat.

– Poartă-te cuviincios, Charlotte.

Surâsul lui larg o încălzi. Cu toate că expresia era un clişeu, era adevărată.

– Deci, ce marcă de bikini era? Eu vând duzini.

– Încă o dată, Rick deţine aceste amănunte, dar i-a pomenit pe cei croşetaţi din vitrină. El spunea că sunt lucraţi manual.

De mâna ei. Obiectele ei de îmbrăcăminte erau exclusive, în pas cu moda, personale, şi nu urmăreau să devină obiectul unei obsesii ori bătaia de joc a unui pervers. Avusese motivele ei pentru a continua acest hobby, cel care devenise o atracţie în afacerea ei.

Însă Charlotte nu se putea imagina împărtăşindu-i lui Roman secretele sale de ordin personal, când distanţa părea să fie calea cea mai sigură. Nu dacă detaliile legate de aceste obiecte i-ar conduce spre terenul minat al emoţiilor.

Croşetatul deschisese o fereastră în sufletul ei, iar discuţia respectivă ar scoate la lumină cele mai ascunse dureri şi dezamăgiri ale sale. Pentru că odată cu tricotatul, Charlotte învăţase de la mama ei să şi croşeteze. Erau două talente pe care Annie şi le perfecţionase ca pe un soi de evadare după ce tatăl lui Charlotte, înnebunit de faimă, le abandonase pe când Charlotte avea abia nouă ani. Hollywoodul mă aşteaptă, spusese el într-o dimineaţă, apoi plecase, pentru a reveni doar la intervale neregulate. Obiceiul lui de a reveni devenise un şablon în viaţa ei. Era un şablon de care se temuse întotdeauna din momentul în care se îndrăgostise de Roman, atât de puternic fiind magnetismul pe care îl exercita asupra ei.

El îşi drese vocea şi Charlotte clipi.

– Cunosc marca, zise ea în sfârşit. Cum aş putea fi de folos poliţiei?

– Deocamdată, Rick doreşte să fii informată. Sunt sigur că te va ţine la curent cu ceea ce-i trebuie

Ea aprobă. În timp ce se aşternu liniştea, ea căută un alt subiect.

– Cum se simte mama ta?

Trăsăturile chipului său se îmblânziră.

– Rezistă. Are voie să iasă din casă o dată pe zi, apoi se întoarce acasă pentru a se odihni şi nu face nimic. Mă simt mai bine după ce am văzut-o cu ochii mei. Telefonul lui Chase m-a speriat de moarte.

Inima ei se duse către el, iar dorinţa de a-l ajuta să depăşească teama şi durerea deveni puternică şi copleşitoare. Însă nu îşi putea permite să se lege de el mai profund încă decât o făcuse deja.

– Când te-ai întors în oraş? întrebă ea.

– Sâmbătă dimineaţa.

Iar Raina fusese dusă în grabă la Urgenţă vineri noaptea. Charlotte admira acea latură pătimaş protectoare a lui Roman, una pe care o împărtăşeau toţi cei trei fraţi faţă de iubita lor mamă. Cu toate că o parte a fiinţei ei tânjea ca el să se întoarcă la ea, ştia că şi dacă ar face-o, povestea nu ar dura.

Roman expiră mai întâi, îndreptându-se apoi către ea. Puternic şi sigur, veni alături de ea. Inima ei începu să bată mai repede. Căldura trupului lui o învălui. Bărbatul avea profuzimi ascunse şi o bunătate înnăscută, trăsătură a familiei sale. Îi oferea tot ceea ce îşi dorea, cu excepţia veşniciei, gândi ea cu tristeţe.

El se întinse, ridicându-i bărbia, silind-o să se uite în ochii lui.

– Fii prevăzătoare. Hai să spunem lucrurilor pe nume, Rick nu poate spune dacă e doar un incident bizar sau ceva cu bătaie mai lungă.

Pe ea o trecură fiorii.

– O să fie în regulă.

– Am să mă asigur că aşa va fi.

Vocea lui răguşită era plină de grija pe care ea şi-o dorea şi un nod i se ridică în gât.

– Încă ceva, zise el. Rick doreşte ca totul să rămână secret. Poliţiştii n-au nevoie ca oraşul să intre în panică sau ca zvonuri în legătură cu un hoţ de chiloţei să se răspândească cu viteza unui incendiu.

– Ca şi cum aici ai avea cum să ţii bârfa sub control. Ea strânse din buze. Însă, de la mine nu vor afla o vorbă.

Îl conduse până la uşă, chinuită de dorinţa de a-l face să rămână şi de nevoia logică de a-l vedea plecând. El îi susţinu privirea încă o dată, lăsând apoi uşa să se închidă în urma sa. Palmele lui Charlotte erau umede, pulsul se accelerase – şi motivul nu era hoţul.

Îndreptându-se din nou către perechile de bikini pe care le lăsase pe tejghea, Charlotte reconsideră realitatea. Pe tot pământul nu existau doi oameni mai diferiţi decât ea şi Roman. Nu îi priau călătoriile şi provocările, ea avea nevoie de constanţă şi de confortul oferit de rutină. Chiar şi scurta ei şedere în New York, oricât de incitantă ar fi fost, fusese necesară pentru a urma cursurile şcolii de modă şi de ucenicie. Se reîntorsese în Yorkshire Falls cât se poate de repede. Roman îşi făcuse un scop din a fi cât mai mult plecat.

Ea se despărţise odată de el deoarece încântarea lui de a se afla cât mai departe de Yorkshire Falls o convinsese că el nu-i va oferi decât suferinţă. Nimic din ceea ce el ar fi realizat în viaţă nu ar convinge-o că el se schimbase. Ea adună perechile de bikini, dorindu-şi ca lucrurile să fi putut sta cu totul altfel între ei, acceptând însă realitatea ca pe singurul lucru cu care o persoană putea convieţui.

Atunci şi acum, singura ei consolare rezida în faptul că nu avusese de ales. Făcuse ceea ce trebuia. Nu voia să repete destinul mamei sale, să trăiască „în pom", până ce un bărbat s-ar întoarce, sinchisindu-se să-i acorde atenţie după bunul său plac, doar pentru a dispărea din nou.

Ea nu-şi putea permite să recunoască atracţia de ordin sexual pe care Roman o inspira în adâncul fiinţei ei ori să analizeze adevărul ascuns cât se poate de adânc în inima ei – că atât firea lui cutezătoare, cât şi stilul lui de viaţă schimbător o ademeneau. Şi astfel, ea îşi reprimase cu cruzime partea aceea a fiinţei sale care îl dorea pe Roman Chandler, şi seminţele nemulţumirii ce stăteau ascunse în sufletul ei.

Chiar şi acum.

4

O briză primăvăratică pluti prin aerul primelor ceasuri ale dimineţii, aducând o căldură neobişnuită în Yorkshire Falls şi umplând plămânii Rainei cu un aer dulce şi proaspăt. La fel de proaspeţi ca şi fiii săi în adolescenţă, gândi ea ironic.

Ieşi de la Norman's, o luă perpendicular pe First, apoi pe colina aglomerată din centrul oraşului. Urma să-l întâlnească aici pe Eric în ora în care venea să dejuneze, ca apoi să revină la birou ca să-şi verifice întâlnirile de după-amiază. Cine putea refuza un picnic în aer liber? Ea pregătise pentru amândoi cele mai deliciose sandviciuri cu pui fript.

Se opri în mijlocul intersecţiei, surprinsă să-i vadă împreună pe Charlotte Bronson şi pe Samson Humphrey, bărbatul-răţoi, cum îl porecliseră copiii din oraş. Samson trăia în zona suburbană a oraşului, într-o casă deteriorată, moştenită de familia sa din generaţie în generaţie. Raina nu avea habar cum supravieţuise sau cum îşi petrecuse el timpul

în afară de a sta în parc şi a hrăni raţele, însă omul era un personaj-emblemă al oraşului.

Ea veni alături de ei.

– Bună, Charlotte. Samson. Le zâmbi amândurora.

– Bună, Raina. Charlotte înclină capul. Mă bucur să te văd.

– Şi eu pe voi. Văzând că Samson tace, Raina reveni: Ce vreme frumoasă avem. Perfectă pentru a hrăni raţele.

– Ţi-am spus deja că e Sam, vociferă el, destul de tare pentru a fi auzit. Chiar nu poţi să ţii minte atâta lucru?

– Se vaită fiindcă nu a dejunat încă. Nu-i adevărat, Sam? întrebă Charlotte.

Raina pufni în râs, ştiind al naibii de bine că el era un văicăreţ. Las-o pe Charlotte să încerce să îmblânzească şi cea mai morăcănoasă dispoziţie.

– Ce ştii tu despre asta? întrebă el.

Raina ştia că Charlotte avea dreptate şi că ea îi împachetase un sandvici, separat, pentru orice eventualitate.

– În fine, eu ştiu că lătratul tău e mult mai rău decât muşcătura ta, zise Charlotte. Acum, uite. Ia asta. Îi întinse o pungă din hârtie, luându-i-o înainte Rainei la capitolul fapte bune.

De pe vremea când Roman era îndrăgostit de Charlotte, în timpul şcolii, Raina ştiuse că fata avea o inimă de aur. Îşi aminti că cei doi avuseseră parte de o întâlnire, că fiul ei arăta a doua zi dimineaţă ca un urs. Existase ceva mai mult între el şi Charlotte, nu doar o întâlnire teribilă. Raina o ştiuse atunci. O ştia şi acum. Charlotte Bronson şi inima sa de aur erau perfecte pentru fiul ei cel mic.

– Haide, Sam, ia-o.

El apucă puga, rostind un abia auzit „Mulțam". Scormoni prin ambalaj şi muşcă o îmbucătură zdravănă.

– Am fi preferat muştarul.

Raina şi Charlotte pufniră amândouă în râs.

– Norman refuză să pună muştar pe friptura de pui, spuse Charlotte.

Evident că nu conta condimentul pe care îl conținea sandviciul, se gândi Raina, deoarece el devorase deja jumătate din două înghițituri.

– Trebuie să mă întorc la serviciu. Charlotte îi făcu cu mâna mai întâi Rainei, apoi lui Sam, pornind înapoi către magazin.

– Drăguță tânără, zise ea.

– Ar trebui să facă altceva decât să mă bată la cap, mormăi el.

Ea dădu din cap.

– Asta demonstrează doar că are bun-gust. Ei, poftă bună. Raina trecu pe lângă el şi se aşeză pe capătul îndepărtat al băncii.

Ştia că putea face ceva mai bun decât să-i țină companie lui Sam. El plecă pur şi simplu, cum făcuse şi în trecut. Era un singuratic antisocial. Copiilor mici le era frică de el, cei mai mari râdeau pe seama lui, iar restul oraşului, în general, îl ignora. Dar Rainei îi fusese întotdeauna milă de Sam, simpatizându-l în ciuda caracterului său ursuz. Când îşi cumpăra de mâncare de la Norman's, ea alegea întotdeauna ceva şi pentru Samson. Evident, şi Charlotte avea aceleaşi sentimente. Încă ceva ce Raina şi tânăra Charlotte aveau în comun, în afară de Roman.

– Trebuia să-mi dau seama că mă vei bate şi aici, zise o voce masculină cunoscută.

– Eric.

Raina se ridică să-şi salute prietenul. Doctorul Eric Fallon şi Raina crescuseră împreună, pe aceeaşi stradă din Yorkshire Falls. Fuseseră prieteni, căsătoriţi fiind fiecare, şi aşa rămăseseră şi acum, după ce partenerii lor muriseră, soţia lui Eric mult după ce Raina îl pierduse pe John.

– Ar fi fost bine să nu fi făcut atâta drum pe jos sau să nu fi condus prin oraş depăşind limita de viteză. Indigestie ori ba, nu eşti niciodată destul de grijuliu. Riduri de îngrijorare îi brăzdară sprâncenele.

Raina nu voia ca el să fie mâhnit din pricina ei, dar mai întâi avea de rezolvat o chestiune mai presantă. Trebuia să-i amintească bunului ei prieten de etica medicală înainte ca el să se scape accidental, spunându-i vreunuia dintre fiii săi că ea nu suferă decât de nişte banale arsuri la stomac.

– M-a adus Chase, şi pun pariu că te-ai uitat prin fişa mea sau că ai auzit despre vizita mea la spital.

– Trebuia să-mi spui chiar tu, când ţi-am telefonat de dimineaţă.

– Dacă fiecare prieten te-ar deranja cu crizele lui la un minut după ce te-ai întors din vacanţă, ai fugi repejor în Mexic.

El oftă, trecându-şi mâna prin părul cărunt.

– Tu nu eşti o prietenă oarecare. Când ai să înţelegi asta? Ochii lui întunecaţi se cufundară în ai ei.

Ea îl bătu pe mână.

– Eşti un om bun.

Mâna lui bronzată şi umedă o acoperi pe a ei, atingerea lui fiind surprinzător de afectuoasă şi tandră.

Cutremurată, ea schimbă subiectul:

– Bănuiesc că ai auzit că Roman s-a întors în oraş.

Eric dădu din cap.

– Acum spune-mi de ce am auzit şi că fiii tăi merg pe vârfuri prin preajma ta ca şi cum ai fi gata să te faci ţăndări în orice clipă. De ce Roman şi-a luat concediu, şi de ce atunci când nu eşti plecată în oraş, te *odihneşti* aşa cum a recomandat medicul. Fiindcă eu ştiu al naibii de bine că Leslie nu a spus nimic despre o nevoie suplimentară de odihnă. Poate o doză suplimentară de Maalox.

Raina aruncă o privire în jur ca să vadă dacă o va salva careva de o predică, dar nu se zărea niciun cavaler înveşmântat în alb, nici măcar Samson, care se mutase undeva în spatele lor, plivind buruieni.

– Eric, ce vârstă au băieţii? Sunt suficient de mari pentru a se însura, zise ea, fără să mai aştepte răspunsul. Suficient de mari ca să aibă copii.

– Aha, asta te frământă pe tine. Vrei să ai nepoţi?

Ea aprobă, descoperind că îi era greu să vorbească, să admită adevărul fără a alunga acel gol tot mai mare din viaţa şi inima ei.

– Băieţii se vor însura când vor fi pregătiţi, Raina.

– Ce e rău să grăbeşti puţin timpul? Dumnezeu ştie, dar Rick trebuie să vadă că doar fiindcă a fost rănit de o femeie, nu înseamnă că toate o vor face. Şi apoi mai e şi Roman...

– Iartă-mă, dar nu înţeleg, o întrerupse Eric. Ce legătură are faptul că te prefaci bolnavă cu dorinţa ta de a-i vedea pe băieţi căsătoriţi, şi aşezaţi la casa lor?

Ea ridică privirea. S-o ajute cerul când avea de-a face cu bărbaţi obtuzi – părea înconjurată de ei.

– Fiii mei nu-mi vor refuza niciodată cea mai mare dorinţă, una care le va completa şi lor vieţile. Nu dacă îşi vor închipui că... Strâmbă din nas, se chirci, ezitând.

– Că sănătatea ta ar fi în pericol? Ca răspuns la încuviinţarea ei abia perceptibilă, el se ridică. Doamne, Dumnezeule, femeie, cum ai putut să faci una ca asta copiilor tăi?

– Am făcut-o *pentru* copiii mei. Stai jos, te dai în spectacol. Îl trase de mânecă şi el se conformă.

– E o greşeală.

Raina ignoră junghiul de vinovăţie. În regulă, era mai mult decât un junghi, dar dacă planul ei funcţiona, nimeni nu avea să sufere, toată lumea va avea de câştigat.

– Nu poţi să le spui.

– Băieţii aceştia te iubesc. Dă-mi un motiv pentru care eu nu pot să fac asta.

– Jurământul lui Hipocrat. Încrucişă braţele la piept. Vrei să-ţi citez din el? Pentru că o pot face, ştii bine. Vers cu vers, adăugă ea.

– Nu mă îndoiesc.

– Secolul 15 înainte de Hristos. Jur pe Apollo, medicul...

– Ai câştigat, Raina, dar nu îmi place chestia asta.

– Ştiu că nu. În mod normal, ei îi plăcea să-l provoace la un schimb de replici, iar în momentul când se apucă să citeze pasajul pe de rost, dorise să-l impresioneze cu cunoştinţele ei, dar victoria nu fu în întregime atât de dulce. Băieţii habar nu au ce pierd în viaţă. Ce e atât de rău că îmi doresc să le-o arăt? Tu ai două nepoate frumoase, amândouă locuiesc în Saratoga Springs, la nici două minute de aici. Pun pariu că nici nu poţi să-ţi imaginezi cum ar fi viaţa fără ele. Şi sunt convinsă că ai fi fost distrus dacă fiicele tale nu s-ar fi căsătorit până acum.

– Nu pot să-ţi spun, din moment ce amândouă sunt

căsătorite şi au copii. Dar mă îndoiesc că le-aş păcăli. Nu sunt de acord cu metodele tale, nu cu ceea ce simţi. Şi mai e şi altceva.

Degetul lui mare porni să alunece uşor peste partea superioară a palmei ei şi, pentru prima oară, Raina băgă de seamă că el încă o strângea cu putere. Înghiţi cu greu.

– Ce anume?

– Ai fost prea multă vreme singură. Studiile arată că femeile văduve, femeile ai căror soţi sunt pasionaţi de munca lor, femeile care nu au propriile interese, toate acestea au mai multe şanse să se amestece în vieţile copiilor lor.

Multe lucruri ura Raina în viaţă. Să fie tratată cu aroganţă era unul dintre ele.

– Am şi alte interese. Fac jogging în aer liber în fiecare dimineaţă ori pe banda din pivniţă.

El ridică o sprânceană.

– Mai faci jogging cu *inima slăbită?*

Ea ridică din umeri.

– Când sunt sigură că nu pot fi surprinsă, şi nu a fost uşor, crede-mă. Băieţii ăştia au nişte minţi ca nişte capcane din oţel şi, fiind trei, păreau că sunt peste tot în acelaşi timp. Pivniţa e singurul meu refugiu, dar nu asta e ideea. Eu lucrez şi ca voluntară la spital, zise ea, încercând să-l convingă că are şi alte interese în afara celor de sănătate.

El se încruntă.

– În beneficiul *copiilor.* E un dar minunat ceea ce le oferi tu acestor copii, însă în ceea ce te priveşte e o prelungire a aceleiaşi obsesii. Amestecul în vieţile copiilor tăi e ceva nesănătos.

Ea îşi îndreptă umerii însă inima îi bătu cu putere în piept şi în gât i se ridică un nod.

– Nu sunt obsedată şi nici nu mă amestec. Extind adevărul pentru ca fiii mei să-şi poată lărgi orizonturile. Asta-i tot.

– Să spunem că pe tema asta suntem de acord să nu fim de acord. Dar în cazul care te priveşte *pe tine*, e timpul să vorbesc, şi nu doar ca medicul tău.

Raina nu era sigură de ce, dar adrenalina ei crescu într-un fel pe care ea nu-l mai experimentase de mult timp. Nişte fluturaşi anume îşi făcură loc în loja stomacului său.

– Mai sunt şi alte studii pe care le-aş putea cita, dar tu ştii că legătura de ordin emoţional şi fizic cu o altă persoană reprezintă o parte esenţială a vieţii?

– Am o legătură, îi spuse ea. Cu fiii mei, cu prietenii mei, cu tine... cu fiecare locuitor al oraşului.

– Eu nu vorbesc despre prietenie, Raina.

Ea îi întâlni privirea şi, pentru prima dată, se trezi că îl priveşte. Că îl priveşte cu adevărat, nu doar ca pe un prieten, ci ca bărbat. Un bărbat atractiv, atent, disponibil.

El îmbătrânise frumos, părul său, grizonat, dându-i o înfăţişare distinsă, nu îmbătrânită. Pielea lui era bronzată şi încreţită, într-un fel aspru şi frumos care sfida ridurile date de trecerea anilor. Iar trupul îşi menţinuse dacă nu fermitatea tinereţii, atunci cel puţin înfăţişarea exterioară a unui bărbat viril.

Ea se întrebă ce anume vedea el atunci când o privea, fiind surprinsă să constate că îi păsa. Această conversaţie avea nişte subînţelesuri personale, senzuale, pe care ea nu le auzise niciodată până la Eric. Se întrebă dacă nu cumva se înşela. Era prea bătrână ca să se gândească că bărbaţii ar privi-o cu un interes real. Nu de acum încolo. Nu după John.

Dar nu tocmai îl evaluase ea pe Eric – îndrăzni ea până

să şi gândească – într-o manieră intimă? Stânjenită, ea îşi făcu degetele pumn, şi reuşi să se elibereze cel puţin din strânsoarea lui.

– La ora două am pacienţi. Cred că e timpul să mâncăm.

Raina aprobă recunoscătoare şi începu să caute în coşul pentru picnic pe care îl luase de la Norman's.

– Deci, spune-mi ce alte intrigi ai mai pus la cale? zise Eric în timp ce începu să mănânce.

– Ai auzit chestia aceea legată de Bridge Night, nu? Într-o noapte, cu o lună în urmă, Raina insistase ca femeia să-şi cumpere ceva din magazinul lui Charlotte în loc să joace bridge. O noapte în oraş a doamnelor, o numise ea.

El pufni în râs.

– Sigur că am auzit. Ţi-ai făcut o misiune din a o ajuta pe Charlotte să triumfe. El a arătat cu mâna către Charlotte's Attic, situat pe partea opusă a străzii.

Raina dădu din umeri.

– De ce nu? Întotdeauna mi-a plăcut fata.

– Iar faci pe mămica, rosti Eric între muşcături.

Ea se încruntă spre el, şi ar fi spus încă ceva, dar el îşi îndulci vorbele printr-un zâmbet admirativ.

– Vino cu mine la seara dansantă de Sf. Patrick, vineri seara.

El nu o invitase niciodată în oraş. Nu-i oferise niciodată compania sa, în afara cazurilor când se aflau într-un grup. A avea grijă de o văduvă, aşa o denumise ea, şi nimeni nu o contrazisese. Soţia lui Eric murise deja de trei ani, iar el se cufundase în muncă, astfel că invitaţia făcută de el o surprinse.

– Aş vrea să merg, dar băieţii vor fi acolo şi...

– Ar putea să-şi închipuie că eşti sănătoasă, un lucru interzis din Ceruri?

Obrajii ei se îmbujorară.

– Cam aşa ceva.

– Va trebui să-ţi prescriu o seară în oraş, atunci.

Ochii ei clipiră, iar ea trebui să recunoască faptul că o tenta. Nu doar oferta lui, ci şi el.

– Cine face pe dădaca de această dată? Ea avea nevoie de o lămurire. Avea să-i fie alături ca partener, ori el căuta pur şi simplu să scoată o prietenă în oraş?

El îi întâlni privirea, fixând-o cu o uitătură evaluativă:

– Nu dădăceşte nimeni pe nimeni. Vom avea o întâlnire.

– Aş fi încântată. Fluturii prinseră un ritm ceva mai alert, şi de data aceasta Raina nu doar recunoscu senzaţia aceea pasională, ci primi acel sentiment cu braţele deschise.

La trei zile după ce Roman fusese oaspetele magazinului său, Charlotte încă nu fusese capabilă să-l alunge din gândurile sale. În visurile ei, ştia că trebuie să facă mult mai mult decât să încerce. Dar în timpul zilei, atunci când se auzea clopoţelul magazinului, stomacul ei tresărea ca şi cum ar fi fost posibil ca el să treacă din nou pe acolo. Dacă suna telefonul, pulsul ei se accelera, gândindu-se că ar fi posibil să-i audă glasul profund la celălalt capăt al firului.

– Patetic, mormăi ea. Trebuia să nu se mai gândească la Roman.

Ea parcă în curba existentă vizavi de casa mamei ei. Vizita pe care i-o făcea lui Annie era un ritual săptămânal. Când Charlotte se mutase iarăşi în oraş, ea era de prea multă vreme pe propriile picioare pentru a mai locui cu mama sa şi, în afară de asta, nu dorea să aibă parte de depresia şi de

frustrarea cauzate de conviețuirea laolaltă cu visurile și speranțele iraționale ale lui Annie.

Însă refuză să o lasă astăzi pe mama sa pradă depresiei, pentru că era hotărâtă să-i mențină moralul la fel de strălucitor precum ziua de astăzi. Soarele strălucea pe cerul albastru, iar căldura primăverii o făcea să plutească. Și ar fi plutit mai departe dacă nu s-ar fi gândit la seara dansantă de la primărie, trăgând pe nas parfumul cărnii de vită cu porumb și ascultând bârfele de prin oraș, în schimbul unei întâlniri adevărate cu Roman Chandler. O fată trebuia să facă niște alegeri inteligente, iar ea le făcuse pe ale sale.

Charlotte mai apăsă încă o dată butonul soneriei, nedorind să se folosească de propria sa cheie, speriindu-și astfel mama sau făcând-o să creadă că se întorsese Russell. Annie nu schimbase niciodată încuietorile și nici nu avea să o facă vreodată. Trăia într-o eternă stare de așteptare.

În cele din urmă, ușa bătrânei case se deschise, iar mama rămase în cadrul ei, îmbrăcată în capot.

– Charlotte!

– 'Neața, mamă. Ea o îmbrățișă strâns înainte de a păși înăuntru.

Casa avea un miros greu, ca și cum ferestrele nu ar mai fi fost deschise de multă vreme pentru a te bucura de vremea caldă a primăverii, iar mama ei urma să-și petreacă înăuntru întreaga săptămână liberă. Din nou.

– Nu trebuia să fii la magazin? o întrebă Annie.

Charlotte aruncă o privire spre ceas.

– Ba da. Dar Beth poate să-l deschidă în locul meu. De fapt, Beth poate să se descurce până mai târziu. Lui Charlotte îi veni în minte o idee inspirată. Își dorise o zi în aer liber, iar acum avea o idee perfectă pentru amândouă.

– Îmbracă-te. O să ne petrecem dimineața împreună. În timp ce vorbea, o împinse pe mama ei în sus pe scară, iar apoi către dormitorul acesteia. Pun pariu că Lu Anne ne poate aranja părul şi manichiura. Vom cumpăra toaletele pentru seara dansantă dedicată Sf. Patrick, iar apoi mergem la Norman's să dejunăm. Fac eu cinste.

Mama ei aruncă o privire prin dormitorul său întunecat.

– Nu plănuisem să particip diseară, iar cât priveşte ieşirea mea din casă astăzi... Se opri.

– Nu se acceptă scuze.

Charlotte ridică storurile, pentru a lăsa lumina să pătrundă înăuntru.

– O să ne distrăm şi ne vom simți bine. Ea încrucişă brațele la piept. Iar eu nu voi accepta un răspuns negativ, aşa că du-te şi îmbracă-te.

În timp ce Charlotte se întreba ce anume făcuse dacă Roman îi tulburase în felul acesta puterile, spre surpriza sa, mama ei clipi şi se conformă, fără să cârtească. O jumătate de oră mai târziu, ele se aşezaseră deja în salonul Lu Anne's Locks, un salon condus de tandemul mamă-fiică. Lu Anne se acupa de doamnele cu părul ceva mai mohorât, pentru a-i da stil şi a-l coafa, în timp ce fiica ei, Pam, se ocupa de adolescentele excentrice şi de tinerele doamne care erau adeptele unui stil aparte.

După Lu Anne, ele ajunseră în cele din urmă la Norman's pentru a dejuna, ca apoi să atace domeniul cumpărăturilor. Charlotte nu reuşea să-şi aducă aminte când o scosese ultima dată pe mama ei din casă, fiind bucuroasă că îşi făcuse timp pentru asta.

Ea alese de pe stativ câteva rochii pentru mama ei, şi

după ce mama ei le probă pe toate, căzură de acord asupra uneia.

– Îţi vine superb. Cu noua coafură şi cu noul machiaj, îţi pune în valoare verdele ochilor.

– Nu înţeleg de ce evenimentul de diseară e atât de important pentru tine.

– Altul decât faptul că este un moment care duce la creşterea fondurilor pentru Little League? Pentru că e important să ieşi din casă. Hei, ai putea chiar să alergi după Dennis Sterling. Ştiu sigur că el e interesat, mamă. Dă târcoale librăriei, şi o face mai mult decât ar avea nevoie un veterinar.

Annie ridică din umeri.

– Nu ies cu alţi bărbaţi. Sunt femeie măritată, Charlotte.

Charlotte inspiră a frustrare.

– Mamă, nu crezi că ar fi cazul să faci pasul următor? Măcar unul mic? Şi chiar dacă nu eşti de acord, ce e rău în a face o încercare? S-ar putea chiar să-ţi placă. Iar când Russell se va sinchisi să-şi facă iar apariţia, aşa cum a făcut întotdeauna, îi va prinde bine să vadă că Annie nu mai pierduse vremea, aşteptând ca el să-şi facă intrarea triumfală.

– El mă iubeşte. Şi pe tine te iubeşte. Dacă i-ai da o şansă...

– O şansă ca el să facă ce anume? Ca să vină acasă, să salute în prima secundă, iar în următoarea să îşi ia la revedere?

Annie îşi trase rochiile mai aproape de ea, ca şi cum straturile de material ar fi fost capabile să o apere de vorbele lui Charlotte. Charlotte făcu o grimasă. Nu avea nevoie să vadă retragerea mamei ei pentru a-şi da seama că fusese mult

prea aspră. Regretă imediat comentariul şi tonul său dur. Puse o mână liniştitoare pe braţul mamei ei, neştiind ce să mai spună.

Annie fu prima care rupse tăcerea:

– Oamenii au feluri diferite de a-şi arăta dragostea, Charlotte.

Iar tatăl ei îşi arătase lipsa sentimentelor ori de câte ori plecase.

– Mamă, nu vreau să te rănesc şi nici să te contrazic. Oare de câte ori avusese o versiune diferită a acestei conversaţii cu mama ei? Pierduse şirul.

Dar de câte ori crezuse că era pe punctul de a repurta o mică victorie, tatăl ei cel rătăcitor îşi făcea din nou apariţia în oraş. De parcă omul acesta avea un radar, se gândi Charlotte. În mod evident el nu o voia pe Annie, dar nici nu voia ca ea să renunţe la el. Drept rezultat, mama ei trăia ca suspendată. Fiindcă aşa alesese, îşi reaminti Charlotte. De aceea, deciziile ei trebuiau să fie hotărât la polul opus faţă de ale mamei sale.

Annie ridică rochia, luând seama la fiecare cuvânt al fiicei sale, oferindu-i ocazia de a o evalua din nou pe mama ei. Noua coafură şi culoarea care acoperea părul cărunt, precum şi machiajul îi luminau trăsăturile feţei. Arăta cu zece ani mai puţin.

– De ce te holbezi aşa la mine?

– Arăţi... minunat. Un adjectiv pe care Charlotte îl folosea destul de rar pentru a-şi descrie mama, şi asta doar pentru că Annie se preocupa atât de rar de înfăţişarea ei.

Privind-o acum, îşi aminti de rochia ei de mireasă pe care o ţinea în dulap. Russell şi Annie nu avuseseră o nuntă opulentă, dar mama ei tot purtase tradiţionala rochie albă –

şi cu strălucirea tinereţii şi a dragostei, mireasa nu fusese doar frumoasă. Fusese desăvârşită. Şi după lumina din obraji şi din ochii ei, fusese delirant de fericită. Ar putea fi fericită din nou, gândi Charlotte. Dacă şi ea va alege să fie, ceea ce făcea ca situaţia să fie şi mai frustrantă.

Charlotte o învinovăţea pe mama ei pentru refuzul de a primi ajutor, iar pe tatăl ei pentru că dispăruse. Annie era cea mai fragilă dintre ei doi, iar Charlotte o iubea. Atinse părul lui Annie.

– Eşti cu adevărat frumoasă, mami.

Annie alungă complimentul printr-o mişcare a mâinii, dar, spre surpriza lui Charlotte, întinse braţul, atingându-i obrazul la rândul ei.

– Şi tu eşti frumoasă, Charlotte. Şi pe dinăuntru, şi pe din afară. Rareori i se întâmpla lui Annie să iasă suficient dincolo de ceaţa care o înconjura pentru a vedea lumea din jur. Complimentul mamei era atât de neobişnuit, încât lui Charlotte îi urcă un nod în gât şi un moment nu-şi găsi cuvintele.

– Arăt ca tine, zise ea când îşi reveni.

Annie surâse timid, atingând cu degetele volanele moi ale rochiei cu vizibil alean. Şovăia.

– Vino să dansezi.

– Uite cum facem. Eu voi dansa dacă renunţi la discuţia despre tatăl tău.

Charlotte ştia când trebuia să o ia la fugă. O noapte petrecută în oraş era un progres. Cui îi mai păsa ce motive avea Annie?

– În regulă. Ridică braţele în semn că se predă. Ce spui dacă plătim pentru lucrurile astea, după care ne întoarcem spre magazinul meu? Alegem câteva desuuri,

încheiem această zi a doamnelor petrecută în oraş, apoi te conduc acasă.

La cuvântul *acasă*, ochii lui Annie se luminară, iar Charlotte îşi notă în gând să-i telefoneze doctorului Fallon. Trebuie că exista un motiv în plus care să justifice nevoia lui Annie de a sta acasă, iar doctorul Fallon putea sta de vorbă cu ea.

În timpul petrecut la butic, Charlotte era hotărâtă să o facă pe mama sa să petreacă încă o jumătate de oră *în afara* casei. Şi judecând după expresia lui Beth, în secunda în care Charlotte îi ceru să le arate cele mai minuscule şi diferite desuuri pe care le aveau, asistenta sa fu pur şi simplu fericită să le facă pe plac.

Charlotte agăţă pe uşa principală plăcuţa pe care scria REVENIM IMEDIAT, apoi se întoarse spre cele două.

– Prezentare de modă, care dintre noi? Haide, mami. Poţi alege orice doreşti, eliberând-o pe femeia din adâncul tău pentru a se potrivi cu cea nouă oglindită în înfăţişarea ta. Ce spui?

– Eu sunt prea bătrână pentru a defila pe aici în lenjerie intimă. Cu toate acestea, Annie râse, iar sunetul acela îi încălzi măruntaiele lui Charlotte. Însă am să vă privesc pe voi două.

– Şi promiţi că vei lua cu tine acasă cel puţin o pereche.

Annie aprobă.

Întâlnirea de după-amiază se desfăşură ca o petrecere în pijama, Charlotte şi Beth probând cele mai seducătoare sutiene şi bikini. Până şi Annie păru că se bucură nu doar de prezentare, dar şi de ideea de a se trata pe sine aşa cum merită măcar o dată.

Progresul se prezentă sub diverse forme, dar Charlotte socotea că va mai face încă vreo câteva astăzi.

– Ultimul, le strigă ea mamei sale şi lui Beth, cele două

aşteptând în zona privată destinată prezentărilor, în apropierea camerei de probă.

– În regulă. Eu sunt îmbrăcată, iar mama ta aşteaptă încă la prezidiu pentru a savura show-ul, nu-i aşa, Annie? întrebă Beth.

– Aşa e. Voi, fetelor, mă faceţi să mă simt invidioasă pentru tinereţea mea.

Pe care o risipise pe un bărbat care nu o merita, gândi Charlotte, dar ştia că nu era cazul să-şi spună părerea cu voce tare, distrugând ceea ce fusese o zi perfectă. În schimb, îşi trase pe ea costumul pe care îl rezervase pentru final, unul dintre cele croşetate. Nu îi mărturisise niciodată mamei că-şi pusese talentul în slujba muncii, fiindcă nu îşi imaginase că Annie va ieşi suficient din propria carapace pentru a manifesta interes. Însă Annie îl manifesta astăzi.

În uşa magazinului se auzi un ciocănit puternic.

– Răspund eu! strigă Beth. A fost închis suficient timp pentru a trezi curiozitatea întregului oraş.

– Orice ar fi, scapă de ei încă vreo câteva minute, OK? Lui Charlotte nu îi păsa atât de mult de afaceri, cât îi păsa de timpul petrecut în compania mamei sale. Ultima parte a zilei putea să le apropie şi mai mult.

– Aşa voi face.

Charlotte le auzi ducându-se la uşa principală ca să vadă cine bate. Între timp, dădu să-şi aşeze mai repede sutienul costumului, un articol nou adăugat liniei sale. Erau desuuri destinate unei seducţii temeinice.

Aruncă o privire în oglindă. Nu luase în calcul efectul excitant produs de aceste desuuri. Sfârcurile ei ieşiră în evidenţă, ivindu-se prin materialul rarefiat, în timp ce în stomacul ei se instală un gol, o durere ascuţită.

Şi odată stârnite, gândurile ei zburară către Roman. Îşi trecu palmele uşor peste şolduri, întorcându-se apoi într-o parte, urmărindu-şi profilul, picioarele lungi şi abdomenul plat. Trebuia să admită că sutienul era suficient de bine garnisit. Dacă ar fi posedat acelaşi tupeu pe care încerca să-l insufle clientelor sale, ar fi... Ce? se întrebă Charlotte, silindu-şi mintea să dea un răspuns.

L-ar căuta pe Roman Chandler. Şi-ar permite sentimentele pe care le avea încă din liceu. Ceea ce începuse ca o iubire copilărească se transformase într-o curiozitate de adult şi în dor. Oare cum era el acum? Ce fel de bărbat devenise? Pentru a porni creionarea, avea acea devoţiune pentru mama lui, dar existau mai multe adâncimi pe care ea dorea să le sondeze.

Singura cale de a-şi astâmpăra curiozitatea era să cedeze propriilor sentimente. Să accepte orice i-ar oferi el, atâta vreme cât i-ar oferi – ca apoi să aibă curajul să-şi vadă mai departe de viaţa ei după plecarea lui. Contrar atitudinii mamei sale, care nu făcuse niciodată câţiva paşi înainte, Charlotte şi-ar îngădui cea mai profundă pasiune, mergând apoi mai departe.

Dar atâta vreme cât Roman se afla aici, gândi ea, continuând fantezia, atâta vreme cât era al ei, ea ar accepta totul. Şi-ar prezenta creaţiile în faţa lui şi ar urmări cum ochii lui se dilată de poftă şi nevoie. Ca şi cum toate astea s-ar fi petrecut în realitate, trupul ei începu să tremure ca reacţie la gândurile îndrăzneţe. Concentrându-se din nou asupra momentului şi locului, Charlotte se întrebă dacă ar avea curajul să-şi pună în aplicare fanteziile. Îşi putea justifica perfect nevoia. După zece ani, evident că nu şi-l scosese pe Roman din minte, pretinzând că el nu există sau că nu o atrage.

Nu reuşise să scape de el ignorându-şi sentimentele. De ce n-ar încerca să scape de el, dând curs acestor sentimente? Nu era condamnată să repete greşelile mamei sale dacă trăgea învăţămintele cuvenite.

Inima ei îşi inteţi ritmul la gândul de a-şi îngădui o desfătare. Cu Roman.

– OK, suntem gata. Vocea lui Beth răsună dinspre uşa din faţă a magazinului, iar clinchetul clopoţeilor o readuse pe Charlotte la realitate. Din nefericire, excitaţia nu se risipi la fel de repede.

Charlotte dădu din cap. Era timpul să se concentreze asupra motivelor pentru care purta acum aceste desuuri. Pentru a-i arăta mamei sale de ce era în stare şi a o determina pe Annie să folosească acelaşi tip de lenjerie intimă pentru a evada din propria închisoare. Atât mama, cât şi fiica aveau de făcut paşi uriaşi în viaţa lor intimă, gândi Charlotte.

Paşi, evident ai lui Beth, se îndreptară spre încăperea din spate.

– Gata sau nu, eu vin! strigă Charlotte, ieşind din încăperea mică direct în spaţiul acela deschis unde se aflau scaunele stil Regina Anne. Dar în locul mamei sale şi al lui Beth, audienţa era formată dintr-o singură persoană.

Un bărbat sexy şi viril pe nume Roman Chandler.

Roman se holbă stupefiat la trupul practic gol al lui Charlotte. Cel mai erotic sutien şi cea mai erotică pereche de bikini pe care le avusese vreodată sub ochi, îmbrăţişând curbele zvelte ale celei mai superbe femei pe care o văzuse vreodată. Aceeaşi pe care o dorea – simţise el –, pentru totdeauna.

Pe toţi dracii, nu fusese pregătit pentru aşa ceva. El tocmai hotărâse să stea deoparte, iar acum...

– Roman? Ochii ei se deschiseră larg şi, spre uşurarea lui, plonjă prin uşile batante spre camera din spate. Din nefericire, Charlotte se opri.

Aşteptând? Chibzuind? El nu ştia, însă avea o vedere perfectă a spatelui ei palid şi zvelt, talia subţire şi ademenitoarele sugestii ale pielii de pe fundul ei nostim.

În secunda aceea ea se întoarse, punând o mână pe partea superioară a uşii batante. Sânii ei albi ca laptele se ridicară deasupra materialului croşetat, plini şi abundenţi, chemându-l. Implorându-l să uite de noul lui jurământ cum că se va feri din calea ei.

Îl înfrunta fără să dea fuga să se îmbrace. Roman nu o ştia atât de curajoasă. Încă o faţetă descoperită. Dar îndrăzneala nu era singurul lucru pe care îl putea observa la femeia aceasta incredibilă. Tremurul şi respiraţia ei neregulată îi spuneau că nu era nicidecum calmă. Evident, nu era cea din urmă seducătoare, gândi el, mulţumindu-i lui Dumnezeu. Blândeţea şi inocenţa firii ei îl făcură să rămână concentrat şi să se abţină. Trebuia să facă ceva, fiindcă îl punea la încercare în fiece moment.

– Unde sunt mama şi Beth? întrebă ea.

Ochii minunaţi şi verzi îi întâlniră pe ai lui, iar o şuviţă de păr negru şi ciufulit îi atârna peste un umăr gol, făcându-l să se întrebe cum ar simţi-o el pe pielea-i dezgolită.

– Beth m-a rugat să-ţi spun că o duce ea pe Annie acasă şi că revine mai târziu, mult mai târziu.

Fără îndoială, viitoarea mireasă Beth întrezărise oportunitatea de a face pe peţitoarea, aşa că profitase de prilej.

– O capcană, murmură Charlotte, dându-şi seama că

Roman făcuse exact acelaşi lucru. Iar tu te afli aici pentru că...?

– Fiindcă tu ai ceva de care eu am nevoie. Înjură în gând. Nu vrusese să sune atât de al naibii de sugestiv.

Charlotte inspiră adânc. Pentru a-şi face curaj? Roman nu avea idee, însă avea şi el nevoie de o doză, fiindcă ea înaintă şi nu se opri decât în secunda în care ajunse foarte aproape. Atât de aproape încât el putu să-i simtă aroma proaspătă primăvăratică, dorindu-şi mai mult.

– Ei, ce îţi pot oferi?

– Rick mi-a spus că ţi-a telefonat şi ţi-a cerut să-i laşi într-un plic o listă cu numele clienţilor. Ceva legat de hoţul de bikini, cu toate că, de fapt, Roman nu întrebase despre ce era vorba.

Ea aprobă. Dar nici nu făcu o mişcare pentru a aduce plicul promis lui Rick şi pe care îl aştepta Roman, şi nici nu se duse să se îmbrace. El nu pricepea ce grăbise schimbarea lui Charlotte de la ultima lui vizită, dar nu era nicio îndoială că în clipa asta se apropia, încolţindu-l. În aparenţă, avea propriul plan, dar al naibii să fie dacă avea habar care putea fi.

Roman expiră şuierător. Rolurile se inversaseră. Vânătorul devenise vânat, iar lui nu-i scăpă ironia.

– Unde îţi sunt hainele?

– Ce-ţi pasă?

Dorinţa bubui greu înăuntrul lui, intensă şi devoratoare. Toată puterea lui de concentrare lupta să nu îşi ia ochii de pe chipul ei, ca să nu se uite la trupul ademenitor.

– Ce se petrece, Charlotte? La naiba. Numele ei suna ca o mângâiere, iar prin venele lui se scurse o căldură toridă.

Ea ridică din umăru-i delicat.

– De ce lupți pe neașteptate împotriva a ceva ce voiai? Ce presupui că îți voi da?

Ea evită întrebarea, punând în schimb o alta, vocea ei ezitând în ciuda frazei îndrăznețe. Dar el nu-i putea răspunde la întrebare fără a-și trăda frații, povestea lor cu aruncatul monedei sau propriul plan. Abia dacă își putea face față sie însuși.

Refuză să-i mărturisească lui Charlotte.

– M-ai refuzat categoric. Ce e cu schimbarea asta?

Ea era aproape dezbrăcată, oferindu-i ceea ce-și dorea inima lui. Însă el trebuia ori să lupte, ori să riște, punându-și în primejdie slujba pe care o îndrăgea și viitorul pe care și-l dorea.

– Nu credeam că-ți pasă de „cum" și „de ce". Ea se întinse după gulerul cămășii lui din denim, trecând cu un deget tremurător peste o margine.

El transpiră brusc.

– Am principii și standarde, știi bine.

– Tot așa îți afișezi intențiile. Nu dai târcoale. Îți apreciez onestitatea.

– Voi fi întotdeauna sincer cu tine, Charlotte.

– În fine, am decis că lucrul acesta îmi convine de minune. Pe buze îi apăru un surâs ezitant. Vrei să admiți atracția? Și eu la fel. Eu... eu te vreau, Roman.

– Oh, la naiba, mormăi el. Ce fel de bărbat putea rezista la o asemenea declarație? Mâna lui nimeri pe ceafa ei, degetele lui făcându-și loc prin păr, gura lui așezându-se încordat peste gura ei.

Acest prim sărut debută tandru, lăsând loc nevoii de a explora, dar scăpă repede de sub control, datorită dorinței

înăbuşite atâţia ani. Se simţea torturat de o nevoie nestăpânită de a-şi lua revanşa pentru tot timpul pierdut. Excitat şi înfometat, îşi plimbă limba peste marginea buzelor ei închise, cerându-i permisiunea de a pătrunde, iar ea i-o acordă. Era umedă înăuntru, dulce şi pură, şi avea un gust afurisit de bun.

De pe buzele ei scăpă un gâfâit înăbuşit. Roman nu ar fi putut spune care dintre ei făcuse prima mişcare, dar ea se dădu înapoi, iar el o urmă, gura lui nepărăsind-o nicio secundă pe a ei. Se loviră de peretele din spatele lor. Odată ajunşi în spaţiul mic şi închis al camerei de probă, uşile batante se trântiră brusc în urma lor. Palmele lui alunecară de la gât în jos pentru a-i cuprinde talia, contactul dintre ei devenind intim. Vintrele lui se cuibăriră în v-ul picioarelor ei, în timp ce erecţia lui crescu, umflându-se, când descoperi un locaş cald şi primitor.

– Sfinte Doamne, mormăi el, gata să ia foc. Bariera hainelor restricţiona accesul, dar un junghi dulce şi totuşi dureros implora împlinirea. El se mută de pe o parte pe cealaltă, cerând un acces cât mai profund.

Şi ca şi cum ea i-ar fi citit gândul, îşi desfăcu mai mult picioarele, pe când el trase adânc aer în piept. Obrajii lor erau lipiţi unul de altul; palmele ei se prinseseră strâns de umerii lui, cu degetele înfipte în pielea de sub cămaşă, iar respiraţia ei deveni un şir de gâfâieli neregulate.

Charlotte se agăţă de el şi îl cuprinse. Fizic, trupul ei îl înconjură pe al lui, iar în secunda în care el inhală, era deja învăluit în esenţa ei. Parfumul ei îl umplu într-un fel care depăşea până şi nevoia de ordin sexual, iar *ăsta* fu momentul în care realitatea îşi reluă drepturile.

– Ce dracu' facem? reuşi el să îngaime.

Ea slobozi un hohot de râs şi respiraţia ei ajunse fierbinte pe pielea lui.

– Habar nu am cum o numeşti tu, însă eu te scot din mintea mea.

Ca şi cum aşa ceva ar fi posibil, reflectă el. Trecuseră zece ani, iar ea era încă singura femeie care îi răvăşea atât emoţiile, cât şi hormonii. Avea darul de a-i trimite la naiba hotărârile şi înapoi.

Cu capul sprijinit de perete, îl studie cu ochi strălucitori.

– Trebuie să recunoşti, ideea a avut meritul ei.

El făcu un pas înapoi, trecându-şi o mână prin păr. Ideea ar merita – dacă el ar avea timp să se joace până ce s-ar sătura de ea. Presupunând că s-ar sătura vreodată de ea. Roman avea dubii.

Dar avea şi un plan. Un destin pe care nu şi-l dorise, dar pe care trebuia să-l împlinească, mulţumită unui dat cu banul şi unei obligaţii familiale. În secunda asta nu avea nici cea mai vagă idee cum îşi va duce la îndeplinire obiectivul, însă femeia asta era riscantă. Ea nu voia o relaţie de lungă durată cu un bărbat care nu intenţiona să se stabilească în Yorkshire Falls. Era singurul lucru care o situa dincolo de limite.

Însă Roman se temea şi că ea poseda acea capacitate de a-l aduce înapoi la ea, înapoi în oraşul acesta, făcându-l să uite şi de visurile, şi de scopurile vieţii pe care le avusese întotdeauna.

Cu cât se desfăta el mai tare, cu atât îl acapara ea mai mult.

– Să te scot din mintea mea, o idee a naibii de bună. Nu am nici cea mai vagă idee cum să procedez, dar asta... Făcu semn în spațiul dintre trupul ei aproape gol și trupul lui cumplit de excitat. Nu e cea mai bună cale pentru a o face.

Înainte de a se putea răzgândi, el se întoarse și ieși ca o furtună prin ușile batante, ale căror balamale scârțâiră în urma lui. Nu-și permise să întoarcă privirea.

Numai după ce ajunse în siguranță înapoi în stradă sesiză că uitase lista lui Rick cu posibilii suspecți. Iar acum nici că s-ar fi întors în iad.

5

Străzile din Yorkshire Falls erau goale din moment ce aproape tot orașul se adunase în sediul primăriei. După ce luă o gură de aer proaspăt, Charlotte intră direct la standul său, unde deținea voluntar funcția de supraveghetor al bolului cu punci. Într-o zi obișnuită, niciun adult deștept nu s-ar fi atins de bolul plin cu lichid verde, dar în Ziua Anuală Dansantă dedicată Sfântului Patrick, toată lumea se desfăta cu coloratul Kool-Aid.

Își spuse că era mult mai bine să se concentreze asigurându-se că nimeni nu va adăuga alcool în bolul cu punci decât să se gândească la Roman. Doar amintindu-și de momentul acela senzual petrecut ceva mai devreme, simțea că i se face pielea de găină.

Avusese nevoie de ultima fărâmă de curaj pentru a se

întoarce spre el şi a-şi reconstitui propria fantezie. Să se ducă spre el în primul rând. Să accepte şi să răspundă la sărutul lui, deşi ştia că o putea face să sufere îngrozitor. Şi o făcuse. Îi dăduse o lovitură pe care orgoliul ei nu o va uita prea curând. În clipa asta, aflase cum se simţise el cu atâţia ani în urmă. I-o plătise regeşte, reflectă ea.

Şi totuşi nu putea nega atracţia persistentă pe care o exercita el. Îşi lăsă privirea să hoinărească prin încăperea ticsită. Era delicios de ispititor în jeanşii lui negri şi în puloverul alb. Stătea ceva mai departe de mulţime, şi asta nu doar pentru că dispreţuia conversaţia sau fiindcă nu purta haine verzi. Se uită la el, iar şi iar. După toate aparenţele, reciproca nu era valabilă, pentru că el nu-i aruncă nicio privire.

În schimb, se mută de la o femeie singură la alta, făcând uz de şarmul, de surâsul relaxat şi de sex appeal-ul său. Charlotte se întristă văzând că are o audienţă foarte receptivă. Ea abia dacă era una dintre cele multe. Şi asta era dureros.

Se întoarse la postul său şi constată că avea companie. Raina stătea în spatele mesei lungi care făcea oficiu de bar.

– Bună, Raina.

Raina îi zâmbi larg de bun venit.

– Lasă-mă să te privesc. Charlotte făcu un pas înapoi, luând seama la înfăţişarea doamnei mai în vârstă. Era la fel de zveltă ca de obicei, iar machiajul dădea un plus de strălucire obrajilor ei. Privind-o pe Raina, Charlotte nu putea spune că fusese spitalizată. Arăţi minunat!

– Mulţumesc. Încerc să nu mă las doborâtă. Privirea Rainei scrută împrejurimile, revenind apoi la ea.

– În fine, nu te-am văzut toată săptămâna. Sper că asta înseamnă că ai mare grijă de tine. O vizită la spital e deja prea mult.

Raina aprobă.

– Învăț să fiu mai prevăzătoare, admise ea. Acum să ne întoarcem la tine. Am venit să te eliberez. Du-te la ceilalți.

– Oh, nu. Charlotte dădu din cap. Nu te las să stai în picioare ca să te ocupi de punci. Ai nevoie de odihnă.

Raina flutură brațul, alungând această posibilitate.

– Nu sunt înlocuitorul tău.

Charlotte aruncă o privire în jur, dar nu văzu pe nimeni alături de ea.

– Cine e? Sper că nu mama mea.

– Ultima oară când am văzut-o, mama ta se descurca destul de bine. Cel puțin socializează.

– Dennis Sterling? întrebă Charlotte, incapabilă să-și ascundă speranța din voce.

– Din nefericire, Dennis o să întârzie.

– La naiba.

Ca veterinar al orașului, toate urgențele legate de animale cădeau în sarcina lui Dennis.

Raina o bătu pe mână.

– Nu-ți face griji. Dacă e interesat, după ce se va uita o dată la mama ta în seara asta, va deveni insistent.

– Nu-i așa că e superbă? Eu i-am ales rochia.

– Ai un gust impecabil, ca întotdeauna. Și tu arăți minunat.

– Mulțumesc. Știind că alesese vestimentația gândindu-se la fiul cel mic al Rainei, Charlotte simți că i se aprind obrajii. Mai ales din momentul în care ea decisese să îmbrace ceva îndrăzneț, ceva în genul ținutei pe care o adoptase în perioada petrecută în New York City.

Poate că el ar fi fost în stare să-i reziste suficient încât să se retragă, dar nu înainte ca ea să simtă cum reacționează

trupul lui în prezența ei. Bărbatul nu fusese imun. Iar în seara asta ea avea nevoie ca ochii lui evaluatori să fie ațintiți asupra ei. Din nefericire, privirea aceea albastră nu manifesta niciun interes pentru ea, aşa cum sperase.

– Am înțeles că tu şi prâslea al meu v-ați luat la harță, zise Raina, ca şi cum ar fi putut citi cele mai ascunse gânduri ale lui Charlotte.

Roşeața din obrajii ei deveni o flacără atotcuprinzătoare. Era posibil s-o fi văzut cineva în compania lui Roman? se întrebă ea, în mintea ei derulându-se evenimentele erotice din după-amiaza aceea.

– Eu... uh... noi...

– V-ați întâlnit din nou la Norman's acum câteva seri. Mi-a spus Rick. Raina nu luă seama la faptul că Charlotte expiră uşurată, mărginindu-se să o bată iar pe mână. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla după atâția ani de despărțire. Eu sunt aici pentru a te ajuta să dai o bună întrebuințare acestei înfățişări sexy. Sam o să supravegheze bolul cu punci, nu-i aşa? Raina căută undeva în spatele ei, dându-l la iveală pe ultimul singuratic al oraşului.

– Bună, Sam. Era surprinsă să-l vadă aventurându-se să participe la o festivitate atât de aglomerată, dar mâncarea şi băutura la discreție ar fi putut fi explicația.

– Aş vrea să te întreb unde v-ați cunoscut, zise Raina.

– Se dă în vânt după un bătrânel, mormăi el. Charlotte dădu din cap. Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru singuratici.

– Şi uneori Sam îmi face unele comisoane.

Corespondență şi alte treburi asemenea în schimbul unor sume care îi permit să-şi cumpere de mâncare, gândi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

El era un bărbat mândru pe care puţini oameni din oraş se străduiau să-l cunoască ori să-l înţeleagă. Dar încă de pe când era o copilă îşi amintea că mama ei îl căuta. La întoarcerea în Yorkshire Falls, Charlotte fusese tristă să descopere că viaţa solitară a lui Sam rămăsese aceeaşi, şi ea îi venise în întâmpinare dându-i o mână de ajutor fără a face un act de caritate direct.

– Ei bine, el va supraveghea acum bolul cu punci, zise Raina.

– Te eliberezi pentru a dansa cu mine. Rick Chandler îşi făcu apariţia pe partea opusă a mesei, făcându-i cu ochiul, în faţa mamei lui.

Ultimul lucru de care avea nevoie Charlotte era un moment de singurătate alături de un alt frate Chandler.

– Din moment ce am fost scutită de sarcină, cred că am nevoie de o gură de aer.

– Ai luat deja puţin, nu-i aşa? strigă Raina, derutând-o.

Rick îi întâlni privirea.

– Am nevoie de tine să-mi sprijini reputaţia pe aici. Femeile mă refuză în stânga şi în dreapta. O privi cu subînţeles şi ea pricepu că dorea să stea de vorbă fără a da naştere la o scenă ori la un prilej de glume. O chestiune poliţienească, probabil. Îi datora încă lista cu clienţii care cumpăraseră sau comandaseră bikini de la magazinul ei.

Era mai bine să coopereze cu cel mai frumos bărbat din Yorkshire Falls, gândi Charlotte.

– Cred că un dans mi-ar prii mai mult decât aerul proaspăt.

Rick împinse masa pentru a-i face loc să treacă.

– Iar asta înseamnă că eu pot să mă întorc la... Vocea

Rainei deveni nesigură şi puse o palmă tremurătoare deasupra inimii.

– Mamă? întrebă Rick.

– Sunt bine. Poate că nu a fost o idee prea bună să vin aici în seara asta. Palpitaţii. Privi într-o parte, către peretele cel mai îndepărtat. Am să-l caut pe Eric ca să stea cu mine până când mă va putea conduce acasă. El e....

– Partenerul, licită Rick, punându-şi braţul după talia mamei sale. Aruncă spre Charlotte o privire îngrijorată, afişând însă un surâs, glumind evident cu mama lui. Poţi s-o spui. Ai venit aici cu iubitul tău.

– Am venit aici cu medicul meu.

– Care se ocupă brusc de un singur pacient? Rick zâmbi cu subînţeles către mama sa, apoi făcu semn spre partea opusă a încăperii, chemându-l pe doctor.

– E aşa cum ai spus. Sunt pacienta lui.

Dar Charlotte observă că Raina nu se putea uita în ochii fiului ei.

– Cine e femeia norocoasă în seara asta? întrebă Raina, încercând evident să schimbe subiectul.

– Ţi-am spus că ele nu au nicio legătură cu mine. Îi făcu cu ochiul lui Charlotte.

– Ce s-a întâmplat cu Donna Sinclair? întrebă mama lui.

– Mă doreşte doar pentru trupul meu.

Raina dădu ochii peste cap, iar Charlotte nu se putu abţine să nu râdă luând seama la jocul lor, cu toate că şi pe ea o îngrijora sănătatea Rainei.

– Erin Rollins?

– O poveste din luna trecută, mamă?

– Atunci poate că ar trebui să încerci cu Beth Hansen.

La auzul numelui lui Beth, Charlotte avu o privire speriată, care apoi deveni una îngrijorată.

– De ce? Ea nu e cu David? Charlotte nu se aştepta ca Beth şi logodnicul ei să fie aici, după ce nu se văzuseră de două săptămâni.

– Nu am văzut-o pe Beth, dar am auzit că logodnicul ei e dintre cei care nu se arată şi m-am gândit că ea are nevoie de un umăr, zise Raina. Dar s-ar putea să fie doar un zvon.

Charlotte oftă.

– O să mă opresc la ea în drum spre casă şi o să vorbesc cu ea.

Raina încuviinţă dând din cap.

– Unul dintre voi ar trebui să o facă. Ei, Rick, din moment ce Charlotte preia această sarcină, ce-ar fi s-o inviţi la dans pe Mary Pinto? E chiar aici, lângă scaunul cu rotile al mamei sale.

El clătină din cap.

– Lisa Burton? Ea arătă către modesta profesoară care stătea în picioare lângă perete.

El oftă.

– Îmi pot găsi singur iubitele, mamă. Iar acum mă aflu aici pentru a sta de vorbă cu Charlotte. Vrei s-o faci să plece?

– Ciudat. Din câte am auzit eu despre purtarea fratelui tău atunci când Charlotte se află în apropiere, m-am gândit că Charlotte e problema lui, nu a ta.

Înainte ca Charlotte să poată reacţiona, doctorul Fallon îşi făcu apariţia lângă ei. Îi promise lui Rick că va rămâne alături de Raina până ce îşi va reveni şi o va conduce apoi direct acasă. O trase pe Raina într-o parte, punându-i o mână fermă pe spate.

Rick se uită lung în urma lor, amuzat de noul cuplu,

dar evident foarte preocupat de starea de sănătate a mamei lui.

– Nu poate fi pe mâini mai bune, spuse Charlotte.

– Ştiu.

– Ţi-a spus vreodată cineva că voi, cei din familia Chandler, sunteţi ca nişte uragane? întrebă ea, referindu-se la ceea ce spunea Raina în legătură cu Roman.

Rick dădu din cap.

– În ultimul timp, nu. Dar e o descriere la fel de bună ca oricare alta.

– O ador pe mama ta, însă câteodată poate fi...

– Directă.

– O trăsătură admirabilă când îi vizează pe alţii, zise Charlotte, pufnind în râs. De două ori mai admirabilă când se ocupă de treburile mele. Numai că...

– Te face să te simţi prost vorbind despre Roman.

Charlotte aprobă.

– Înainte să dansăm, vrei să te asiguri că mama ta se simte bine?

– Nu. Ai spus-o chiar tu. Nu poate fi pe mâini mai bune decât ale medicului său. Prin urmare, îmi acorzi acest dans? El ridică mâna. Poţi să-mi şopteşti la ureche numele clienţilor.

Ea pufni în râs.

– De ce nu?

O trase în braţele sale, apoi direct pe ring, tocmai la timp pentru un slow. Nu era cel mai ortodox loc pentru a discuta despre hoţul de bikini. Ei se loviră de multe dintre cuplurile aflate pe podiumul acela aglomerat, inclusiv de Pearl şi Eldin. Cuplul trăitor în păcat dansa încet, prea încet pentru spatele dureros al lui Eldin. Privindu-i, fericiţi la vârsta

lor, Charlotte ar fi trebuit să simtă o speranță pentru viitorul ei, sporind în schimb dorul pentru Roman.

– Clienții, Charlotte, șopti Rick, lipindu-i obrazul de al lui.

– Ești un polițist deștept. Râse și îi șopti la ureche informațiile de care avea nevoie. Rick avea în sfârșit lista clienților ei.

Însă cea mai interesantă parte a dansului trebuia să-l reprezinte faptul că dansul cu Rick reușise să facă ceea ce nu reușise vestimentația lui Charlotte. Reținuse în sfârșit atenția lui Roman. Se uită la ei și o încruntare apăru pe chipul lui frumos.

Dacă Roman și-ar strangula fratele, ar arde în flăcările iadului, dar poate că sacrificiul ar merita numai pentru a îndepărta mâinile lui Rick de pe spatele gol al lui Charlotte.

Roman strânse pumnii de o parte și de alta a trupului, privind atent la pantalonii ei verzi și la topul din batist care se mula pe ea ca un sarong și se prindea la spate printr-un nod. Oricum, s-o ia naiba că se îmbrăca atât de șic și de sugestiv. Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta era un eveniment familial la primărie, nu o petrecere dansantă a celor singuri în New York City.

– Iu-hu, Roman. O mână de femeie flutură prin fața lui. Terrie Whitehall. Uitase că purtase o conversație despre impolitețea patronilor față de casierii băncilor.

– Ce? întrebă el, fără a-și lua o clipă privirea de la Charlotte și de la Rick. Trădătorul.

– Încă nu sunt sigură ce să cred despre ea, zise Terrie.

– Ce să crezi despre cine? Roman își perfecționase de mult arta repetiției fără a fi cu adevărat atent.

– Charlotte Bronson. Te holbezi la ea, aşa că despre cine altcineva aş putea vorbi?

Prins asupra faptului, Roman se strădui să-şi concentreze din nou atenţia asupra brunetei care îl privea ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

– Ce-i cu ea?

– E mai mare decât mine, îţi reamintesc...

– Doar cu un an, îi aminti el.

– În fine, nu mi-a făcut nimic niciodată. Cu toate astea, să te întorci acasă şi să deschizi un magazin *atât de îndrăzneţ...*

– Eu îmi închipuiam că majoritatea femeilor, tinere sau în etate, apreciază aerul cosmopolit pe care l-a adus ea în oraş.

– Unele femei, da.

Dar nu şi cele geloase şi opresate, gândi el, luând aminte la părul dat sever pe spate al lui Terrie, la machiajul ei sumar şi la bluza cu volane încheiată până la gât. Ce naiba îşi închipuise luând-o în considerare ca mamă a copilului lui?

Roman ştia al naibii de bine la ce se gândise – să găsească o femeie care să fie total opusă lui Charlotte ca înfăţişare. Care să aibă o slujbă respectabilă de la ora nouă la ora cinci, care să-i poată oferi o conversaţie inteligentă. În regulă, îi plăcea conversaţia. În parte inteligentă, în cea mai mare parte bârfă, iar într-o mică parte suficient de pricepută pentru a-i stârni interesul.

Dorea să-şi dovedească şi că înfăţişarea nu era totul – şi într-adevăr nu era, atâta vreme cât femeia în cauză avea un respect adevărat pentru celelalte, pentru slujbele lor şi pentru felul cum erau îmbrăcate. Această femeie dispreţuia

alegerile făcute de Charlotte. O scoase de pe lista cu potențialele soții.

Împreună cu alte șase femei cu care vorbise sau pe care le încolțise în seara asta. După ce o părăsise pe Charlotte la magazinul său, el se dusese acasă să facă un duș lung și rece și pentru a se distanța mental de singura femeie pe care o dorea și a ținti spre femeile pe care nu le dorea.

O retragere logică, însă Roman realiză apoi că schema referitoare la copil era planul de retragere cu care trebuia să înceapă. Privi în colțul opus al încăperii, dând cu ochii de mama sa. Raina se odihnea șezând pe un scaun, prinsă în conversația cu Eric Fallon, medicul familiei. Spera că mama lui nu se epuizase participând la o petrecere așa de curând după șederea la spital.

Cineva trebuia să o supravegheze și să stea de vorbă cu medicul. Se scuză față de Terrie. Cu o idee în minte, se îndreptă către fratele său și, fără a-i adresa lui Charlotte măcar o vorbă, îl apucă pe Rick de umăr.

– Cred că trebuie să o supraveghezi pe mama. E cam palidă și a stat aproape toată noaptea într-un singur loc.

Rick înclină capul în direcția lui Roman.

– Supraveghează-o tu. Nu observi că sunt ocupat?

– Pe mine nu mă ascultă. Pentru că eu nu sunt de obicei prin preajmă, crede că mă agit prea mult. Ceea ce era adevărat – cât se poate de adevărat. Raina nu asculta de nimeni, inclusiv de cei trei fii ai săi. Dar dacă reușea să ia mâinile fratelui său de pe spatele și de pe talia lui Charlotte, Roman considera că meritase să spună măcar jumătate din adevăr.

– Plimbă-te, îi replică Rick.

– Cred că Roman are dreptate.

Vocea blândă a lui Charlotte îl lovi direct în stomac, dar nu luă în seamă senzația arzătoare.

– Dacă tu ești cel cu care nu se poate pune Raina, atunci du-te să vezi dacă se simte bine, îi zise ea lui Rick.

– Dar e chiar cu medicul ei, pentru Dumnezeu!

Cu toate că îl viza pe Rick, Roman întâlni privirea lui Charlotte. Dacă ar fi știut că el voia doar să o scape de compania fratelui său, nu l-ar fi lăsat să continue. În realitate, în secunda în care se uită la el, privirea ei, de obicei caldă, era rece ca gheața.

Dar Roman ar fi vrut să fie furioasă. Până la un punct, urmărea acest lucru pentru ca să se desprindă mai ușor de ea și să-și vadă de treaba lui. Dar voia asta de la singura femeie din orașul ăsta care îl lăsase gol pe dinăuntru. Iar sentimentele lui pentru Charlotte erau la fel de puternice ca întotdeauna.

Cum naiba putea să găsească o altă femeie cu care să se însoare – și cu care să se culce –, când singura femeie pe care o dorea îl atrăgea spre ea iar și iar?

– Rick, te rog? Dacă Roman era preocupat, atunci era evident că văzuse ceva care merita verificat.

Când Rick nu făcu nicio mișcare, Charlotte vorbi:

– Uite ce e. Voi doi stați de vorbă. Mă duc eu să văd ce face Raina.

Înainte ca vreunul dintre ei să reacționeze, Charlotte se desprinse din îmbrățișarea lui Rick și porni repede către partea opusă a încăperii, departe de ambii frați Chandler.

– Vai de capul tău, ești patetic și transparent, mormăi Rick.

– Așa ești și tu. Și nu că te-ar interesa ceva mai mult decât o distracție, așa că ține-ți acasă mâinile alea blestemate. Ea merită mai mult.

Rick își studie fratele.

– Îmi place compania femeilor. A tuturor femeilor, şi nu e una în oraşul ăsta care să nu cunoască partitura. Nu se implică dacă îşi doresc mai mult. Eu mă bucur de ele, ele se bucură de mine, şi nimeni nu suferă.

– Inclusiv tu?

– Inclusiv eu. Rick ridică din umeri, dar în ochii lui trecu un licăr de durere.

Roman regretă imediat săgeata pe care o trimisese către fratele său. Nimeni nu merita să fie rănit şi folosit aşa cum fusese fratele lui mijlociu. Mai ales de vreme ce el vrusese binele tuturor în dauna sa.

– Rick...

– Las-o baltă. Alungă îngrijorarea lui Roman printr-un zâmbet amabil, caracteristic celor din familia Chandler.

Roman mormăi. Ştia că exagerase. Nu se temea că Charlotte şi-ar dori de la Rick ceva mai mult decât prietenia. Dar conştientizarea aceea raţională nu însemna că Roman dorea să privească la prea prietenoasele atingeri ale lui Rick pe pielea lui Charlotte.

– Există vreo şansă ca tu să te bucuri de compania altcuiva? îl întrebă pe fratele său.

– De ce? Fiindcă ea îţi aparţine?

În clipa în care Roman nu muşcă din momeală, Rick făcu un pas în spate, evaluându-l cu o privire de copoi care spunea: *Ştiu cum stau lucrurile.*

– *Tu* eşti cel care îşi caută o soţie de drum lung, frăţioare. Dacă eşti aşa de îngrijorat că Charlotte merită ceva mai bun, mi se pare că ar trebui să-ţi asculţi sfatul.

– Fără porcării, mormăi Roman.

– Las-o în pace. Îi faci rău cu mesajele astea derutante.

Roman îl cunoştea pe Rick mai bine ca oricine şi îşi dădu seama că Rick îi voia doar binele lui Charlotte, împingându-l pe Roman, în acelaşi timp, în direcţia cea bună. Lui Rick nu-i păsa dacă Charlotte ajungea în braţele lui Roman sau stătea departe de ele atâta vreme cât nici Roman, nici Charlotte nu aveau să sufere. În joc era firea protectoare a fratelui său. Aceeaşi fire protectoare de pe urma căreia avusese de suferit.

Dar oricât i-ar fi displăcut să recunoască, Rick avea dreptate. Roman *emisese* mesaje derutante. Charlotte petrecuse ultimii zece ani evitându-l şi apoi, când acceptase semnalele lui deschise, el ce făcuse? O scosese din sistemul ei de autoapărare – pe socoteala ei.

Rick îl bătu pe spate pe Roman.

– Acum, că am lămurit-o, cred că ţi-e totul limpede, aşa că eu mă duc să văd ce face mama. Se întoarse şi se duse spre Raina şi Charlotte, lăsându-l pe Roman să-şi rumege vorbele, gustul lor fiind amar.

După o altă jumătate de oră în care încercă să manifeste interes faţă de femeile nemăritate din Yorkshire Falls, Roman constată că înregistrase un eşec lamentabil. Şi totul din pricina femeii cu ochii verzi care îl vrăjise din prima zi. Apoi mai era şi fratele lui, care se ţinea după Charlotte, muşcând şi înrăindu-l – intenţionat, fără îndoială. Dacă Rick urmărea să obţină o reacţie, fir-ar să fie, era mult prea aproape să izbutească.

Mai ales în secunda în care Roman se întoarse către uşă, chiar la timp pentru a-i vedea pe Charlotte şi Rick plecând împreună, braţul fratelui lui sprijinindu-se pe spaţiul îngust şi *dezgolit* al spatelui ei. Mâine avea să se îngrijoreze pentru stăpânirea de sine, în timp ce spiritul de autoconservare fusese supraestimat.

El se repezi afară, în noaptea întunecată, fără să privească înapoi.

Raina îi privi şi ea pe cei doi plecând pentru a vedea ce face Beth Hansen, în timp ce prâslea ieşea în fugă din primărie, toţi ochii urmărind plecarea lui precipitată şi furioasă. Fiii ei ştiau cum să-şi facă intrarea, dar mai aveau de învăţat cum să iasă din scenă.

Cu toate astea, nu putea nega dulcea senzaţie de uşurare pe care o simţi odată cu plecarea lor. Fusese încordată. Chiar dacă şi-ar fi dorit să danseze, nu-şi putea permite ca bârfa să ajungă la urechile fiilor săi. Erau mult prea deştepţi şi şi-ar fi putut da seama de ingineria ei dacă nu era atentă. A continua şmecheria cu privire la starea ei precară de sănătate fusese un lucru mult mai dificil decât îşi închipuise când născocise ideea.

Clătină din cap, uitându-se apoi repede către bolul cu punci. Trecuse ceva vreme de când Samson plecase, înlocuit de Terrie Whittehall, cea care a rămas în urma lui Roman. Oftă. Oricât îşi adora fiii, ura dezgustul pe care îl lăsau în urma lor. Raina simţea o deosebită nevoie să o protejeze pe Charlotte. Iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Charlotte Bronson să aibă de suferit din cauza unui Chandler.

Ca noră a ei, asta ar fi altă poveste.

– Se pare că s-au reaprins scânteile între Roman şi Charlotte, îi zise Raina lui Eric, fericită că Roman îşi exprimase sentimentele pentru Charlotte.

Nu pusese prea multă bază pe felul în care pendulase el în seara asta de la o femeie la alta, ignorând-o pe cea care îl interesa cel mai mult. În plus, ştia că interesul lui Rick faţă de Charlotte era unul pur platonic, menit să stârnească gelozia

fratelui său şi să-l determine să facă o mişcare mai curând decât prea târziu.

Rainei îi plăcu ideea. Era posibil să funcţioneze – dacă Roman nu îl va ucide mai întâi pe Rick.

– Băieţii ăştia or să mă omoare, zise ea cu voce tare.

Eric muşcă dintr-un morcov, din cei pe care şi-i puseseră pe o farfurioară de plastic.

– Iar devii mămoasă.

– Crezi că Roman s-a dus după ei?

– Crezi că îşi doreşte ca noi să facem speculaţii?

Raina ridică din umeri.

– Sunt convinsă că toţi cei din încăpere fac acelaşi lucru. Nu a fost chiar discret când a plecat. Lovi cu unghia metalul scaunului. Dacă mă gândesc bine, nici Annie nu a fost. Biata Charlotte. Crezi că depresia lui Annie e vindecabilă?

El oftă.

– Crezi că voi discuta cu tine despre o pacientă?

– Potenţială pacientă. Charlotte spunea că vrea ca tu să o tratezi pe mama ei – presupunând că are altceva în afară de boala dragostei. Charlotte este o femeie dulce şi grijulie. Va fi o soţie şi o mamă minunată. Că veni vorba de copii...

– Mai bine nu. Eric alese un alt morcov de pe farfurioara pe care o ţinea în poală, îl muie în sosul pentru salată şi îl îndesă în gura Rainei.

Ea s-ar fi simţit ofensată dacă tonul lui nu ar fi fost atât de profund şi atrăgător, iar atingerea lui nu ar fi fost atât de caldă. Înlăuntrul ei se aprinse o căldură de mult uitată, începând din stomac, şi răspândindu-se apoi prin tot trupul.

Ea mestecă şi înghiţi morcovul, acordându-şi timp pentru a accepta şi a se adapta.

– Încerci să-mi distragi atenția, zise ea de cum înghiți.

– Fiii tăi au plecat. Nu mai trebuie să faci pe fragila. Cum mă descurc? Muie și ridică în sus încă un morcov. În sensul distragerii atenției, vreau să spun.

– Nu-i rău pentru un om bătrân. Ea surâse, nevenindu-i să creadă că flirta. Rainei nu-i păsa dacă intenția lui Eric era să-i distragă atenția, ei îi plăcu atitudinea asta prevenitoare, descoperind că îi lipsise mai mult decât își închipuise.

– Pe cine numești tu bătrân? Îi atinse vârful nasului cu morcovul, sărutând apoi rapid urma pe care o lăsase.

Dorința asupra căreia ea nu se putea înșela crescu în pieptul ei.

– Fii sigur că nu mă faci să mă simt bătrână, murmură ea... Nici măcar nu îi păsa că se aflau într-un loc public, unde puteau fi văzuți de toată lumea.

– Sper că nu! El râse, apropiindu-se ca să-i șoptească la ureche. Și pun pariu că, în timp, te pot face să te simți chiar mai tânără. Atât de tânără încât să uiți să mai umbli după nepoți și să te gândești doar la mine.

– Aș vrea să te văd încercând.

Încercând și încercând... Atâta vreme cât el continua să o facă să se simtă tânără, vibrantă și plină de viață, avea permisiunea de a experimenta tot ce-și dorea. Spera ca Roman să încerce să facă același lucru.

Cu Charlotte.

Charlotte părăsi primăria alături de Rick, mergând împreună să vadă cum se simte Beth. Ea închiriase o cameră într-o casă veche situată la periferia orașului. Cu o verandă acoperită, un spalier pentru plante, o peluză imensă în față și

cu lumina soarelui care strălucea în bucătărie, casa avea ambianța unui cămin. Era exact genul de loc în care Charlotte visa să locuiască într-o bună zi, atunci când va avea propria familie. Acesta era visul pe care îl avea atunci când nu își făcea iluzii în legătură cu locurile îndepărtate cu nume exotice, cu priveliști magnifice, luminate de apele strălucitoare și razele glorioase ale soarelui.

Uneori Charlotte era de părere că în personalitatea ei existau două ființe care își doreau două lucruri diferite. Cu toate acestea, ambele scenarii includeau un soare strălucitor și un final fericit, ceea ce îi dorea și lui Beth.

Dar în expresia prietenei ei nu se zărea nici urmă de așa ceva, ceea ce o făcu pe Charlotte să-și dorească să-l stranguleze pe Doctor Implant.

– De ce n-a reușit să vină în weekendul ăsta?

Beth ridică din umeri.

– *A spus* că a avut un angajament neașteptat.

Beth se întoarse și se uită fix pe fereastră.

– E un nou limbaj pentru *a intervenit ceva?* șopti Charlotte către Rick.

El îi aruncă o privire de avertizare, la care ea luă aminte. Dar nu pricepea de ce logodnicul lui Beth nu o aducea în oraș sau de ce nu-i acorda mai multă atenție femeii pe care pretindea că o iubește.

– Poate că într-adevăr a intervenit ceva pe neașteptate. Cum ar fi o oportunitate pe care nu a putut s-o refuze. Rick se duse lângă Beth, punându-i un braț pe după umeri.

– Atunci de ce nu mi-a cerut să mă duc eu la New York? Se întoarse pentru a o privi pe Charlotte.

Charlotte înclină capul, negăsind răspuns. Prietena ei

avea un punct de vedere corect, dar ea nu era pregătită să admită acum acest lucru.

– Poate că nu a vrut să te plictiseşti, zise Rick. Şi poate...

– O să se revanşeze, adăugă Charlotte, alegând din lista lui cu explicaţii posibile. El dorea evident să protejeze sentimentele deja rănite ale lui Beth, şi avea dreptate. Beth avea timp suficient pentru a înfrunta şi a accepta adevărul – oricare ar fi fost el. În seara asta, avea pur şi simplu nevoie de prietenii ei.

Charlotte aruncă privirea către Rick, care o copleşea pe Beth cu atenţia, încercând zadarnic să-i restabilească umorul şi stima de sine. Beth zâmbea chiar la glumele lui nereuşite. Măcar el îi era de ajutor. Charlotte avea o stare de spirit prea dezgustătoare pentru a-i face prietenei sale mai mult bine.

Mai întâi mama sa dispăruse pe o uşă laterală exact în secunda în care Dennis Sterling păşise înăuntru prin intrarea principală, apoi Beth pierduse marea noapte a oraşului din pricină că fusese păcălită din nou. Charlotte nu ştia ce era mai rău: să reiei o relaţie cu un bărbat pentru a fi fericită sau să nu ai alături un bărbat şi să fi nefericită.

O durea stomacul, iar inima i se urcă în gât. Charlotte ştia bine că se compara atât cu Beth, cât şi cu Annie, temându-se să nu fie exact ca ele. Ambele femei erau nefericite din cauza unui bărbat. Deşi *trist* era un cuvânt prea puternic pentru ceea ce simţea Charlotte în clipa aceea, nu putea nega că emoţiile pe care Roman i le evocase erau puternice.

El o ademenise cu invitaţii sexy, încurajând-o şi îmboldind-o să acţioneze, ca apoi să o lase în plata Domnului

fără motiv, şi continuând cu insulta mai întâi ignorând-o pe ea, apoi copleşind cu farmecele sale alte femei. Dacă ar fi fost vorba doar de o atracţie sexuală, Charlotte ar fi făcut faţă mult mai bine situaţiei. Dar reacţia ei faţă de Roman era dincolo de nivelul fizic. Ea voia să-l cunoască pe bărbatul care sălăşluia în trupul acela superb, şi asta o speria.

Oricum, să-l ia naiba. Îşi frecă braţele dezgolite, dorindu-şi să plece acasă. Cei doi prieteni ai săi se angajaseră într-o conversaţie, Rick străduindu-se să o urmeze pe Beth.

Charlotte se strecură discret afară. Luna plină care apăruse pe cerul nopţii îi arătă drumul; stelele arătau ca nişte stropi strălucitori pe fundalul ca cerneala. Parfumul de afară – iarbă nouă şi flori – îi însoţi fiecare respiraţie. Se strădui să aloce o parte din gândurile sale hoţului de bikini. Rick spusese că în timpul săptămânii fusese linişte, dar el nu considera cazul ca încheiat sau dat uitării. Charlotte habar nu avea cine putea fi responsabil, aşa că renunţă să mai încerce.

Douăzeci de minute mai târziu ajunse acasă, dezbrăcându-se şi schimbându-se în haine comode – vestimentaţia sa favorită, o rochie conică de culoare albă până la glezne, cu un volan de dantelă în jur. O şterpelise din cutie înainte ca Beth să expună rochia ori să o vândă unei prietene. Era unul din puţinele lucruri pe care le luase acasă în loc să le vândă – pentru că îmbrăcată cu ea se simţea feminină şi totuşi confortabil, şi total ea însăşi.

După ce îşi umplu un pahar cu ceai şi gheaţă, luă cartea preferată, deschise larg fereastra să aerisească şi urcă. Briza rece trecu peste pielea ei, dar îi făcu plăcere. Din secunda în care văzuse acest apartament, posibilitatea de evadare devenise partea cea mai agreabilă a acestei afaceri – dacă nu

punea la socoteală şi putinţa de a coborî din pat şi de a merge la parter, la locul ei de muncă.

De câte ori urca acolo, Charlotte se regăsea singură, iar ea adora singurătatea. Se aşeză, deschise cartea în poală, şi începu să răsfoiască paginile. Dintre toate volumele de călătorie pe care le deţinea, *Evadări mirobolante* era favoritul său. Îl cumpărase cu banii obţinuţi din prima sa slujbă de babysitting, şi îl alesese fiindcă volumul punea în lumină oraşul Los Angeles, cu inscripţia Hollywood cuibărită la poalele muntelui. În Oraşul Îngerilor, al stelelor şi al celebrităţilor trăiau oameni asemenea tatălui ei, reflectă Charlotte, atunci când ea era încă prea mică pentru a visa.

Cumpărarea acestui volum îi permisese să-şi imagineze locurile în care gândea că mergea el, restaurantele pe care le frecventa şi oamenii pe care îi întâlnea acolo. Ea fabrica scenarii în care el o apuca de mână şi o prezenta oamenilor aceia minunaţi, îi arăta locurile acelea exotice. Mai târziu, după ce crescuse şi îşi dăduse seama că el nici măcar nu se va întoarce pentru totdeauna, înlocuise visul cu unul în care ea călătorea, vizitând toate locurile acelea minunate.

Dar odată cu visul veni şi frica îngrozitoare de a fi asemenea omului pe care îl dispreţuia, iar Charlotte era conştientă în adâncul sufletului că nu ar îndrăzni niciodată să facă asemenea călătorii, că nu va risca nicicând să se lase dezamăgită de amara realitate; sau că nu va deveni egoistă ca el.

Cu toatea acestea, când avea nevoie să se liniştească, asemenea cărţi îi ofereau distracţia necesară. Îşi scosese pur şi simplu din minte tatăl şi propriul trecut, bucurându-se de fantezia de a călători şi de a vedea locuri noi. Inspiră adânc şi răsfoi paginile, dar nu fu în stare să se detaşeze.

Chiar atunci auzi un ciocănit în uşă. Îşi frecă braţele, realizând că i se făcuse piele de găină. Ciocănitul se auzi iar şi se duse să vadă cine ar putea fi. Era aproape miezul nopţii, o oră nepotrivită pentru vizită, potrivit standardelor din Yorkshire Falls.

Puse volumul pe masă şi se duse la uşă.

– Cine-i acolo?

– Roman. Deschide.

Stomacul ei tresări uşor.

– E târziu. Şi nici nu avea dispoziţia pentru alte împunsături între ei.

El ciocăni încă o dată în uşă.

– Hai, Charlotte. Acordă-mi cinci minute. Vocea lui era un huruit adânc şi seducător.

Ea se sprijini de uşă – chiar şi prin scândura care îi despărţea, trupul ei se încălzi.

– Pleacă.

– Nu până nu stăm de vorbă.

– Vino mâine-dimineaţă la magazin. Când Beth va fi în preajmă drept amortizor, gândi Charlotte.

Drept răspuns, pumnul lui bubui în uşă.

– O să-i trezim pe vecini.

– Atunci dă-mi voie să intru.

– Aş vrea să pot, şopti ea prea încet ca el s-o audă. Nici vorbă să-i permită să intre în micul ei apartament, unde el ar strivi-o cu prezenţa lui, cu parfumul lui, cu esenţa lui. Îşi lipi fruntea de uşa rece, dar nu reuşi să alunge fierbinţeala pe care el i-o indusese.

De afară se lăsă tăcerea şi, cu toate că asta zicea că îşi doreşte şi că se cuvenea să se simtă uşurată, Charlotte era dezamăgită că el renunţase atât de repede. Reveni la masă,

dar cartea care i se păruse atrăgătoare servea acum doar ca o reamintire a durerii.

Brusc, de afară se auzi un zăngănit puternic, sunetul unui pocnituri venind dinspre scara de incendiu.

Evident, Roman nu renunța atât de ușor, gândi ea. Bătăile inimii ei își sporiră ritmul, iar pulsul bubui în gâtul ei uscat. Privi cum Roman urcă pe terasa ei, aplecându-se pentru a-și strecura trupul masiv prin fereastră. Intră în apartamentul ei, ridicându-se apoi la adevărata înălțime.

Era impozant indiferent unde l-ar fi văzut, însă în micul ei apartament, înălțimea și magnetismul lui erau copleșitoare. Înghiți cu un efort, întrebându-se ce dorea el – și dacă ea va avea puterea de a rezista războiului acela care lui îi făcea plăcere.

6

Charlotte rămase locului, cu mâinile în șolduri, privindu-l precaută pe Roman. El se simțea ca un mucos de clasa întâi – ceea ce se presupune că și era, după toate câte se petrecuseră între ei de la momentul revenirii lui, inclusiv pătrunderea nepoftită în apartamentul ei.

După ce plecase de la petrecere, el dăduse târcoale clădirii ei aproape toată noaptea. Cu cât ea lipsise mai mult, cu atât imaginația lui o luase mai mult razna, până în secunda în care fusese silit să admită că, atunci când era vorba de Charlotte, emoțiile scăpau de sub control. Faptul că ea se întorsese în sfârșit, singură, nu conta pentru a se calma. Cu

toate că Rick respecta granițele frățești, Charlotte, oricum, îi aparținea lui Roman.

Oricât de afurisit de proprietar se simțea, trebuia să o elibereze. Momentul de liniște din seara aceasta îi oferise ocazia de a reflecta, iar Roman știa acum exact ce trebuia să-i spună lui Charlotte. Numai că nu știa cum să înceapă.

– Ești surprinzător de tăcut pentru un bărbat care a dat buzna în apartamentul meu, zise ea în cele din urmă.

– Nu am dat buzna...

– Nu ți-am permis să intri pe ușa din față, prin urmare cum numești tu o intrare pe fereastră?

– Vizită. Tărăgănare. Își trecu mâna prin păr. E evident că nu ești dispusă să vorbești cu mine, așa că ce-ar fi dacă m-ai asculta doar?

Ea ridică din umeri.

– Ești aici. Cu cât vorbești mai repede, cu atât pleci mai repede.

Acum, că pătrunsese în sanctuar, plecarea era ultimul lucru pe care și-l dorea. Apartamentul mic era cochet și feminin – foarte asemănător cu ea. Luă seama la pereții albi, la chenarul galben, la mobilierul plăcut și, cu toate că ar fi trebuit să se simtă nelalocul lui înconjurat de atâta feminitate, era intrigat și excitat. Jurnalistul din el își dorea să sape mai adânc, să afle mai mult. Bărbatul din el o dorea pur și simplu pe ea.

Uitându-se la rochia ei simplă și mulată, în venele lui pompă și mai multă adrenalină. Cu toate că era destinată confortului zilnic, rochia era absolut senzuală. Albul contrasta cu părul ei ciufulit și negru. Pentru o culoare simbolizând inocența, rochia dădea naștere unor gânduri care erau oricum, numai curate nu.

Însă el nu se afla aici pentru a se desfăta cu dansul acela senzual în care ei se descurcau atât de bine, ci pentru a se explica şi a-şi explica sentimentele – ceea ce Roman Chandler nu mai făcuse niciodată, cu siguranţă nu în faţa unei femei. Dar Charlotte nu era o femeie oarecare. Niciodată nu fusese.

Iar ea merita să afle că retragerea lui nu avea nimic de-a face cu ceea ce simţea pentru ea, având legătură doar cu certurile dintre ei – şi cu faptul că el îi respecta nevoile.

– Trebuie să clarific anumite lucruri.

– Care lucruri?

– Ai vorbit despre nevoia ta de a mă scoate din minte şi viceversa.

Ochii ei se deschiseră larg, vulnerabilitatea ei fiind la fel de evidentă ca şi tensiunea sexuală care plutea între ei.

– După câte mi-aduc aminte, ai respins oferta aceea. M-ai respins, ca apoi să mă ignori public, iar acum te-ai întors, dând năvală în spaţiul meu intim, dorind să vorbeşti. Eşti interesat, nu eşti interesat, apoi eşti din nou interesat. Dădu din mâini înainte şi înapoi în timp ce îşi lansa tirul verbal şi făcu un pas spre el. Arăt eu a marionetă?

Întrebarea confirmă plângerea lui Rick şi temerile lui Roman, aceea că el îi făcea rău trimiţându-i semnale ambigui. Tocmai de aceea îi datora o explicaţie. Dar ea nu-i oferi ocazia să-i dea un răspuns.

– Însă poate că asta îţi place – vânătoarea. Lucrul interzis. Poate că eşti genul de bărbat care nu vrea ceva ce se obţine prea uşor. Ea clătină din cap. Şi, fir-ar să fie, eu l-am făcut să fie uşor. Roşi, aducându-şi aminte de cele petrecute între ei în camera de probă a magazinului.

Roman o prinse de talie în timpul uneia dintre

plimbările ei, ţinând-o nemişcată până în secunda în care ea îi întâlni privirea, ochii ei verzi fixaţi în ochii lui.

– Tu îţi imaginezi că nu te doresc? zise el printre dinţi.

– N-am văzut nicio dovadă contrarie.

Înfruntarea stârni instinctele primare ale bărbatului. Toate bunele intenţii se evaporară. Roman se apropie de ea şi o propti cu spatele de perete până ce trupurile lor se lipiră unul de altul. Nu exista nicio posibilitate ca ei să-i scape dovada dorinţei lui, aşa cum nici el nu avea cum să ignore sfârcurile ei tari, lipite de toracele lui. Fără să aştepte un răspuns, el lăsă capul în jos şi gurile lor se întâlniră într-un duel care era în acelaşi timp reciproc şi pătimaş.

Întreruperea clipei luă cu ea toată hotărârea lui şi Roman înălţă capul.

– Cum funcţionează asta ca dovadă? întrebă el, respirând greu.

Charlotte trase cu putere aer în piept, apoi îl împinse, punându-i palmele în piept.

– În regulă, Roman. Gata cu jocurile.

Ultimul lucru pe care îl intenţiona era să se joace cu sentimentele ei, însă ori de câte ori ea era în apropiere, pierdea controlul emoţiilor şi acţiona contrar bunului-simţ.

– Ce doreşti de la mine?

Charlotte îşi frecă palmele pe piele, în sus şi în jos, ca şi cum s-ar fi putut cuibări în căldură şi confort.

El lăsă să-i scape un mormăit.

– Ceea ce doresc şi ceea ce pot sunt două lucruri diferite. Abordaseră în sfârşit esenţa problemei. Eu nu rămân în oraş, zise el acum pe un ton blând, coborând vocea, rostind singurul adevăr despre care ştia că o va alunga. Oricât îl durea să facă aşa ceva.

– Ştiu. Ea îşi muşcă buza inferioară. Şi aş fi vrut ca tatăl meu să fi fost la fel de sincer cu mama mea.

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite. El ştia doar ceea ce ştia tot oraşul – anume că Russell Bronson plecase ca vântul din Yorkshire Falls, abandonându-şi soţia şi copila. Se întorsese la diferite intervale, rămăsese o vreme doar pentru a pleca din nou. Roman mai ştia că abandonul le provocase suferinţă ambelor femei. Ceva ce el nu-şi dorea şi nici nu intenţiona să provoace.

Întinse braţul şi atinse obrazul lui Charlotte.

– Nu e acelaşi lucru.

– Asta pentru că ştiu că mersul în direcţia aceea nu implică şi o relaţie de lungă durată. Altfel ar fi exact acelaşi lucru.

Vocea ei era răguşită şi plină de emoţie, mergând până în adâncul fiinţei şi atingând inima lui Roman. Trecuse multă vreme de când cineva ori ceva îi lovise astfel coarda emoţională. Nu se mai întâmplase de la moartea tatălui său şi din primii ani de suferinţă a mamei lui, iar Roman se revoltă instinctiv împotriva acestor emoţii copleşitoare.

Din nefericire, coarda, odată atinsă, reverberă intens şi cu adevărat. Iar lui nu-i plăcu să fie integrat într-o categorie în care intrau taţii extenuaţi şi soţii hoinari, omul care o rănise pe Charlotte atât de rău.

– Eu nu mi-am încălcat niciodată astfel angajamentele. Dar în vreme ce vorbea, îşi dădu seama că el exact asta plănuia să facă.

Să se însoare, să-şi lase soţia însărcinată şi apoi să plece. Exact ceea ce făcuse tatăl lui Charlotte. Fusese mult prea absorbit de schimbarea aceea din viaţa lui pentru a mai

lua în considerare ce îi va provoca sau ar putea să-i provoace purtarea lui femeii cu care ar avea o relație.

Dădu din cap dezgustat. Chiar dacă motivațiile sale nu erau egoiste, fiind în beneficiul mamei sale şi al său personal, acțiunile sale erau destinate să rănească pe altcineva în aceeaşi măsură. Îşi reprimă o înjurătură. Văzute prin ochii lui Charlotte, prin prisma trecutului ei, planurile lui erau dezgustătoare.

Dar obligația față de familie şi nevoia mamei sale rămâneau. Roman putea doar să spere că acelaşi plan, aşa egoist cum îl percepea el acum, ar putea fi privit cu totul altfel de către o femeie care nu s-ar teme de un abandon, care ar înțelege cum ar trebui să decurgă lucrurile şi care să-şi dorească un copil, dar nu neapărat şi scenariul unei familii. Charlotte nici nu ar înțelege, nici nu ar accepta. O altă femeie poate. Dar dacă Roman nu reuşea să şi-o scoată cât mai curând pe Charlotte din ființa lui, atunci promisiunea către frații lui va fi în pericol.

– Ştiu că nu vei rămâne pe-aici, zise ea. Ştiu lucrul acesta când... când mă apropii de tine. Dar să mi te scot din minte – asta nu are nimic de-a face cu o relație pe termen lung. Nu vreau să am o relație cu tine. Nu am cerut aşa ceva.

– Dar în cele din urmă mi-ai purtat pică. Nu eşti făcută să primeşti mai puțin, iar eu nu-ți pot oferi mai mult. Nu sunt genul de bărbat de care ai tu nevoie. Tipul care să-ți stea alături o veşnicie. Clătină din cap. Noi doi implicați într-o relație. Ar fi o nebunie. Şi ceva dureros. Pentru amândoi. Oricât de mult ne-am dori contrariul.

Ea înclină capul, obrazul ei odihnindu-se în palma lui.

– Ştiu că nu ai face-o. Că nu ți-ai încălca angajamentele, vreau să spun. Voi, cei din familia Chandler, sunteți prea direcți.

Dacă ar şti măcar, gândi Roman. Charlotte nu trebuia să afle în vecii-vecilor despre datul cu banul şi despre blestemăția aceea de înțelegere.

– Suntem cei mai de vază cetățeni ai oraşului, zise el încrâncenat.

– De-aceea te afli aici, invocând motivele pentru care mă respingi. Eu am făcut-o de mai multe ori pentru tine, admise ea blând. Eşti un om dat naibii, Roman. Mai mult decât aş fi bănuit eu.

– Nu face greşeala de a mă înfățişa ca pe un tip de treabă, o avertiză el.

Ea lăsă capul pe spate, uitându-se la el printre genele dese.

– N-aş putea să spun că eşti un înger, însă tu te uiți prin mine. Apreciez asta chiar dacă nu îmi place ce aud. Pe buzele ei apăru un surâs plin de regret.

– Nici eu nu pot spune că îmi place. Nimic din toate astea. În ciuda vorbelor sale de avertizare şi de protest, Roman îşi dorea să sărute pentru ultima oară buzele acelea. Un ultim rămas-bun.

Probabil că ea îi citi gândurile, fiindcă se ridică pe vârfuri în acelaşi moment în care el coborî gura către a ei. Dar un singur sărut nu avea cum să-i satisfacă dorința, aşa că el îi prinse fața în palme, cuprinzând-o pentru a avea un acces mai bun asupra gurii ei umede.

Trebuia să fie un sărut de adio, destul de puternic şi de pătimaş pentru a umple o amintire cât o viață. El îşi strecură mâinile în jurul taliei ei, începând să-i strângă rochia, ridicând în sus, centimetru cu centimetru, bumbacul moale până simți pielea ei fină de pe abdomen.

Degetele lui îi cuprindeau pielea catifelată şi fierbinte şi când ea scoase un oftat uşor, inima lui bătu cu putere.

Apoi, brusc, înțelese că nu era în stare să-şi ia rămas-bun, aşa cum nu putea să aleagă o altă femeie pentru a-i fi soție şi a da naştere copiilor lui. Înainte să apuce să analizeze gândul, în uşă se auzi un ciocănit puternic care îi sperie pe amândoi.

Ea sări repede înapoi şi realitatea reveni odată cu bubuitul care nu înceta.

Roman mormăi, frustrat.

– Spune-mi că nu aştepți pe nimeni.

– Nu aştept. Charlotte îşi feri privirea, neputând să îl privească în ochi. Nici pe tine nu te aşteptam, şi nici pe altcineva care să vină la ora asta din noapte fără un telefon prealabil.

– Perfect.

Nu avea dispoziția necesară să trateze cu alte persoane.

– Pleacă! strigă el şi se trezi cu un cot în coaste.

– Am spus că nu aştept pe nimeni, însă poate fi o chestiune importantă.

O lăsă să se ducă, şocat încă în urma concluziei la care ajunsese după acel sărut.

– Deschide, Roman. E poliția. Vocea lui Rick pătrunse până la ei.

În ciuda atmosferei sumbre care se instaurase între ei, Charlotte slobozi un hohot de râs înăbuşit, ceea ce nu îl amuză pe Roman. Rick era ultima persoană cu care voia să dea ochii. Mai ales când doar gândul la fratele lui şi la Charlotte reuşea încă să-l scoată din sărite.

Ea se îndreptă spre uşă, netezindu-şi rochia şifonată şi trecându-şi o mână tremurătoare prin părul ciufulit. Era imposibil să ascundă ce făceau.

Nu că şi-ar fi dorit-o. Buzele ei sărutate cu foc o marcaseră, şi să fie al naibii dacă lui Roman nu-i plăcea asta.

Şi totul cu cele mai bune intenţii. El dăduse buzna ca să-şi ceară scuze pentru faptul că emisese acele semnale ambigui. Intenţionase să-şi ia rămas-bun şi să pună capăt oricăror iluzii şi-ar fi făcut unul în privinţa celuilalt. Dar alături de Charlotte nimic nu putea fi vreodată final ori încheiat, oricât ar fi încercat el.

Conştientizarea se ivi, luându-l pe nepregătite. Un adio nu era posibil. Nu cu Charlotte. Nu era capabil să plece de lângă această femeie pentru a se îndrepta spre o alta, oricare i-ar fi motivele.

Clătină din cap, conştient că în clipa aceea era şocat. Ştia că o va şoca şi pe ea. În loc să se elibereze pentru a porni vânătoarea în căutarea unei soţii, Roman avea deja candidata. Una care nu voia să joace rolul unei soţii casnice în favoarea unui soţ care călătorea în toate zările. Aici trebuia să existe un compromis. Dar asta era în regulă. Chiar şi cele mai bine alcătuite planuri puteau fi modificate pe parcurs. Cât despre Charlotte, el făcuse modificările potrivit situaţiei. Nu avusese de ales.

Însă, mai întâi, trebuia să o convingă să-şi dea *amândoi* o şansă după tot discursul lui referitor la plecare. Scoase un geamăt. Roman ştia că ea nu i-ar trânti uşa în nas. I-ar da o şansă, culcându-se cu el pentru a şi-l scoate din minte. Şi în tot acest timp ar încerca să se convingă că în cele din urmă va putea să-şi vadă de drum.

El nu avea altă şansă în afară de aceea de a o convinge că greşeşte. Trebuia s-o aducă în punctul acela uşor-uşor, atâta lucru ştia. Dar de data asta nu mai exista cale de întoarcere.

Concluzia la care ajunsese îi provocă un gol în stomac. Dar, la naiba, se simţiseră bine. Îşi roti umerii pentru a slăbi încordarea şi, înainte ca el să continue jocul imaginaţiei, Charlotte îi şi dăduse drumul lui Rick înăuntru. Chase îl urma îndeaproape.

Roman se întrebă ce se întâmplase de veniseră amândoi fraţii săi în apartamentul ei.

– Beth e în regulă? Charlotte se uită în ochii lui Rick, evident îngrijorată pentru prietena sa.

– E bine. Am plecat de la ea în momentul în care am primit un apel urgent, dar ea era în regulă.

– Atunci ce se petrece? Îl privi suspicioasă pe Rick. Roman nu are nevoie de un însoţitor, aşa că – cui datorez această vizită?

Roman voia şi el un răspuns.

– Hai să ne aşezăm, zise Rick.

– Ba nu, mormăi Roman. Nu voia ca vizita lor să se prelungească.

– E vorba despre hoţul de bikini, nu-i aşa? întrebă Charlotte cu o voce în urcare. A dat din nou lovitura?

– E deşteaptă, spuse Rick. Ştiai că e deşteaptă, Roman?

– Deşteaptă ca o bere blondă, râse Charlotte.

Roman dădu ochii peste cap, se întoarse şi porni către living. După toate aparenţele, se pregătea pentru o şezătoare cu fratele său poliţistul, cu celălalt frate al său şi cu Charlotte, nu iubita sa sau măcar fosta sa iubită, ci... viitoarea lui soţie. Refuza să ia în considerare cazul în care ea îl refuza. Adrenalina lui Roman începu să pompeze constant. Îşi putea doar imagina reacţia *ei* faţă de gândurile lui – dar nu putea

să-i dea niciun indiciu. Nu încă. Nu până nu o va face a lui într-un fel pe care ea să nu îl poată nega.

Se lăsă să cadă pe canapeaua moale.

– Ce se petrece? întrebă el după ce toată lumea se aşeză.

– Charlotte are dreptate. Am avut încă o spargere. Rick fu primul care rupse tăcerea.

– Iar eu am să public mâine-dimineață evenimentul, zise Chase.

Roman aprobă. Ştia că fratele lui mai mare nu va escamota încă un furt. Dacă o făcuse totuşi, asta se datora respectului față de poliție şi față de nevoia lor de a investiga fără ca cineva să facă presiuni.

Charlotte se aplecă.

– Te rog, spune-mi că nu au furat aceeaşi marcă.

Rick aprobă.

– Nici Jack Whitehall nu e prea încântat de alegere.

– Perechea Fridei? Charlotte îşi cuprinse capul în palme şi gemu. De-abia o terminasem de lucrat. I-am expediat-o prin poştă acum câteva zile.

Roman se agăță de ceva ce spusese Rick.

– Ce l-a supărat atât de tare pe Whitehall, în afară de faptul evident că locuința i-a fost jefuită? De ce naiba i-ar păsa bătrânului ce marcă a fost furată?

– Ei bine, după ştiința lui Jack, soția lui preferă albul simplu şi funcțional, spuse Rick.

– Perechea Fridei *era* albă, zise Charlotte, apărându-şi clienta.

– Albă şi sexy, lămuri Chase. I-am lăsat certându-se referitor la persoana pentru care plănuia ea să poarte perechea cu pricina.

– I-a cumpărat ca să-i facă o surpriză soțului cu ocazia

aniversării a şaptezeci de ani de viaţă, mormăi Charlotte. Numai un bărbat poate trage asemenea concluzii greşite.

– Hei, ia-o mai încet cu genul, iubito, zise Roman, iar ea îl împunse cu cotul, făcându-l să geamă. Cel puţin durerea îi oferi ocazia să se concentreze asupra altui lucru în afara dorinţei sale. Când durerea se domoli, se întoarse şi aruncă o privire în jur. Plimbă palma peste o carte de pe măsuţa de cafea, una care avusese parte de vremuri mai bune.

– Aşadar, în total au fost trei furturi..., spuse ea.

– Cinci.

Numărul îi atrase atenţia lui Roman.

– *Cinci?* întrebară el şi Charlotte în acelaşi timp.

– Trei au avut loc numai în noaptea asta. În timp ce toată lumea se afla la petrecere, un tip a ieşit să fure o pereche de bikini.

– Cine ar comite ceva atât de... atât de... Charlotte se ridică de la locul ei şi, sesizându-i frustrarea, Roman nu încercă să o oprească. Atât de juvenil? De prostesc? Atât de *pervers?* întrebă ea.

Rick râse.

– Ei bine, putem scurta lista suspecţilor ştiind pe cine am văzut cu toţii la petrecere.

– Numai că e o problemă, spuse Rick.

– Care ar fi aceea?

– Timpul nu coincide. Ultimul furt a avut loc în jurul orei zece şi treizeci de minute. Whitehall l-a urmărit pe tip în grădina sa din spatele casei, dar omul a fost şiret şi şi-a făcut drum prin partea aceea mică de pădure. Apoi Whitehall a făcut o criză de astm şi s-a prăbuşit.

– La naiba, mormăi Roman.

– Exact. Ştim că e vorba de cineva robust. Şi dacă a

dat spargerea la două case înainte de zece şi treizeci, pe două străzi diferite, departe una de alta, a avut suficient timp. Una peste alta, nu ştim aproape nimic. Am plecat de la petrecere în jurul orei nouă şi patruzeci şi cinci, Chase nu a apărut deloc fiindcă era la serviciu, iar tu, frăţioare, ai plecat la nouă şi patruzeci şi opt.

– Whitehall e sigur că noi ştim ceva, spuse Chase.

Pe Roman îl cuprinse nerăbdarea.

– De ce?

Charlotte se opri chiar în faţa fotoliului pe care se aşezase Chase.

– Da, de ce?

Chase se ciupi de coama nasului, iar Roman pricepu că intrase în mare încurcătură.

– Bătrânul şi-a amintit de o farsă pe care Roman a jucat-o cu mulţi ani în urmă.

– Acum multă, multă vreme, mormăi Roman.

– Când era tânăr şi prost, spuse Rick, alegând chiar vorbele lui Charlotte.

– Dar nu pervers, zise Chase rânjind.

– Cursa cu chiloţi, murmură Charlotte. A trecut atâta vreme că am şi uitat.

– Aş fi vrut să fi uitat toată lumea. Roman întoarse o mutră acră în direcţia fraţilor lui.

– Totuşi, de ce ar dezgropa Whitehall o năzbâtie atât de veche tocmai acum? întrebă ea.

Roman îşi freca ochii cu palmele.

– Pentru că petrecerea de noapte a avut loc la casa lui Jeannette Barker, dar chiloţii pe care i-am şterpelit...

– Şi pe care i-ai agăţat de oglinda retrovizoare, adăugă Rick.

– Îi aparţineau lui Terrie Whitehall, încheie Chase. Care în seara asta venea alergând acasă la părinţii săi chiar când noi plecam.

La naiba, cum de uitase Roman amănuntul ăsta? În tot acest timp stătuse de vorbă cu casieriţa de la bancă, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că odată îi furase acesteia lenjeria intimă.

– Deci, când Terrie a aflat ce i se furase mamei sale, a hotărât că eu trebuie să fiu vinovatul? întrebă Roman, clătinând neîncrezător din cap.

– Nu, ea doar a menţionat că te-a văzut ieşind în fugă din sediul primăriei. Din nefericire, nu ea a fost singura persoană care te-a văzut plecând. Rick se ridică, încrucişând braţele la piept. Jack Whitehall te-a menţionat ca un posibil suspect.

Lui Roman nu-i veni să creadă ce auzea.

– Asta e o escrocherie a...

– De acord, dar din moment ce a fost formulată o acuzaţie, trebuie să fac cercetări.

Adoptând atitudinea cea mai nimerită pentru un om al legii, atenuată doar de rânjetul care abia se ghicea, Rick se întoarse spre Roman şi spuse:

– Te superi dacă te întreb unde ai fost în seara asta după ce ai părăsit sediul primăriei? Şi dacă există cineva care poate susţine că ştie pe unde ai umblat?

Charlotte deschise şi închise gura, nevenindu-i a crede. Chase pufni în râs.

Noaptea asta a fost plină de surprize, reflectă Charlotte, conducându-i pe Rick şi pe Chase. Cu Roman în spatele ei, avea bănuiala că încă nu terminaseră.

– Vă mulţumesc că aţi trecut pe aici ca să mă anunţaţi că a mai avut loc un furt.

Rick se opri.

– Lăsând gluma la o parte, am trecut pe aici ca să te *avertizăm*. Au avut loc cinci spargeri, toate cu o singură legătură – *persoana ta*. Nu numai că tu ai vândut articolele care au fost furate, dar tu eşti cea care le-a făcut.

Sprâncenele lui Roman se ridicară a surpriză, dar nu puse nicio întrebare. Spuse pur şi simplu:

– De aceea nu o voi lăsa singură.

Charlotte dădu din cap şi rămase tăcută. Anticipase deja că partea protectoare a lui Roman se va manifesta, dar plănuise să-l refuze abia după ce vor rămâne singuri.

Aprecia grija lui, însă o considera nejustificată. Hoţul de bikini spărsese case ale clientelor sale, dar nimeni nu fusese rănit. Era prevăzătoare, dar considera că este în siguranţă. Nu putea să-l aibă alături în timpul nopţii. Cum bârfa era distracţia preferată a oraşului, ea nu avea intenţia ca vecinii săi să-l găsească furişându-se pe uşă – ori pe scara de incendiu – la ivirea zorilor.

– Eşti în siguranţă cât timp eşti acasă, zise Rick, fixându-l pe Roman şi oferindu-i şi ei o ieşire în caz că-şi dorea un ajutor. Având vecini de-o parte şi de alta, nu e nimeni atât de nebun să dea o spargere chiar aici – dar îţi sugerez să ţii fereastra aceea bine închisă şi ferecată. În momentul ăsta, nu vrei să rişti făcând o invitaţie primului mizerabil care ar vrea să intre.

Ea întâlni cu coada ochiului privirea lui Roman şi reuşi să-şi înfrâneze un hohot de râs. Amândoi ştiau cine fusese ultimul mizerabil care escaladase în noaptea asta fereastra

ei, dar nu vedea niciun motiv să le ofere fraților lui mai multă muniție.

Ei îl certaseră destul de drăgăstos – un lucru pe care ea nu-l experimentase niciodată. Fusese doar un copil care se maturizase prea repede după plecarea tatălui ei, în timp ce frații Chandler putuseră să crească rămânând copii în același timp. Rivalitatea frățească, de ordin masculin, și dragostea erau atât de evidente între frați încât, stând alături de ei, Charlotte se trezi cu un nod în gât. Ea nu avusese niciodată parte, sub niciun aspect, de o adevărată unitate familială și acum realiză cât de mult îi lipsise.

Privi în spate spre fereastra deschisă.

– Voi avea grijă de ea, promit.

– Lucrăm peste program, dar nu-ți pot promite absolut nimic până nu-l vom prinde pe individ, așa că fii atentă.

Ea aprobă încă o dată.

Chase puse o mână frățească pe umărul ei.

– După ce voi publica articolul, poți pune pariu că întregul oraș îți va păzi spatele.

– Exact ce-mi trebuie – un reflector îndreptat asupra mea și a vieții mele. Oftă. Sper că povestea asta nu îmi va ucide afacerea. Nu-mi pot permite ca oamenilor să le fie teamă să-mi achiziționeze produsele.

Rick clătină din cap.

– După cum mi-am imaginat eu, cel mai rău scenariu ar însemna o scădere a vânzărilor.

– Sper că ai dreptate. Pentru că ea nu-și putea permite o scădere a vânzărilor, plătindu-și în același timp chiria. Economiile pe care le realizase pe vremea șederii la New York nu aveau să reziste multă vreme, iar ea abia începuse să întrevadă o intrare serioasă de capital.

– Cineva va patrula împrejurimile, OK?

Ea aprobă, închizând în cele din urmă uşa în urma lui Rick şi a lui Chase. Apoi se oţeli, întorcându-se către Roman. El îşi sprijinise umărul de perete cu o expresie încrezătoare.

Dacă nu ar fi fost convinsă de contrariu, ar fi zis că între ei se schimbase ceva. Din nou.

– Ce are atât de aparte lenjeria aceea de a fost furată? întrebă.

– Spune-mi tu. Ai văzut-o de aproape. Înghiţi cu greu. Ieri, în camera pentru probe.

Amintirea îi întunecă privirea, care deveni de un albastru tulbure.

– I-ai lucrat manual?

Ea aprobă. Roman îşi lipi palma de a ei, vârfurile aspre ale degetelor lui provocând haos în terminaţiile sale nervoase şi trimiţând săgeţi fierbinţi prin trupul ei. În cele din urmă, el îi ridică mâinile şi se depărtă ca să o privească mai de la distanţă.

– Nu mi-am dat seama că am avut de-a face cu un artist.

– Hai să nu exagerăm, zise ea râzând.

– Draga mea, am văzut acei bikini şi te-am văzut şi pe tine îmbrăcată cu ei. Sunt sigur că nu exagerez. În realitate, îmi pot imagina de ce ar comite un bărbat asemenea gesturi extreme. Mai ales dacă tu eşti cea care-i poartă. Vocea lui coborî, răguşită şi seducătoare.

Îi întoarse palma şi o sărută, muşcându-i apoi vârful unui deget. Sfârcurile ei se întăriră încă de la prima muşcătură, iar el se mută şi atinse succesiv fiecare deget.

Charlotte nu pricepea brusca schimbare de dispoziţie.

Nu se îndoia că sărutul de mai devreme intenționase să fie unul de rămas-bun.

– Știi că în seara asta nu am fost în stare să-mi iau ochii de la tine?

– Puteai să mă păcălești.

– Am încercat să ne păcălim pe amândoi. Chiar în noaptea asta, când am dat buzna aici cu ideea eronată că aș putea să mă îndepărtez de tine.

Îl asculta cu mare atenție, cu inima strânsă.

– De-a lungul anilor mi-am desăvârșit arta de a urmări fără a fi prins. În munca mea, asta e o necesitate. Gura lui porni în sus pe brațul ei, stârnind-o prin atingerea ușoară a buzelor lui. *Te-am* urmărit.

– Mmm. Înseamnă că ai reușit într-adevăr să mă păcălești.

– Dar nu cred că am păcălit-o pe Terrie Whitehall, zise el în secunda în care îi atinse umărul, oprindu-se apoi pentru a cerceta pielea sensibilă a gâtului ei.

Pe Charlotte o lăsară genunchii și se lipi de perete, căutând un sprijin.

– Adică Terrie s-a întors împotriva ta din gelozie?

– Se pare că da, zise el, respirația lui fierbinte arzându-i pielea.

Roman propti palmele pe peretele din spatele ei, presând-o cu trupul lui puternic. Ea respira greu, în timp ce erecția lui veni să se sprijine între picioarele ei. Încercă să-și amintească despre ce vorbeau, dar nu-și găsi cuvintele.

– Nu mă pot concentra, murmură ea.

– Asta e ideea. Își trecu palmele prin părul ei. Lasă-mă să rămân în noaptea asta, Charlotte. Lasă-mă să am grijă de tine.

Ea se aştepta la încercarea lui de a face pe paznicul.

– Nu e o idee bună să rămâi. Oricât mi-ar plăcea, zise ea şi îi cuprinse umerii cu palmele, dar, în loc să-l respingă, se bucură de căldura şi puterea trupului lui lipit de al său.

– Atunci de ce pare altfel? Şoldurile lui zvâcniră înainte, împingându-se peste muntele feminităţii ei.

Valuri de senzaţii se treziră la viaţă.

– Pare bună fiindcă sexul nu are nimic raţional. Dar în clipa asta eu sunt raţională. Nu poţi rămâne fiindcă ai venit aici să îţi iei rămas-bun. Aşa ai spus mai devreme.

– Şi după aceea te-am sărutat şi mi-am dat seama că nu voi putea pleca nicicând.

– Cum? Bucuria şi speranţa, care nu se asemănau cu niciuna din cele pe care le cunoscuse, se treziră la viaţă în adâncul ei în timp ce ea îi cântărea cuvintele. Ce spui? întrebă ea, fiindcă trebuia să fie sigură.

– Întotdeauna a existat ceva între noi. Ceva care nu va dispărea. Dacă tu ai curajul de a-ţi asuma acest risc şi a vedea încotro duce el, atunci îl am şi eu. Ochii lui albaştri se oglindiră în ai ei.

Pulsul ei deveni neregulat. O luase prin surprindere. După toate aparenţele, era el însuşi şocat.

Dar în ciuda faptului că o luase pe nepregătite, ea deja se gândise la posibilitatea aceasta. O relaţie cu Roman nu era numai ceea ce îşi dorea, ci şi ceea ce îi trebuia. Fiindcă cedând dorinţei care fusese alimentată atâţia ani, îi dădea acesteia ocazia de a-şi urma cursul.

Fără îndoială, Charlotte ştia că îşi risca sufletul. Îl mai părăsise o dată şi, cu toate că nu recunoscuse nici faţă de ea însăşi, regretase în adâncul său. Trebuia să trăiască momentul.

Avea nevoie de amintiri pe care să le păstreze cu drag în restul vieţii trăite departe de el.

Dar ea se închisese. Spre deosebire de mama ei, care se supusese unei aşteptări fără sfârşit, Charlotte avea să fie puternică şi să dea totul la iveală.

– Aşadar, pot rămâne? întrebă el, cu zâmbetul lui încântător.

– Fiindcă crezi că am nevoie de protecţie în faţa unei ameninţări inexistente sau fiindcă vrei să fii alături de mine?

– Îmi convin ambele motive.

– Pot să am grijă de mine. Până şi Rick spunea că sunt în siguranţă. În privinţa celeilalte... e mult prea devreme. Charlotte nu avea de gând să sară în pat cu el, oricât de tare protesta trupul ei împotriva unei asemenea decizii.

Dorea să aibă timp pentru a asimila intenţiile lui. Pentru a şti că de data asta nu se va răzgândi iar. Dar cel mai mult îşi dorea să-l cunoască mai bine. În întregime. Avea nevoie de timp pentru a pătrunde atât în mintea, cât şi în inima lui. Pentru că în clipa în care va pleca – aşa cum ştia că o va face – nu trebuia să-i fie greu să-l dea uitării. Cerul îi era martor că nu îl va uita, chiar dacă va fi în stare să-şi vadă mai departe de viaţa ei.

Roman aprobă, acceptând răspunsul. Nu voia să insiste, nu acum când el progresase şi spărsese barierele trecutului ei. Ea râsese la glumele lui, acceptând schimbarea din inima lui. Pentru moment era suficient.

După toate aceste mesaje confuze, el nu se aştepta să se arate deschisă, să aibă încredere în el peste noapte.

– Ce-ar fi să dorm pe podea şi să fac pe paznicul? întrebă el, făcând un ultim efort pentru a petrece mai mult timp cu ea.

Charlotte clătină din cap, pufnind în râs.

– Şi n-am dormi nici unul, nici altul.

– Trecem peste somn. Putem sta de vorbă. Cel puţin va fi alături de ea.

– Nu am vorbi, ştii bine. Obrajii ei se îmbujorară. Însă vecinii ar face-o.

Personal, Roman nu dădea doi bani pe ceea ce ar spune vecinii, însă Charlotte o făcea, şi, într-un oraş mic, afacerile aveau o strânsă legătură cu reputaţia. Îşi trecu o mână prin păr, silindu-se să accepte ceea ce spusese ea.

– O să mă suni dacă o să ai nevoie de mine? Chiar dacă doar vei gândi că ai nevoie de mine?

Ea îi întâlni privirea.

– Oh, am nevoie de tine, Roman. Numai că nu vreau să te sun pentru genul *acela* de nevoie.

El expiră aerul cu putere. Şi el avea nevoie de ea. Într-un fel care trecea dincolo de dorinţa de ordin sexual. Ca şi cum ea şi-ar fi înfăşurat mâna în jurul inimii lui. Spera doar că ea plănuia să-i dea drumul atunci când va veni vremea ca el să-şi vadă de drum.

Roman se ridică sub o pătură de soare ce învăluia camera copilăriei sale, scăldându-i trupul în căldură. Plecase din apartamentul lui Charlotte, dar ea rămăsese alături de el toată noaptea în visele ce fuseseră fierbinţi şi irezistibile, totuşi pline de o stranie neîmplinire.

Închise ochii, lăsându-se pe perne, imaginându-şi tot ce învăţase în seara precedentă. În timp ce ea şi fraţii lui discutaseră despre ultimele spargeri, Roman îşi folosise talentul de a asculta un lucru în timp ce lua seama la un altul

– şi descoperise volumele netede, lucioase şi masive şi revistele de pe măsuţa din faţa lui.

Coperţile prezentau locuri îndepărtate şi pline de strălucire. Unele erau de-acasă, altele de peste hotare, cum ar fi castelele din Scoţia, sau exotice, ca de exemplu Pacificul de Sud. Nimic neobişnuit pentru nişte conversaţii, gândi Roman.

Mulţi cumpărau volume la fel de masive pentru aspectul lor decorativ. Dar puţini le citeau până se deteriorau de-a binelea, şi chiar şi mai puţini lăsau aceste exemplare zdrenţuite la vedere. Charlotte o făcuse.

Astfel că, privind împrejur, reuşi să-şi formeze o imagine în mintea sa, una a contradicţiilor şi a atracţiilor. Charlotte era feminină şi sexy. În mod previzibil, ei îi plăceau florile. Totuşi încă era ezitantă, nesigură de atracţia ei, şi oricare din mişcările acelea îndrăzneţe nu survenea cu uşurinţă – ceea ce făcea ca alegerea afacerii ei să fie şi mai imprevizibilă, reflectă el. Aşa cum erau desuurile pe care ea le lucra manual. Mai mult expuneau decât ascundeau – dezgolind nu numai pielea, dar şi esenţa însăşi.

Cărţile dezvăluiau şi mai mult. Cu toate că îi plăcea să aibă o casă şi un cămin în Yorkshire Falls, o parte a fiinţei sale era atrasă de locuri îndepărtate şi exotice. Ideea stârni un val de adrenalină prin venele lui. Charlotte era mai potrivită pentru el decât era el pregătit să o admită.

Charlotte, gândi el. Îl subjugase aşa cum nicio poveste, şi nicio femeie nu o făcuseră vreodată. El avea nevoie să o cucerească, să o convingă că ei doi erau atât de complicat împletiţi, că nu aveau altă şansă decât aceea de a face să funcţioneze o viaţă trăită împreună. Doar atunci va putea el să-şi îndeplinească obligaţia faţă de familia sa şi să satisfacă dorinţa mamei lui de a avea un nepot. Doar atunci se putea

întoarce la viaţa lui de călător, mergând acolo unde-l conduceau poveştile, continuând să facă publică esenţa unor subiecte importante. Şi poate că, într-o zi, ea va dori să călătorească alături de el.

– Oh, Dumnezeule, Roman, trezeşte-te. Vocea mamei lui ajunse până la el.

Era ceva de spus în legătură cu traiul de unul singur, iar când mama lui dădu buzna în dormitorul său fără să bată la uşă, îşi reaminti despre ce era vorba. Intimitate.

Se ridică şi dădu la o parte aşternuturile.

– 'Neaţa, mamă.

Ochii ei străluciră a înţelegere, cu un licăr de amuzament care pur şi simplu îl alarmă.

– Citeşte asta. Împinse spre el un exemplar din *Gazette*, fluturându-i-l în faţă.

El apucă ziarul.

– „Bikini şterpeliţi", citi el cu voce tare.

– Frumoasă formulare, zise ea. Chase a avut întotdeauna talent la engleză.

Roman ridică privirea şi o văzu zâmbind.

– Nu îţi faci griji cu furturile astea? o întrebă el.

– Rick ţine lucrurile sub control. Ca şi şeriful Ellis. În plus, nimeni nu a fost rănit. Citeşte ultimul paragraf, Roman.

Înainte ca el să se conformeze, ea îi smulse ziarul şi citi:

– „Cu toate că poliţia nu are deocamdată niciun suspect, Jack Withehall a urmărit un individ, caucazian, în grădina din spatele ca sei sale, înainte ca acesta să dispară în păduricea din spatele locuinţei. Cu toate că poliţia nu a desemnat încă un suspect, Jack Whitehall a arătat deja că

întoarcerea lui Roman Chandler a coincis cu primul furt, petrecut în urmă cu o săptămână. Potrivit domnului Whitehall, Roman Chandler a fost, în copilărie, autorul furtului unui obiect de lenjerie intimă. În incidentul respectiv nu s-au depus plângeri, acesta având loc cu mai mult de zece ani în urmă, iar poliția este de părere că incidentele nu au legătură între ele."

– Frumos reportaj, mormăi el.

– Ce ai de spus în apărarea ta?

El dădu ochii peste cap.

– Iisuse! Eram în liceu. Ce aştepta ea să spună?

Cât despre fratele său, Roman era nedumerit. Chiar dacă citatul îi fusese atribuit lui Whitehall şi negat de poliție, lui Roman nu-i venea a crede că Chase ar relata o asemenea idioțenie.

– Tu crezi că Chase poate avea mai mult bun-simț decât...

– Chase relatează faptele, tinere. Nu-l învinovăți pe fratele tău pentru lucrurile care se întorc împotriva ta.

Roman nu-şi mai auzise mama abordând un ton atât de absurd față de fiii ei de ani de zile. Dată fiind vocea blândă pe care o folosea de când apăruse boala, tonul ei îl surprindea acum. Dar ea nu ridica niciodată în slavi pe unul dintre copii în timp ce era furioasă pe un altul, şi asta nu se putea schimba doar pentru că nu se simțea bine. Ea credea că băieții ei trebuiau să alcătuiască o unitate. Să rămână uniți dincolo de orice.

În majoritatea cazurilor, Roman fusese de acord. Acum nu era un asemenea caz. Dar lui nu-i plăcea ca ea să-şi facă griji din pricină că el era supărat pe Chase.

– Stai jos. Nu-i face bine inimii tale să te superi. Bătu cu palma pe pat.

Raina păru speriată, apoi se lăsă încet pe capătul patului.

– Ai dreptate, numai că eu m-am gândit că ar trebui să fii pregătit. Ai fost arătat cu degetul ca un hoț de chiloți.

Roman nu putu decât să adopte o mutră acră, încrucişând brațele la piept.

– Singurul lucru pe care nu mi-l pot închipui e reacția femeilor.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

Mama ridică din umeri.

– Nu sunt sigură dacă ele se vor arunca asupra ta sau vor alege altă direcție. Pentru binele tău, speră mai degrabă că e doar un foc de paie. *Eu* sper că e un foc de paie, ori nepoții pe care îi doresc sunt încă şi mai departe.

Roman mormăi o înjurătură.

– Ce-ar fi dacă i-ai alege pe Rick sau pe Chase?

Raina lovi cu piciorul în podeaua de lemn masiv, ratând la limită covorul împletit pe care ea i-l cumpărase acum câțiva ani.

– Din nefericire, frații tăi nu sunt aici acum. Luă iar ziarul, părând să cerceteze încă o dată articolul. Ştii, dacă mă gândesc mai bine, femeile din oraşul ăsta vor sta probabil deoparte până când acuzațiile vor fi retrase. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu un individ acuzat. Chiar şi un potențial acuzat nu este o persoană pe care o domnişoară să-l ducă acasă la mama şi la tata.

– Iisuse! zise el din nou.

– Nu ți-am spus eu că chestiile astea se vor întoarce să te urmărească? E ca şi cu calificativele tale la testul de aptitudini sau ca notele din clasa a noua. Ele au influențat admiterea ta la un anumit colegiu. Dar ai ascultat? Nu. Tu

ştii cel mai bine. Fără preaviz, îl lovi cu gazeta peste umăr. Ţi-am spus eu că toate astea vor ieşi iar la suprafaţă într-o bună zi?

Simţind că începe să o ia de la capăt, Roman mormăi şi îşi trase pătura peste cap. Era prea matur pentru a locui cu mama sa şi mult prea obosit pentru a face faţă acum acestei poveşti.

7

Coada începuse să se formeze în faţa lui Charlotte's Attic la ora 9: 45 A.M. Charlotte îi aruncă o privire rapidă lui Beth care nu discuta cu ea decât despre afacere. După toate aparenţele, nu avea chef de vorbă după noaptea precedentă, iar Charlotte îi respectă intimitatea – deocamdată. Era hotărâtă să-şi iscodească prietena la sfârşitul zilei pentru a afla ce se petrece.

– Ai anunţat vreo vânzare şi ai uitat să-mi spui? Beth făcu cu mână către puhoiul de femei care aştepta afară.

– Aş vrea eu. Charlotte se încruntă în semn de nedumerire.

Se duse şi descuie uşa. Femeile intrară şi o înconjurară până ce Frida Whitehall făcu un pas în faţă, evident ca purtător de cuvânt. Doamna în etate avea părul cărunt, scurt şi aranjat în unicul stil pe care îl cunoştea Lu Anne. Frieda purta ca de obicei pantaloni din poliester asortaţi cu bluze de mătase spălate manual, iar ziua asta nu făcea excepţie. Însă Charlotte

ştia că Frida îşi dorea să readucă pasiunea în mariajul său, cumpărând, prin urmare, setul croşetat de Charlotte.

– Cu ce vă pot fi de folos, doamnelor?

– Ne interesează ... Frieda îşi drese glasul, roşind.

– Bikini şterpeliţi, strigă Marge Sinclair din spate. Şi Donna mea poate folosi o pereche.

– Iar eu trebuie să o înlocuiesc pe a mea, spuse Frieda. Vreau şi o pereche pentru Terrie. Poate o vor dezlănţui puţin.

– Bikini şterpeliţi? Charlotte clipi surprinsă. Te referi la cei croşetaţi? Evident, jaful fusese descoperit de toată lumea. Veştile circulau repede în oraşul ăsta, şi doar rugăminţile lui Rick şi ale şefului poliţiei ţinuseră situaţia sub tăcere după primele furturi.

– Toate dorim câte o pereche.

– *Toate?*

Un murmur de încuviinţare se făcu auzit, în timp ce intrarea magazinului deveni o uşă turnantă formată din femei. Unele erau mai în vârstă, altele mai tinere, dar toate interesate de „bikini şterpeliţi" ai lui Charlotte.

– Nu îi avem pe stoc, înţelegeţi. Beth luă cuvântul. Sunt piese lucrate individual. Vă voi nota numele, nuanţa pe care o preferaţi şi vă voi lua măsurile. Aliniaţi-vă şi să-i dăm drumul.

– Ce naiba se petrece? întrebă Charlotte. Nu mai departe de seara trecută îşi făcea griji că va pierde afacerea, iar acum avea parte de un potop de cliente pentru aceeaşi pereche de bikini care încurajase furturile. În ritmul ăsta, va trebui să croşeteze până la Crăciun, nouă luni de acum încolo.

– Ai văzut ediţia de dimineaţă a ziarului? întrebă Lisa Burton, o fostă colegă de şcoală a lui Charlotte, acum o profesoară respectată.

Charlotte clătină din cap.

– Nu am avut vreme de ziar sau cafea. De ce?

Ochii Lisei străluciră de emoție când îi înmână un exemplar din *Gazette*.

– Dacă ar exista un bărbat în orașul ăsta care să intre prin efracție în locuința ta pentru a-ți fura bikini, pe care l-ai prefera?

– Ei bine...

Înainte ca Charlotte să apuce să continue, Lisa se grăbi să răspundă la propria întrebare:

– Un bărbat din familia Chandler, desigur.

Charlotte clipi.

– Desigur. Roman era unicul Chandler care o interesa, însă nu ar fi recunoscut acest adevăr cu voce tare.

Și nici nu avea nevoie ca el să-i fure bikini, i-ar fi oferit de bunăvoie – așa cum ar face-o jumătate dintre femeile acestui oraș, își zise ea. Își aminti de relatarea fraților lui în legătură cu furtul din noaptea trecută, ca și cu acuzațiile care îl vizau pe Roman. Chase spusese că le va face publice.

– Ce spune ziarul mai exact? o întrebă pe prietena sa. Spune-mi tot.

O jumătate de oră mai târziu, Charlotte încuiase ușile, având nevoie de o pauză. Poseda o nouă listă cu doamnele care doreau să cumpere bikinii lucrați de ea, multe dintre ele dorindu-și să-l ademenească pe Roman Chandler în casa lor.

– O să mă îmbolnăvesc. Charlotte se lăsă în scaunul din spatele biroului. O lăsase pe Beth în față, să organizeze și să curețe magazinul după nebunia de dimineață, în timp ce ea făcu o copie a listei pentru a o înmâna poliției.

Nu numai că ele comandaseră cele mai scumpe produse din magazin, însă ea vânduse și diferite alte articole în timp

ce doamnele aşteptau – pacheţele care se puneau în interiorul bikinilor, suporturi pentru lenjerie şi alte articole de îmbrăcăminte. Fusese cea mai profitabilă zi de la deschiderea magazinului şi nici măcar nu sosise ora prânzului. Dar în loc să fie mulţumită, Charlotte se simţea uşor bolnavă.

Nu-i plăcea să facă bani pe seama reputaţiei de burlac a lui Roman. Gelozia îi strângea inima când se gândea la toate femeile acelea care astăzi pomeniseră numele lui în magazinul ei. Se simţea ofensată de amintirea a ceea ce era el: un hoinar care iubea femeile. Iar ea fusese de acord să fie una dintre femeile acelea – până ce el va părăsi oraşul. O trecu un fior, cu toate că nimic din ceea ce se petrecuse în după-amiaza aceea nu-i schimbase gândul asupra drumului pe care ea şi Roman îl aleseseră.

Aruncă o privire spre ziarul pe care îl lăsase Lisa şi dădu din cap. Roman putea fi în multe feluri, burlac, chiar hoinar, dar nu era hoţ. Iar ea nu credea nicio secundă că el ar fi autorul furturilor. Ideea era ridicolă, iar ceea ce îi sugeraseră femeile acelea mature o dărâma. Ele construiseră un concept fantezist în jurul întregii idei. În jurul lui.

Charlotte înţelegea că dorinţa era în stare de una ca asta, dar în acelaşi timp ştia ceva mult mai bun: fanteziile nu deveneau realitate, iar realitatea era un profesor mult mai aspru.

Roman se grăbi să facă un tur de alergare, apoi un duş, după care se îmbrăcă şi se îndreptă spre birourile *Gazette*. Spera să alunge impulsul nebunesc de a-i trage un pumn peste gura mult prea mare a fratelui său. Ca reporter, Roman respecta adevărul, dar în cazul de faţă presupunea că există o cale mai bună de a face faţă bârfei oraşului în loc să-i dai

mai multă credibilitate prin publicarea unei asemenea speculații. Afurisiții locuitori ai acestui oraş aveau memoria mai lungă decât elefanții.

Porni cu maşina pe First Street, cu geamurile lăsate, permițând aerul proaspăt să-l trezească şi să-l liniştească. Încetini când trecu pe lângă Charlotte's Attic. O coadă mică se formase în fața intrării, ceea ce era surprinzător ştiind că ea se temea că furturile vor avea un efect contrar asupra afacerii sale.

Dorea cu disperare să o vadă. Mulțumită ediției de dimineață a ziarului şi datorită noii sale notorietăți, Roman Chandler trebuia să stea cât mai departe de magazinul lui Charlotte. Casa bikinilor şterpeliți era ultimul loc unde Roman Chandler avea nevoie să fie văzut.

Parcă maşina la un stop, în fața semnalului luminos care dirija traficul la periferia oraşului. Un autoturism gri se strecură alături. El aruncă o privire către şoferul care cobora geamul de pe partea pasagerului. Alice Magregor, constată Roman. Părul ei nu mai exploda în sus, însă era umflat precum coama unui leu. Cu toate astea, Roman făcu apel la un surâs prietenesc.

Alice se aplecă spre locul de lângă ea, apoi ridică mâna şi aruncă ceva prin aer înainte de a claxona de două ori şi a-şi continua drumul.

El clipi. Când lumina semaforului deveni verde, înțelese – Alice aruncase în el cu o pereche de bikini. Pusese la bătaie ultima provocare a unei femei. *Vino şi ia-mă, uriaşule.*

Chiar când ajunsese la concluzia că îşi dorea o singură femeie, femeile nemăritate din Yorkshire Falls deciseseră să declare stagiunea deschisă. Roman oftă adânc, pricepând ce

îi pregătise populația feminină a orașului. În anii tinereții sale ar fi apreciat asemenea atenții. Acum voia doar să fie lăsat în pace.

La naiba cu încercarea lui de a o aduce pe Charlotte în viața sa, gândi Roman, experimentând o nouă dorință de a-i trage un pumn fratelui său mai mare. Fără îndoială că gesturile lui Alice fuseseră inspirate de articolul apărut în *Gazette*.

Cu toate că Roman știa că Whitehall era o sursă părtinitoare, acum toată lumea din oraș își amintise la cafeaua de dimineață de pozna lui Roman.

Cinci minute mai târziu, parcă în fața sediului ziarului, apoi urcă aleea lungă. Se opri în fața cutiilor poștale, fiecare purtând numele unuia dintre departamentele editoriale. Cutiile nu erau încă încărcate până la refuz, dar cea a Secțiunii locale dădea pe dinafară, deoarece editorul își petrecuse mai multe zile alături de soția și bebelușul său. Roman adună informațiile locale din cutie, imaginându-și că cele câteva ceasuri dedicate scrisului îi vor oferi lui Ty mai mult timp alături de familia sa.

Roman își spuse că se implica în activitatea ziarului doar pentru a-i face o favoare unui prieten. Dumnezeu știe că acțiunile lui Roman nu erau motivate de dorința de a-și ajuta fratele mai mare.

Intră în clădire.

– Bună, Lucy. Îi făcu semn din cap recepționerei, care era tot atât de încremenită în locul acela ca însăși fundația casei. Femeia lucrase mai întâi pentru tatăl lui, apoi pentru Chase. Avea un fel de a se purta cu oamenii și un talent organizatoric de care niciun jurnalist nu se putea lipsi.

– Salut, Roman, zise ea făcându-i semn să se apropie.

– Ce este?

Ea îndoi un deget şi el se aplecă mai mult.

– Ce faci cu perechile pe care le şterpeleşti? întrebă ea în şoaptă. Mie poţi să-mi spui. Acum eşti îmbrăcat cu una din ele? Îi făcu cu ochiul şi izbucni într-un hohot de râs.

El dădu ochii peste cap, amintindu-şi cu întârziere că şi ea avea un simţ al umorului cam straniu.

– Nu e amuzant, mormăi el.

– Dacă asta te poate consola, Chase nu a vrut să publice articolul – pur şi simplu nu a avut de ales. Whitehall ar fi pus la îndoială integritatea lui ca jurnalist dacă el ar fi dat înapoi din cauză că sunteţi rude.

Roman dădu din cap.

– Oricum, unde-i el?

Lucy ridică degetul mare, arătând spre etaj. Roman se grăbi să urce şi intră în biroul lui Chase fără să ciocăne.

– Te superi dacă îmi spui şi mie la ce dracu' te-ai gândit? Roman trânti ediţia de dimineaţă pe biroul fratelui său.

– Despre ce?

Roman se aplecă cu un aer ameninţător, ceea ce nu avu niciun efect asupra fratelui său. Chase se relaxă şi mai mult. Se legănă înapoi, iar partea de sus a scaunului de piele care fusese al tatălui său atinse pervazul ferestrei, blocând o privelişte pe care Roman o ştia pe de rost. Heleşteul şi sălciile stăteau de pază la parter aşa cum o făcea şi o parte a fiinţei sale, ca şi această casă veche în stil victorian care era şi fusese întotdeauna sediul birourilor ziarului *Gazette*.

– Eşti prea inteligent ca să faci pe prostul, iar eu nu am chef de joacă. Ai avut un motiv pentru a folosi numele meu? îl întrebă Roman.

– Eu public ştirile. Dacă aş fi lăsat deoparte citatul lui Whitehall, ar fi fost o omisiune bătătoare la ochi.

– Pentru cine?

– Pentru orice locuitor al oraşului cu care ar fi stat de vorbă bătrânul Whitehall. Nu vreau ca oamenii din jurul nostru să creadă că noi ne jucăm de-a favoritismele sau că protejăm membrii familiei.

– O soţie veche nu constituie o ştire.

Chase dădu din cap.

– Ca reporter tu ştii că nu-i aşa. Se împinse cu scaunul în faţă. Nu poate să-ţi pese nici cât negru sub unghie de ceea ce gândeşte lumea despre tine, aşa că nu pot crede că articolul acela te-a enervat atât de tare. La urma urmei, ce te-a călcat pe nervi? Se ridică din scaun şi se apropie de Roman fără să-şi ia ochii de la el.

– Locuieşti din nou cu mama şi nu e nevoie să adresezi o asemenea întrebare.

– Asta te face să bei, nu să-ţi doreşti să mă pui pe mine la zid. Chestia asta nu are nimic de-a face cu mama. Ce ai făcut? Azi-noapte ai săpat gropi în loc să te întinzi?

– Nu m-aş fi întins pur şi simplu, răspunse Roman fără să gândească.

– Iar începi? Chase îl împinse pe Roman în cel mai apropiat scaun, apoi trânti cu putere uşa biroului. Nu ştii niciodată când Lucy se plictiseşte şi dă târcoale pe aici, explică el, deschizând apoi biroul din colţ.

Tatăl lor păstrase întotdeauna băutura acolo, iar Chase nu prea schimbase lucrurile. Umplu două pahare cu scotch şi îi dădu unul lui Roman.

– Acum vorbeşte.

Nu conta că era dimineaţă. Roman se lăsă pe spate în scaun şi sorbi băutura dintr-o înghiţitură.

– Aveam nevoie de asta. Şi habar n-am ce vrei să spui.

Chase ridică privirea în tavan.

– Eşti al naibii de supărat că ai pierdut la aruncarea cu banul. Eşti scos din sărite fiindcă în viaţa ta trebuie să se producă o schimbare şi, fiindcă îţi imaginezi că mi-o datorezi mie, nu vrei s-o recunoşti.

– Al naibii de adevărat. Nu avea rost să nege ceea ce era evident. Chiar dacă Charlotte făcea ca perspectiva căsătoriei şi a copiilor să pară mai atrăgătoare, planurile lui de viaţă se schimbaseră din secunda în care se întorsese acasă, nu datorită unei alegeri libere.

– Nu o face dacă nu poţi suporta ideea asta. Chase încrucişă braţele peste birou. Ţi-am spus în noaptea aceea – nu te-ar învinovăţi nimeni dacă te-ai retrage.

– M-aş învinovăţi singur. Ţi-am spus vreodată cât de mult te respect pentru deciziile pe care le-ai luat?

– Nu e nevoie să mi-o spui. Ştiu cât de mulţi sunt impresionaţi de ştirile tale şi de talentul tău. Şi de fiecare dată când citesc ceva scris de tine, îmi demonstrezi ce fel de om eşti. Şi cât de mult apreciezi ceea ce ai obţinut în viaţă.

Roman aruncă o privire spre Chase, apoi clătină din cap.

– Eu nu vorbesc de cât de mult apreciez ceea ce am obţinut în viaţă. Amândoi ştim ce am făcut. Vorbesc de cât de mult te respect pe tine. Se ridică în picioare şi vârî mâinile în buzunarele de la spate. Până nu am pierdut la aruncarea cu banul, nu am priceput pe deplin sacrificiul tău. L-ai făcut când erai tânăr şi eu te respect pentru asta.

– *Sacrificiu* e un cuvânt prea dur, replică Chase, înclinând capul.

Roman îl stânjenise pe fratele său şi el ştia că era mai mult o recunoaştere a mulţumirilor pe care le primise.

– Acum spune ce amestec are Charlotte Bronson în toate astea, zise Chase.

Roman îşi mai turnă un pahar. Pentru că Chase făcuse nişte alegeri dificile în viaţa sa, nimeni nu avea să înţeleagă mai bine ca el prin ce trecea Roman acum.

– Ador felul meu de viaţă. Călătoriile, poveştile, informarea oamenilor despre cele mai importante lucruri din lume.

Chase îi aruncă un zâmbet ironic.

– Chiar şi pe când eram copii, de tine mă simţeam cel mai legat. Mă vedeam în tine. Inspiră adânc. Când tata a murit, am ştiut că visurile mele au plecat odată cu el. Dar dacă nu eram eu cel care putea călători, atunci trebuia să fiu al naibii de sigur că tu vei avea şansele pe care nu le aveam eu.

Un nod se ridică în gâtul lui Roman.

– Îţi rămân dator pentru asta.

Chase alungă vorbele cu o fluturare a mâinii.

– Nu am făcut-o ca să-mi fi dator într-o bună zi. Răsplata e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dacă mi-aş mai dori să călătoresc, aş putea să mă urc acum într-un afurisit de avion. Viaţa mea e perfectă. Deci, dacă tu nu poţi s-o faci şi să fii mulţumit, zise el, referindu-se la aruncarea banului, atunci nu o face.

– Hei, am intenţia să-mi fac datoria, dar să fiu al naibii dacă mă văd legat de vreo femeie din oraşul ăsta. Nu atunci când...

– Nu când există una singură pe care o vrei.

Roman apucă din nou sticla, apoi o împinse însă deoparte.

– Exact, zise el, înfruntând spusele lui Chase.

Se împinse din scaun şi porni către fereastră. Se uită spre priveliştea care îi plăcuse atât de mult tatălui său – ştia lucrul ăsta fiindcă toţi cei trei copii stătuseră cu rândul în poala bătrânului în timp ce îşi bătea la maşină articolul, lua adrese prin telefon sau pur şi simplu îşi petrecea timpul cu copiii săi, toate având această privelişte în spatele său. Computerele înlocuiau acum vechile maşini de scris Smith Corona, iar arborii erau mult mai groşi, cu rădăcinile înfipte mult mai adânc în pământ, dar altfel lucrurile nu se schimbaseră. Fiind tânăr când murise tatăl său, amintirile lui Roman erau vagi. Însă ele existau într-un colţişor al memoriei lui, reconfortându-l chiar şi acum.

– E evident că şi tu prezinţi interes pentru ea, şi atunci care e problema?

Roman trase aer în piept.

– Eu nu vreau să-i fac rău şi toată povestea asta legată de aruncarea banului şi de planul meu duce cu gândul la tatăl ei, Russell Bronson.

– La naiba. Chase se ciupi de coama nasului.

– O iau ca pe o încuviinţare.

– Atunci cine a rămas în cursă?

Roman văzu cum o adiere de vânt trecea printre crengile copacilor tineri. Doar forsiţia galbenă şi iarba verde proaspăt crescută adăugau culoare pajiştii. Privi în jos şi îi veni în minte o amintire veche despre un picnic petrecut în familie care avusese loc chiar aici, plănuit de mama sa în încercarea de a-l scoate pe tatăl lor, împătimit de muncă, afară, la aer curat şi pentru a-şi petrece o vreme cu copiii. Aproape că mai simţea mirosul sandviciurilor cu pui făcute de ea şi auzi vocea tatălui care îl învăţa pe Rick cum să ţină o bâtă în timp ce Raina azvârlea mingea.

Cât despre propriul lui copil, Roman nu-şi putea imagina altă femeie în afară de Charlotte pentru rolul de soţie şi de mamă – dar nici nu putea să se imagineze pe sine angajat într-un rol de familie, în detrimentul carierei pe care şi-o construise şi pe care o îndrăgea. Dar în viitorul lui *era* prevăzut un copil. Iar el nu voia să conceapă acel copil cu o femeie alta decât Charlotte.

– Nu a rămas nimeni în cursă.

Chase se duse alături de el, bătându-l pe spate.

– Atunci îţi sugerez să alcătuieşti un plan prin care să o covingi pe domniţă că poate accepta un mariaj pe termen lung, frăţioare.

Asta era o provocare, reflectă Roman. Charlotte nu era pregătită să audă cuvintele *căsătorie* sau *copii* rostite de buzele lui. La naiba, nici el nu era sigur că era pregătit să le rostească. Dar trebuia să înceapă de undeva.

– Ce mi-ai spus atunci când am vrut să fac primul meu interviu şi l-am ales pe primar?

Avea şaisprezece ani pe-atunci şi credea că putea cuceri lumea ca reporter.

– Să o iei încet şi să înveţi din mers. Vorbe pe care tata mi le-a spus mie. M-ai impresionat. Nu pot să cred că vorbele acestea au pătruns prin ţeasta ta îngustă. Chase rânji.

– Vrei să spui din momentul în care am parcat în faţa biroului primarului până ce el mi-a răspuns la întrebări, în loc să mă duc la preşedintele PTA-ului, aşa cum mi-ai sugerat? râse Roman, amintindu-şi. Fiind vorba de Charlotte, am să urmez vechiul tău sfat, spuse el. Dar nu cumva să ţi se urce la cap.

Roman o va lua cu binişorul. Va fi o plăcere să-i acorde timp şi s-o redescopere. Cât despre seducţie, nu avea de ce

să-şi facă griji. Atracţia rezolva situaţia când el şi Charlotte erau împreună. Dacă lucrurile aveau să funcţioneze, el va avea cariera la care ţine şi pe femeia pe care şi-o dorise întotdeauna, nu doar în patul său, ci şi în viaţa sa.

Se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci?

El se întoarse către Chase.

– Să mă asigur că voi intra pe sub pielea lui Charlotte şi în viaţa ei – până în punctul în care ea nu va mai dori să mă alunge.

În ziua aceea Charlotte închise magazinul la ora cinci. Sâmbăta seara se deschidea oficial în faţa sa. Îşi frecă ochii, ridicând privirea către Beth care învârtea un stilou între palme.

– La ce te gândeşti?

– La nimic.

– Aiurea. În ultimele două săptămâni ai evitat orice discuţie serioasă cu mine. Ai nevoie de o prietenă şi eu sunt aceea. Aşa că, te rog, lasă-mă să te ajut.

Beth clătină din cap.

– Aş vrea să pot, Charlotte, însă nu ai înţelege.

Charlotte se întrebă dacă ar trebui să se simtă ofensată.

– Îţi par lipsită de sentimente?

– Nu, ci pur şi simplu foarte ataşată de propriile tale convingeri. Orice relaţie care seamănă cu cea dintre mama ta şi tatăl tău este imediat dezaprobată. Nu sunt în stare să aud aşa ceva.

Inima lui Charlotte îi bubui în urechi când se apropie de cea mai bună prietenă a sa.

– Nu mi-am dorit niciodată să judec. Pur şi simplu am

suferit pentru tine. Dacă ceva din ce-am spus ori am făcut a fost aspru, îmi pare rău. Însă, Beth, tu eşti o femeie frumoasă, logodită cu bărbatul pe care îl iubeşti şi cu toate astea eşti încă nefericită. De ce? Charlotte înghiţi cu greu, nedorind să sune a dezaprobare. Fiindcă tu eşti aici, iar el e în oraş?

Beth dădu din cap.

– Nu e doar asta.

– Te rog, explică-mi cum stau lucrurile. Promit că te voi asculta fără să judec. O trase pe Beth de mână, aşezând-o pe un scaun din zona de aşteptare. Aduc ceva de băut pentru noi şi vei putea să-mi vorbeşti, OK?

Câteva secunde mai târziu apăru cu o cană cu răcoritoare pentru fiecare.

– Aşadar, v-aţi întâlnit de Crăciun? O făcu pe Beth să-şi amintească începutul relaţiei.

– Norman organiza petrecerea lui anuală, iar David venise în oraş ca să viziteze familia Ramsey – Joanne este sora mamei lui. Oricum, am făcut cunoştinţă, am început să discutăm... M-am îndrăgostit de el în noaptea aceea. Pur şi simplu am simţit că el e alesul.

– Despre ce aţi vorbit? Cum ţi-ai dat seama că el e alesul? Charlotte se apleacă mai mult, dorindu-şi al naibii de mult să audă că suspiciunile ei în privinţa lui David erau nefondate, că el şi Beth aveau cu adevărat mai multe ţeluri şi interese comune decât văzuse ea până acum.

– Despre slujba lui în principal. El avea clienţi celebri, dar şi femeile de zi cu zi care au nevoie de o schimbare pentru a-şi demonstra întregul potenţial.

– Pare interesant, minţi Charlotte. Şi atunci când te-a condus acasă, te-a sărutat sub cerul înstelat? De dragul lui

Beth, Charlotte voia ca povestea cu *happy end* care urma să se intersecteze cu a ei.

– Nu. În realitate a fost un gentleman. M-a sărutat pe obraz şi ...

Charlotte puse mâna peste a lui Beth.

– Şi ce?

– Şi mi-a dat cartea lui de vizită. A spus că dacă mă voi duce vreodată la New York, să-l caut. Fiindcă era convins că îmi putea desăvârşi frumuseţea.

Stomacul lui Charlotte se strânse brusc, temerile ei prinzând viaţă pe neaşteptate.

– Beth – aici sunt derutată, aşa că loveşte-mă dacă trebuie –, dar de ce simţi că trebuie să desăvârşeşti ceea ce e deja frumos? Niciuna dintre noi nu e perfectă, scumpo.

– În fine, nu atrăgeam bărbatul potrivit în felul în care arătam, zise ea, apărându-se.

– Pentru că Yorkshire Falls nu prea are bărbaţi *potriviţi*. Cu excepţia lui Roman, adăugă ea în gând.

Charlotte alungă gândul trădător. El era bărbatul nepotrivit, potrivit doar pentru câteva săptămâni, îşi reaminti cu brutalitate. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Beth.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Am făcut un drum până la New York. Mi-am dorit mereu să văd un spectacol de pe Broadway, aşa că am convins-o pe mama să mergem în weekend. Ne-am instalat la un hotel – eu am făcut cinste – şi am petrecut un weekend minunat. Îşi muşcă buza inferioară. Pe mama am trimis-o acasă duminică, iar luni l-am căutat pe David la cabinetul lui. Din momentul ăla lucrurile au evoluat. O lună mai târziu eram logodiţi.

– După ce ai făcut operaţia pentru implant?

Beth privi într-o parte.

– El era minunat. Atât de atent cu mine şi cu nevoile mele...

Cu ceea ce voia să creeze, medită Charlotte. Pe tip nu îl interesa femeia frumoasă care era Beth deja. Luă o înghiţitură din băutura acidulată.

– Te-ai dus de multe ori acolo?

Beth aprobă.

– Ş-apoi, a venit el aici aproape în fiecare weekend. Aveam nişte planuri grozave, spuse ea, privirea ei luminându-se odată cu amintirea, însă tristeţea realităţii persista. Are un apartament minunat. Poţi vedea East River, iar zona comercială e nemaipomenită. Sunt o mulţime de magazine pentru copii. Am stabilit că ne dorim imediat copii, iar el a spus că doreşte să stau acasă şi să-i cresc.

– Pot să-ţi pun o întrebare cu caracter personal? Una despre care ea ştia că va suna a judecată şi a părtinire, având în vedere experienţa mamei sale, dar în cazul lui Beth, Charlotte avea o bănuială că se potrivea perfect.

– Dă-i drumul.

– Un bărbat care avea situaţia lui financiară şi care îţi împărtăşea visurile – de ce nu ţi-a sugerat să te muţi în oraş, ca să fii acum alături de el? Cu siguranţă şi-o putea permite, aşa că de ce să fiţi departe unul de altul?

– Pentru că el crede în modul tradiţional de a face curte! Ce e atât de rău în asta? Nu orice om care nu locuieşte în Yorkshire Falls e un nemernic ca tatăl tău. Ochii lui Beth se deschiseră larg, plini de lacrimi mai apoi. Oh, Dumnezeule, îmi pare rău. Am spus ceva îngrozitor.

– Nu, a fost doar sincer, zise Charlotte încet. Eu adresez

întrebări pertinente, iar tu eşti defensivă. De ce ţi-e teamă, Beth?

– Că va găsi pe altcineva care îl va interesa mai mult. Prietena ei o privi în ochi. Înainte a fost logodit cu o pacientă, admise Beth.

– Cu o pacientă? Charlotte avea impresia că Doctorul Implant aducea mai mult cu un bărbat care se îndrăgostea de creaţiile sale, nu de femeile din trupurile pe care le aranja, şi care îşi pierdea interesul când descoperea un nou proiect.

În Beth, el găsise subiectul ideal, fiindcă în ciuda frumuseţii ei naturale, ea nu se simţise niciodată chiar perfectă, ceea ce Charlotte ştia din adolescenţa lor. Cu toate că nu ştiuse de ce.

– Adică el nu a manifestat interes până ce tu nu te-ai decis să dai curs sugestiilor lui privind operaţia estetică, nu? Charlotte spera că o va conduce treptat pe Beth să înţeleagă ideea fără a forţa concluzia ce urma după părerea ei.

– Nu, zise ea încet. Şi de la o vreme am intuit adevărul. Chiar şi când venea aici, era distant. Despre orice discutam, el aducea vorba de schimbarea mea. Ochii lui Beth se umplură iar de lacrimi. Cum am putut fi atât de proastă? Atât de disperată?

Charlotte apucă mâna prietenei sale.

– Nu eşti proastă ori disperată. Uneori vedem ceea ce ne dorim să vedem pentru că ne dorim acel lucru atât de mult. Tu îţi doreşti un bărbat care să te iubească. Privi în jos, spre cana din mâna ei. *Toţi* ne dorim asta.

– Chiar şi tu?

Charlotte pufni în râs.

– Mai ales eu. Sunt pur şi simplu mai conştientă de existenţa capcanelor fiindcă am văzut prin ce a trecut mama

încercând să păstreze un bărbat care nu voia să fie reținut. Răsuci cana între palme. De ce ai crede că eu nu-mi doresc mai multe de la viață? Ca, de exemplu, pe cineva care să mă iubească? Sub privirea fixă a lui Beth, Charlotte o coborî pe a sa.

– Fiindcă tu ești atât de independentă. Ai plecat, ți-ai urmat visurile, ai revenit și ți le-ai împlinit. Eu am rămas aici, într-o slujbă monotonă, până ce m-ai atras în lumea modei, ceva ce mi-a plăcut întotdeauna. Dar ți-a trebuit mult curaj pentru a mă determina să fac o mișcare în direcția corectă.

– Ai avut propriile tale motive pentru a rămâne aici, și acestea ți se potriveau. Charlotte privi în jur, luând seama la magazin. Nu aș fi putut face toate astea de una singură. Tu ești în parte răspunzătoare de succesul nostru. Uită-te la locul ăsta și fii mândră. Eu sunt. Se uită fix la Beth, așteptând până ce prietena ei recunoscu adevărul printr-un semn scurt. Nu sunt sigură de unde vine nesiguranța, dar acum, că ești conștientă de existența ei, poți începe să-ți consolidezi încrederea în tine însăți.

– Nesiguranța a fost mereu prezentă. Mă îndoiesc că tu știi cum e...

Charlotte dădu din cap. Cum putea Beth să vadă viața ei, nicidecum perfectă, prin asemenea obloane?

– Te înșeli atât de tare. Bineînțeles că înțeleg nesiguranța. Cred pur și simplu că se poate rezolva dinăuntru către exterior, nu din exterior către interior. Asta explică filosofia din spatele acestui magazin!

– Bănuiesc că ar trebui să iau lecții. Beth se sili să zâmbească. Roman e parte a acestei *rezolvări* de care vorbeai?

Tu nu te vei lăsa implicată într-o relație. Asta fiindcă știi ce e mai bine pentru tine?

Charlotte oftă. Cum să-i explice acum lui Beth schimbarea ei în ceea ce-l privește pe Roman?

– Roman e altfel. Relația noastră e altfel.

– Aha! Există deci o relație.

– Pe termen scurt, o clasifică Charlotte. Amândoi cunoaștem regulile care o guvernează.

– Am *știut* mereu că între voi doi e ceva. Îți dai seama că el mi-a dat întâlnire doar după ce voi doi ați ieșit împreună numai în noaptea aceea și lucrurile nu au mers?

Charlotte clătină din cap. Nu era momentul să sporească incertitudinile prietenei sale. În plus, ea nu-și imaginase niciodată că Roman se orientase către Beth ca o represiune. Charlotte nu-și permitea să creadă că însemnase chiar atât de mult pentru el. Dar reflectând acum, i se strânse stomacul la gândul unei asemenea posibilități.

Însă ego-ul lui Beth avea nevoie acum de un impuls, nu al lui Charlotte.

– Scutește-mă. Tu erai șefa animatoarelor. El nu putea să-ți reziste, zise ea, dezvăluind ceea ce credea în adâncul inimii sale la vremea aceea.

Beth dădu ochii peste cap, amuzată și recăpătându-și cel puțin simțul umorului.

– Ne-am distrat, și atâta tot. Nu a fost nimic serios sau irezistibil în povestea asta. Eu umblam după Johnny Davis, iar Roman umbla după tine.

– Beth...

– Charlotte..., o imită prietena sa cu mâinile în șolduri. Acum a venit rândul meu să-ți explic câteva realități ale vieții. Există diferite tipuri de bărbați și de relații. Există acei bărbați

pe care îi ai pentru totdeauna, şi bărbaţii ricoşeu. Cunoscuţi şi ca bărbaţi provizorii. Persoana cu care te distrezi şi apoi îţi vezi de drum. Asta a fost Roman pentru mine şi eu pentru el. Se opri îngândurată. Cred că a venit vremea să-ţi dai seama ce reprezintă Roman pentru *tine*.

– Cum ai reuşit să virezi iar conversaţia către mine? întrebă Charlotte.

– Fiindcă suntem prietene. Ai nevoie de mine tot atât cât am şi eu nevoie de tine.

– Ei bine, promit să ţi-l explic într-o bună zi pe Roman. Atunci când va fi în stare să şi-l explice sieşi.

Beth privi în jos la ceas.

– Trebuie să plec. Rick va sosi din clipă în clipă.

– Playboy-ul ăsta e ultimul bărbat cu care ar trebui să ai de-a face! Mai ales atâta vreme cât încă eşti logodită.

Beth râse.

– Rick şi cu mine suntem prieteni. P-R-I-E-T-E-N-I.

Charlotte expiră zgomotos, uşurată.

– Rick ascultă şi mă face să râd. Iar în clipa de faţă am nevoie de amândouă. Vorbind cu un tip, îmi fac curaj să-l înfrunt pe David – şi propriile mele temeri. Zâmbetul ei se ofili. Şi am nevoie să înfrunt viaţa pe cont propriu – şi să-mi dau seama cine sunt şi de ce am nevoie.

– Şi dacă l-ai apreciat greşit pe David? se simţi Charlotte obligată să întrebe. Dacă el te iubeşte şi...

Beth clătină din cap.

– El nu va şti niciodată dacă s-a îndrăgostit de mine sau de femeia în care crede el că m-a transformat – ţi-am spus că doreşte să-mi aranjeze nasul?

Charlotte sări de pe scaun.

– Să nu îndrăzneşti să...

– Sunt prea deşteaptă ca să fac aşa ceva – mulţumită lui Rick şi ţie. O îmbrăţişă strâns pe Charlotte. Eşti o prietenă bună.

– Asemenea. O îmbrăţişă la rândul ei pe Beth.

Se auzi o bătaie în uşă şi Charlotte se duse să deschidă.

Samson stătea afară, cu părul umed şi cu un teanc de scrisori în mână.

– Nu îţi ridici corespondenţa? mormăi el. Dacă laşi lucrurile pe afară, ori explodează, ori le udă ploaia. Poftim. Întinse mâna, fluturându-i în faţă un teanc de scrisori.

– Mulţam, Sam. Îi luă scrisorile din mână, căutând în buzunar banii pe care îşi amintea că îi îndesase acolo de dimineaţă. Ştii că niciodată nu mi-aduc aminte să mi le iau! Ridică mâna, strângând bancnotele în pumn. Poţi să-mi aduci, dacă vrei, o sticlă de suc şi să păstrezi restul?

Omul bodogăni, dar luă banii, în ochii lui întunecaţi apărând un licăr de recunoştinţă.

– Ce altceva nu-ţi aminteşti să faci? întrebă el.

Ea îşi stăpâni un hohot de râs.

– Să treci pe aici luni de dimineaţă. Voi avea un colet sau două pe care să le laşi la oficiul poştal. Până atunci ea urma să împacheteze câteva perechi de bikini, printre alte articole, destinate clientelor sale.

Ca o parte specială a serviciilor sale, lui Charlotte îi plăcea să-şi surprindă clientele trimiţându-le prin poştă comenzile de cum le termina, în loc să le sune şi să le ceară să vină la magazin pentru a-şi ridica comanda.

– Cum ţi se pare? îl întrebă ea pe Sam.

– Că eşti cam leneşă. Ne vedem atunci.

Charlotte zâmbi larg şi încuie uşa în urma lui. Bietul

om. Dădu din cap, apoi începu să sorteze corespondenţa, clipă în care sună telefonul.

– Răspund eu, îi strigă ea lui Beth.

Apucă receptorul.

– Charlotte's Attic, Charlotte la telefon.

– Sunt Roman.

Vocea lui profundă o învălui într-o senzaţie de căldură, iar adâncul ei tresări de dor.

– Bună.

– Bună şi ţie. Cum merg treburile? întrebă el.

– Am avut o zi grozav de plină. Ar fi trebuit să vezi şirurile din faţa magazinului.

– Le-am văzut. Nu puteau să-mi scape. Dar mi-ai lipsit tu. Vocea lui coborî o octavă.

Fiori de recunoaştere se risipiră înlăuntrul ei.

– Sunt uşor de găsit.

– Îţi imaginezi cum ar titra ziarele dacă aş trece pragul magazinului tău?

Ea îşi muşcă buza inferioară. Dacă magazinul ei fusese beneficiarul titlurilor zilei de azi, probabil că Roman suferise în schimb.

– Aşa de rău?

– Hai să ţi-o spun în felul următor. Am fost acuzat că mă îmbrac cu croşeturi de către secretara lui Chase, am fost numit un posibil acuzat de către propria mea mamă, şi mai mult de o femeie mi-a aruncat în cale o pereche de bikini, dintre aceia de care tu te simţi atât de ataşată.

– Oh, nu. Charlotte se lăsă încet pe un scaun, pierită la gândul altor femei care îi făceau avansuri lui Roman.

– Ce s-a întâmplat? Beth apăru din spatele ei.

Charlotte flutură din mână pentru a nu lăsa conversaţia să avanseze.

– E Roman, şopti ea printre dinţi, ducând un deget la buze.

Beth rânji şi aşteptă.

– A fost chiar atât de rău? îl întrebă Charlotte.

– Suficient de rău pentru a mă gândi să plec din oraş pentru restul weekendului.

O cuprinse o deznădejde cumplită şi înţelese cât era de nerăbdătoare să-l vadă. Să petreacă o vreme cu el. Să desăvârşească relaţia lor. Începu să tremure, trupul ei reacţionând la simpla idee.

– Weekendul se încheie mâine-seară, îi aminti ea.

– Dar îţi închipui câte putem face împreună în douăzeci şi patru de ore?

– Noi? Strânse mai tare receptorul în mână.

– În fine, nu avem o metropolă înfloritoare, dar vreau să te duc într-un loc drăguţ.

O străbătu o senzaţie de căldură, o înflăcărare care nu avea nimic de natură sexuală. Oh, şi asta era, ceva în vocea lui o lovi în inimă.

– La ce te-ai gândit?

– Mă gândeam la Falls. Unicul restaurant al oraşului în care era obligatoriu să porţi rochie, gândi Charlotte.

– Dar ne poţi imagina mâncând în timp ce femeile îmi strecoară bikini în buzunarul hainei?

Ea pufni în râs.

– Să nu-mi spui că au încercat şi aşa ceva.

– Deocamdată nu.

– Ego-ul tău mă şochează. Surprinse privirea entuziastă a lui Beth, aşa că îşi întoarse scaunul ca să nu fie obligată să o privească. Mă inviţi...

– Să ieşi cu mine. O noapte, o zi. Tu şi cu mine. Ce spui? întrebă el.

– O întâlnire?

– Mai mult decât atât, şi tu o ştii.

Charlotte inspiră adânc. Se îndreptau spre aşa ceva de o vreme. Iar ea ştia de ce îşi permisese să se angajeze într-o relaţie. Pentru că a fi cu Roman părea singura modalitate de a scăpa de el. Dacă avea noroc, va descoperi că el are prea multe obiceiuri proaste. Dacă nu, cel puţin va aduna amintiri pentru viitor. Nu va mai privi niciodată în urmă, regretând drumul pe care nu-l alesese.

– Te invită în oraş. Ce mai aştepţi? Spune da, zise Beth în spatele ei.

Charlotte aruncă o privire peste umăr.

– Taci.

– Nu e răspunsul pe care îl aştept.

– Scuze. Nu vorbeam cu tine. O alungă pe Beth fluturând din mână. Da, spun da, zise ea înainte să se răzgândească.

Beth chicoti.

– Am să fac tot posibilul să fie un moment de neuitat pentru tine, zise cu vocea lui sexy şi captivantă.

Iar Charlotte îl crezu. Ştia cu certitudine că la sfârşitul acestui weekend nu se va mai întreba niciodată ce îi lipsise după ce îl respinsese în adolescenţă.

Oricum, trebuia să ţină minte că asta era o relaţie pe termen scurt. Iar Roman era un tip provizoriu.

3

Roman veni la timp să o ia pe Charlotte. O duse până în suburbia oraşului înainte de a parca pe marginea drumului. Apoi scoase o eşarfă de mătase din torpedo şi i-o plimbă prin faţa ochilor.

– Pentru ce-i asta? Charlotte privi eşarfa, intrigată.

– Nu vreau să vezi surpriza înainte să fiu gata.

– Ador surprizele.

Râsul profund al lui Roman o învălui, umplând spaţiul maşinuţei lui închiriate.

– Sesizez o notă de apreciere în vocea ta?

El se aplecă şi îi legă fâşia de mătase în jurul capului.

Charlotte ridică palmele şi pipăi legătura de la ochii. De cum îşi pierdu văzul, celelalte simţuri se ascuţiră. Răsuflarea adâncă a lui Roman şi aroma grea, masculină a coloniei lui îi provocară fiori.

– Vasăzică, unde mergem?

– Ar trebui să încerci o abordare mai subtilă. Dacă voiam să afli, nu trebuia să te leg la ochi, nu? Porni din nou maşina, lipind-o cu spatele de spetează în timp ce intrară pe autostradă.

Charlotte nu putea spune câtă vreme trecuse până ce începuseră o conversaţie agreabilă. Se înţelegeau foarte bine, lucru deloc surprinzător. Aşa cum nu era nici ceea ce aveau ei doi în comun – pasiunea pentru istorie şi un mare interes pentru diverse locuri din străinătate; pe multe dintre ele i le

descrisese el în detaliu, aşa cum putea doar un observator de calitate. Îl invidia pentru călătoriile lui mai mult decât ar fi recunoscut-o cu voce tare.

– Când am fost în apartamentul tău, nu m-am putut abţine să nu observ cărţile de pe măsuţă. O întorsătură deloc surprinzătoare a conversaţiei după toate evenimentele şi descrierile pe care i le împărtăşise.

– Multă lume are asemenea cărţi, zise ea, nefiind pregătită să dezvăluie prea mult din latura ascunsă a sufletului ei.

– Aşa mă gândeam şi eu. Apoi m-am uitat mai atent. Ale tale erau uzate şi răscitite.

Fir-ar el să fie! Observa şi diseca cel mai neînsemnat aspect până ajungea la concluzia corectă.

– Poţi spune că sunt superficială. Îmi plac cărţile cu poze.

– Pot să spun că eşti în multe feluri. Îi puse mâna pe genunchi şi palma lui îi frigea pielea prin pantalonii subţiri de bumbac. Superficialitatea nu se află printre ele. Cred însă că tu nutreşti o dorinţă secretă de a călători.

– Ce concluzie pe seama câtorva volume!

El dădu din cap.

– Presupuneam şi eu acelaşi lucru, dar cele douăzeci de întrebări ale tale referitor la călătoriile mele şi dorul care se ghicea în vocea ta mi-au dovedit cu prisosinţă că-ţi doreşti să vizitezi locurile acelea într-o bună zi.

Îi trecu prin gând să mintă, dar se răzgândi brusc. Îşi promisese că va renunţa la toate inhibiţiile, savurând totul la maximum, pentru a nu avea parte de regrete. Asta însemna fără minciuni sau omisiuni.

– Bănuiesc că o parte a ființei mele își dorește să călătorească.

– Partea aventuroasă pe care o ascunzi?

– Partea superficială, *replică ea fără umbră de umor.* Charlotte își mută privirea de la Roman acolo unde știa că trebuie să se afle geamul mașinii, dar în orice parte ar fi privit, o întâmpina același întuneric.

– *Superficial.* Din nou cuvântul acesta.

Simți că motorul încetinește, că mașina e parcată și alunecarea denimului pe vinil în timp ce Roman se întorcea în scaun.

– Eu călătoresc. Asta crezi tu despre mine? întrebă el în cele din urmă.

În mintea ei îl putea vedea cu o mână sprijinită de tetieră și privind-o. Numai că nu putea. Putea doar să ghicească ce făcea, ce dezvăluia expresia lui. Vocea părea ușor îndurerată la gândul că ea îl găsea plin de lipsuri. Ca și cum lui i-ar păsa ce gândea ea în legătură cu el, iar ideea aceea făcu ca inima să-i bată într-un ritm mai alert.

Roman era inteligent și atent. Cele două calități îi permiteau să prezinte știrile într-un fel care îl captiva pe cititor. Ea îi citea articolele și nu-și închipuia că Roman ar fi superficial, nici pe departe.

– Mă tem că *eu* sunt așa. Fără regrete, își reaminti ea și, sub acoperirea și protecția întunericului, admise cea mai mare temere a sa. Dintre toți oamenii, ea își dorea ca el să știe.

– Curiozitatea față de necunoscut te face inteligent, nu superficial.

Charlotte se întrebase adesea.

– Și dacă nevoia de a vedea locurile acelea sau de a

face acele alte lucruri te duce departe de casă şi te reține acolo? întrebă ea. Departe de cei care te iubesc.

Roman o ascultă, căutând un înțeles mai profund. Era posibil ca ea să vorbească despre el, dar avea o bănuială că îşi recunoştea mai degrabă propriile temeri.

– Vorbeşti despre tatăl tău, nu-i aşa?

– Asta e o întrebare retorică. Ea era încă cu fața spre geam, departe de el.

Roman se apropie şi îi atinse bărbia, întorcând-o cu fața spre el.

– Nu dorința lui de a locui în Los Angeles şi chiar nici aceea de a fi actor au fost cauza problemei. A fost vorba de lipsa lui de voință în a-şi asuma responsabilitățile pe care le avea şi faptul că părea deconectat din punct de vedere sentimental de familia sa. Sunt alegerile lui. Ale tale ar fi altfel, fiindcă *tu eşti* altfel.

Ea ridică din umeri.

– Tatăl meu, genele mele. Nu poți şti niciodată.

– Tu ai şi genele mamei tale, ea e sufletul căminului. Mai mult o pustnică, cu toate că nu recunoaşte. Mai degrabă o combinație a celor doi. Ce e mai bun de la amândoi, gândi el. Şi care este celălalt motiv pentru care ți-e atât de teamă de dorințele acelea ascunse?

Ea nu răspunse.

El avea o bănuială că nu genetica era cea care o deranja cu adevărat. Era o acoperire convenabilă. El ştia că nu era în stare să devină o egoistă sau orice tip de replică a tatălui său. Şi ea trebuia că ştie asta mai bine. Cu toate că frica de a acționa aşa era normală şi trecătoare pentru orice persoană supărată pe propriul părinte, gândi Roman.

– Nu eşti mai superficială decât cărțile de pe masa ta.

– Eşti părtinitor. Buzele ei se ridicară, schiţând un zâmbet.

– Iar ăsta nu e un răspuns. Hai, Charlotte. Ai locuit la New York, îţi plac cărţile despre locuri îndepărtate. Râvneşti să călătoreşti, dar refuzi să admiţi că asta te-ar putea face fericită. De ce?

– Şi dacă realitatea este o dezamăgire?

Şi de aşa ceva avusese adesea parte în viaţa ei, reflectă el. Dar el era pe cale să schimbe situaţia.

– Dacă ar fi să te afli în clipa asta într-un loc anume, care ar fi acela?

– Altul decât aici, alături de tine?

El rânji.

– Bun răspuns. Într-un gest impulsiv, se aplecă şi îşi lipi gura de buzele ei fierbinţi. Un tremur neîndoielnic o cutremură, iar trupul ei se încordă drept răspuns. Poate că a venit timpul să-ţi arăt unde suntem acum. Vin pe dincolo să te iau. Coborî, veni pe partea ei şi o ajută să iasă din maşină.

Cădea o burniţă uşoară, ceaţa şi norii grei ascunzându-se în întuneric, timpul adăugându-se la această atmosferă neprietenoasă pe care o alesese el. Numai în secunda în care o întoarse cu faţa spre destinaţia lor finală, îi desfăcu legătura de la ochi.

– Priveşte.

În vreme ce ea se concentră asupra împrejurimilor, Roman o privi. Părul ei de un negru intens, umezit de eşarfă şi de vreme, se încolăcea pe umeri şi pe gât. Charlotte îşi dădu şuviţele lungi pe spate, dezgolindu-şi gâtul. Impulsul de a muşca pielea ei albă era puternic, dar el reuşi să privească şi să aibă răbdare.

Ea clipi şi aruncă o privire, încreţind nasul ca şi cum testa locul.

– Pare o fermă.

– De fapt, e o lăptărie renovată. E destul de retrasă, cu o privelişte nemaipomenită asupra munţilor Adirondack. Am pierdut apusul, dar nu avem de ce să nu prindem răsăritul.

Ea făcu un pas în faţă, evident nerăbdătoare să vadă mai mult.

– Stai o clipă, zise Roman şi luă valizele din maşină. Ea făcuse un bagaj uşor, un lucru care nu doar îl surprinse, dar într-un fel îl făcu să simtă că ar putea relaţiona cu ea mult mai bine. Ori că ea putea relaţiona mai bine cu el şi cu stilul său de viaţă într-un fel la care nu s-ar fi aşteptat.

O ajunse din urmă.

– Nu e un castel scoţian, dar te face să te simţi că ai lăsat în urmă lumea reală. Şi îţi promit că nu vei fi dezamăgită.

Charlotte se întoarse spre el.

– Eşti receptiv şi intuitiv. Fiind reporter, cred că e natural. Ceea ce nu-mi pot imagina e dacă asta este în beneficiul tău ori în al meu.

El pricepu şi nu ezită să dea un răspuns.

– A pleca din oraş e în beneficiul nostru, a te lua cu mine e în beneficiul meu, iar alegerea acestui loc special e în beneficiul tău, scumpa mea.

– Crezi că ai reuşit să mă înţelegi?

– Şi nu am făcut-o? Ridică un braţ, arătând către trecătoarea de pe munte. Nu-ţi place escapada asta neaşteptată? Nu-ţi aminteşte de locurile pe care ai fi vrut să le vizitezi, dar nu ai avut ocazia?

– Ştii că aşa e. E evident, din moment ce mi-ai studiat

apartamentul sau m-ai disecat cu instinctele tale de reporter. Dar asta nu înseamnă că ştii totul. Mai ascund încă multe.

– Sunt nerăbdător să descopăr şi restul secretelor tale.

Un surâs uşor trecu peste buzele ei până ce se transformă într-un zâmbet larg, ştrengăresc.

– Atunci ce mai aştepţi? Porni pe cărarea perpendiculară, apoi schimbă direcţia spre han.

Momentul pe care Charlotte îl petrecea alături de Roman era, de comun acord şi din necesitate, o relaţie pe termen scurt. *Relaţie* fiind termenul operativ. Oricât i-ar fi plăcut să aibă încredere în el şi să-i asculte glasul liniştitor şi vorbele înţelegătoare, nu voia să risipească scurtul moment pe care îl aveau – moment cu durată nedeterminată – conversând.

Nu când aveau lucruri mult mai incitante, mai *erotice* de făcut. Lucruri care i-ar oferi amintiri pe care să le păstreze cu drag şi posibilitatea de a-şi dovedi că ea era mai puternică decât mama ei. Putea să obţină ceea ce-şi dorea şi apoi să-şi vadă de drum, în loc să-l aştepte să se întoarcă şi să-i întregească viaţa. Putea să o facă pe cont propriu. Indiferent cât de mult îi lipsea el.

În momentul în care intră în ferma transformată, numită fără pretenţii *The Inn*[*], încântarea deveni unica ei companie.

Fură întâmpinaţi la intrare de un cuplu în etate.

– Bine aţi venit, domnule Chandler.

– Roman, vă rog.

Femeia cu şuviţe încărunţite şi ochi strălucitori acceptă.

– Roman atunci. Ştii că arăţi exact ca tatăl tău?

El zâmbi.

---

* Hanul (n.tr.).

– Aşa mi s-a spus.

– Doamna îi cunoaşte pe părinţii tăi? întrebă Charlotte surprinsă.

– Mama şi tata au venit aici în luna de miere.

El vorbise pe un ton degajat, dar Charlotte nu găsi că informaţia era banală. O adusese în locul în care părinţii săi îşi petrecuseră noaptea nunţii. Oho!

– Desigur. Eu sunt Marian Innbrook, iar acesta e soţul meu, Harry.

Charlotte zâmbi.

– Deci *aşa* se explică numele acestui loc.

– Uşor de reţinut în caz că oamenii ar dori să revină, zise Harry.

Charlotte aprobă.

Roman veni lângă ea şi îi puse palma pe spate, stârnind o adevărată furtună în trupul ei. Totul nepotrivit cu locul şi momentul – însă în curând vor fi singuri, iar ea avea de gând să renunţe nu doar la haine, dar şi la propriile inhibiţii.

Ca şi cum ar fi fost conştient de haosul pe care îl provocase în trupul ei, Roman zâmbi către familia Innsbrook.

– Ea este Charlotte Bronson.

Ea reuşi să schiţeze un zâmbet când veni momentul să dea mâna cu gazdele. Se sili chiar să arunce o privire în jur şi să aprecieze farmecul Lumii Vechi şi atmosfera pe care o oferea *The Inn*. Tavan din bârne şi pereţi lambrisaţi. *Confortabil* şi *primitor* fură expresiile care îi veniră în minte.

Gol fu un alt cuvânt care îi trecu prin minte. În preajmă nu mai era nimeni.

– Doar voi vă ocupaţi de locul acesta?

Marian clătină din cap.

– Dar în perioada asta a anului e linişte. Deşi suntem

la distanţă de un ceas de Saratoga, încă avem parte de pauza dintre sfârşitul iernii şi sezonul curselor. Suntem fericiţi că am putut să vă primim cum se cuvine într-un timp atât de scurt.

– Iar noi apreciem acest lucru, spuse Roman.

– Plăcerea e a noastră. Acum hai să vă instalaţi.

Câteva trepte şi mai încolo un hol îngust. Marian Innsbrook îi conduse într-o încăpere slab luminată.

– Aici este salonul, iar imediat ce urci aceste trepte, în podul casei, e dormitorul. Aici este cablul tv şi aparatul pentru controlul temperaturii. Femeia se duse spre peretele cel mai îndepărtat, explicând sistemul cu care era dotată încăperea. Micul dejun se serveşte la ora opt, şi puteţi fi treziţi la ora la care doriţi. Se pregăti să iasă din cameră.

– Mulţumim, doamnă Innsbrook, strigă Charlotte în urma ei.

– Sunt Marian şi eşti bine venită.

Roman o conduse până la ieşire şi câteva secunde mai târziu uşa se închise cu un zăngănit. Erau singuri.

El se întoarse, cu spatele rezemat de uşa încuiată.

– Credeam că nu va mai pleca niciodată.

– Sau că nu se va opri din vorbă. Charlotte zâmbi larg. Dincolo de asta, îmi place de ei.

– Au păstrat legătura cu mama în toţi aceşti ani. Şi au participat chiar la înmormântarea tatălui meu.

– Asta-i foarte frumos.

– Sunt oameni buni. El ridică din umeri. Mama şi tata s-au întors aici în fiecare an, cu ocazia aniversării lor.

Privirea lui o întâlni pe a ei, întunecată şi atrăgătoare, fixând-o până ce Charlotte începu să tremure.

– Nu ştiu sigur ce trebuie să spun acum, admise ea.

Roman se apropie.

– Mă gândesc că putem face lucruri mult mai bune decât să vorbim. Se opri în faţa ei.

Parfumul lui îmbătător o umplu de o dorinţă atât de puternică încât mai să o lase genunchii şi înghiţi cu greu.

– Atunci de ce nu-mi arăţi?

Din gâtul lui se ridică un gâlgâit, un fel de mârâit slab, o recunoaştere profundă a dorinţei. Următorul lucru de care fu conştientă fu acela că el o ridică în braţe, urcă treptele şi apoi o întinde pe un pat de dimensiuni împărăteşti. Apoi buzele lui se lăsară cu putere peste ale ei.

Era ceea ce habar nu avusese că aştepta – acest sărut puternic şi exigent, interminabil care făcu ca în trupul ei să alerge cu viteza luminii valuri, valuri de dorinţă carnală. Buzele lui erau neiertătoare, strivindu-le pe ale ei, iar asaltul fierbinte asupra simţurilor ei îi trezi la viaţă fiecare părticică a trupului.

Charlotte îi cuprinse faţa în palme şi îşi plimbă degetele prin părul lui, desfătându-se cu moliciunea lui de mătase, în contradicţie cu trupul puternic de mascul care o strivea. El trasă o linie cu gura de-a lungul obrazului ei, coborî apoi pe gât şi se opri pentru a muşca pielea fină.

– Când te-am luat şi am observat acest pulover decoltat, nu m-am gândit decât cum ar fi să te gust. Vocea lui răguşită sună aspru în urechea ei.

Nevoia lui, dorinţa lui o făcură să se simtă neruşinată şi curajoasă. Îşi arcui spatele, dezlipindu-şi trupul de saltea şi lipindu-şi sânii dureroşi de pieptul lui, dându-i acces total asupra gâtului ei.

– Aşa? Şi am un gust la fel de bun cum ţi-ai imaginat?

El lăsă să-i scape un mârâit, ca apoi să o întoarcă şi să-şi lipească şi mai tare buzele de pielea ei.

Atractiva senzaţie a dinţilor lui lipiţi de carnea ei găsi un răspuns corespunzător în zona dintre picioarele ei, locul care era şi fusese întotdeauna gol – şi aşa avea să fie până ce Roman avea s-o întregească.

El se lipi mai bine de ea, sexul lui cuibărindu-se fierbinte şi greu între coapsele ei. Denimul constituia o barieră restrictivă, totuşi ea simţi greutatea acestuia, împingând, cerând intrarea. Trupul ei se încordă dedesubtul lui, dorindu-şi mai mult decât o împungere dificilă între două trupuri îmbrăcate. Cu toate că nu admisese nicicând cu voce tare, trupul ei îi amintea ceea ce încercase să dea uitării – anume că pe bărbatul acesta îl aşteptase o viaţă întreagă. Iar deocamdată era al ei.

Iar ea a lui. Palmele lui păreau să o ia în stăpânire, trasându-i formele, oprinde-se doar pentru a-i cuprinde sânii şi a-i strânge cu putere, testându-le greutatea şi mângâindu-i sfârcurile. Ea lăsă să-i scape un gâfâit ce o surprinse.

El se ridică, stând din nou în picioare.

– Nici nu ai idee ce-mi faci.

Ea slobozi un hohot tremurat.

– Crede-mă, am o oarecare idee.

În clipa când el apucă talia elastică a bikinilor ei, ea inspiră adânc, aşteptând ca el să-i tragă în jos.

Dar el se opri.

– În legătură cu protecţia...

În majoritatea cazurilor, subiectul ar acţiona ca un ucigaş al dorinţei. În cazul lui Roman, acesta reprezenta doar o întârziere pe care ea nu şi-o dorea.

– Iau pastile, recunoscu Charlotte.

Surpriza străluci în privirea lui, înlocuită cât ai clipi de licărul neîndoielnic al dorinței. Ea se întrebă dacă gândurile lui le oglindeau pe ale sale – tot ce-și putea ea închipui era prezența lui înlăuntrul ei, carne lângă carne, fără bariere.

– Însă...

Era prea înțeleaptă pentru ca realitatea să nu se impună de la sine.

Unul din mușchii încordați ai maxilarului tresări, dovadă a prețului pe care îl plătea el pentru reținerea în cauză.

– Ce? întrebă el pe cea mai blândă voce pe care își imagina Charlotte că o putea avea el în secunda aceea.

– Pentru mine a trecut o perioadă lungă de timp și în cele câteva dăți în care eu ... noi... am folosit mijloace de protecție... Ea își mută privirea către peretele din stânga, șocată de intimitatea acestei conversații. Apoi, din nou, nu exista nimic mult mai intim decât pasul pe care se pregăteau să-l facă.

El respiră adânc, iar ea se întrebă dacă îl șocaseră vorbele ei. Se întrebă dacă cumva îl alungase. Bărbaților nu le plăcea ca femeile să facă prea multe investigații într-o noapte ca oricare alta. Dar ea și Roman avuseseră deja această discuție și cunoșteau amândoi partitura.

– Eu nu acționez la întâmplare.

Auzindu-i vocea, Charlotte se concentră din nou asupra lui înainte de a regreta sfârșitul a ceva ce nici nu debutase.

– Am grijă, continuă el. Și înainte de fiecare călătorie în străinătate îmi fac toate analizele. Între ei se lăsă o tăcere grea. Și până acum nu mi-a păsat niciodată atât de mult de părerea unei femei, așa că nu mă lăsa în suspans.

În pieptul ei se formă o greutate, iar în gât îi urcă un nod în timp ce îl apucă de încheieturile mâinilor. Însă refuză să se lasă pradă emoției, nu acum, când dorința era atât de puternică și de învăluitoare.

– Lasă vorba şi fă dragoste cu mine, Roman. Ori va trebui ca eu să...

El o întrerupse trăgându-i în jos bikinii cu o mişcare rapidă.

– Îmi place bărbatul care ascultă. În realitate, îl plăcea mult mai mult. Mai mult decât era prudent, gândi ea.

Se ridică şi el în picioare pentru a se dezbrăca, iar ea îşi scoase apoi puloverul.

Când se întoarse spre pat, el era gol şi magnific. Pielea lui bronzată se potrivea cu părul închis la culoare, iar pasiunea îi întunecă ochii albaştri – pasiunea pentru *ea*.

– Îmi place o femeie care nu se teme să-mi spună ce îşi doreşte. Îşi puse palmele pe coapsele ei, desfăcându-i larg picioarele. O femeie care nu se teme de propria sa senzualitate.

Ea deschise gura să răspundă, dar cum atingerea lui fierbinte îi ardea pielea, iar pasiunea îi zvâcnea prin vene, cuvintele refuzau să vină.

Charlotte crezu că va muri de plăcere. Se întrebă dacă un asemenea lucru era cu adevărat posibil. Iar apoi nu mai fu în stare să gândească deloc. O aduse în pragul punctului culminant de mai multe ori, numai pentru a încetini atacurile, calmând-o. Ea se zvârcoli şi imploră până ce el îşi folosi limba şi dinții pentru a zgâria pliurile sensibile ale pielii, purtând-o încă o dată pe culmi. Dar ea refuză primul orgasm fără el. Avea prea mare nevoie să simtă acea conexiune

emoțională cu el, iar când el se ridică, apucând mâna ei într-a lui, știu că el a înțeles.

Fără niciun avertisment, el alunecă lângă ea, trupul lui cald înfierbântându-l pe al său, îmbrățișând-o din nou.

– Ai un gust bun. El îi dădu la o parte părul căzut pe față și înainte ca ea să poată răspunde, îi acoperi gura cu a sa. În același timp, apăsă cu palma peste scoica ei dezgolită și dureroasă. Valuri de dorință începură să crească iar înlăuntrul ei, făcând-o să scâncească.

El se întrerupse și buzele lui întârziară deasupra gurii ei.

– Ce-i, iubito? Asta ajută? întrebă el, strecurându-și degetul cât mai adânc înlăuntrul ei.

Drept reacție, trupul ei se cutremură.

– Știu ce ar ajuta mai mult.

Știa și Roman. Nu era ușor să se abțină. Savura fiecare minut, dar dacă nu va ajunge în adâncul ei, va exploda cu siguranță.

– Spune-mi ce dorești. El voia să audă de la ea.

– De ce nu ți-aș arăta mai bine?

Obrajii ei se îmbujorară de atâta dorință, ochii îi străluceau de atâta nevoie, în timp ce se întinse, ținând bărbăția lui întărită în palmă.

Roman nu avu nevoie să răspundă, ci doar să urmeze indicația – și așa și făcu, lăsându-se ușor deasupra ei în timp ce ea desfăcu picioarele, plasând capătul penisului în v-ul moale și umed format de coapsele ei. În clipa aceea, preludiul luă sfârșit.

El o pătrunse puternic și rapid. Asudă brusc, nu numai pentru că era excitat, crezând că e gata să ia foc, ci fiindcă simțea că se afla exact acolo unde îi era locul.

Ca şi cum ar fi ajuns acasă.

Roman deschise ochi, întâlnindu-i privirea speriată. Nu zări durere ori disconfort, ci conştientizare. Era evident că o simţea şi ea.

El începu să împungă cu mişcări rapide, menite să-i distragă atenţia, să-l separe de realitatea sentimentelor sale. Sexul reprezentase întotdeauna o formă de refulare distantă şi rapidă. Nu şi acum.

Nu cu Charlotte. Nu când ritmul ei îl completa pe al lui, respiraţiile ei sincronizându-se cu ale sale, în timp ce trupul ei se mula perfect în jurul lui. Iar în clipa în care el atinse punctul culminant, purtând-o şi pe ea tot acolo, Roman ştiu cumva că lucrurile n-aveau să mai fie nicicând la fel.

Roman ieşi din baie, pornind-o apoi către Charlotte, completamente gol şi fără să se ruşineze. Ea presupuse că nici nu rămăseseră prea multe de ascuns între ei, neavând nimic împotrivă să-l privească. Nici cât negru sub unghie.

Nu era însă pregătită să fie la fel de darnică. Încrucişă picioarele, înfăşurându-se în aşternuturi.

– Mor de foame.

Ochii lui Roman străluciră ghiduş.

– Îţi pot satisface eu foamea.

Ea rânji.

– Ai făcut-o deja. De două ori. Acum stomacul meu e cel care are nevoie să fie umplut. Dăduseră dovadă de un apetit sănătos, iar ei nu-i era ruşine să o recunoască.

Îi era ruşine să privească mult prea adânc în inima ei, fiindcă nu mai era aceeaşi femeie care păşise în hanul acesta.

Descoperise că era prea uşor să fie cu acest bărbat încântător care promisese onestitate la fel de uşor cum garantase că va ieşi pe uşa aceea.

El se apropie, apucând dosarul legat în piele verde aflat de noptieră, căutând prin selecţia de gustări pentru noapte.

– Care îmi sunt alegerile? întrebă ea.

– Ţi-ar veni a crede că nu prea multe? Au un platou cu aperitive, conţinând tot felul de nimicuri, ori un platou cu vegetale, conţinând muştar dulce şi bucăţele de brânză cu mucegai, şi mai multe sortimente de cola. Mai au şi fructe de sezon. Nu-mi dau seama ce ar putea să însemne asta în anotimpul ăsta, dar un lucru e clar. Mâncăm platou rece şi nimic pregătit în casă. Pufni în râs. Să-ţi comand nişte vegetale?

Ea ridică o sprânceană, surprinsă că el făcuse o alegere greşită.

– Bănuiesc că nu mă cunoşti chiar atât de bine cum îţi închipui.

– Prin urmare e o provocare. Deci doreşti fructe?

Ea strâmbă din nas.

– Roman Chandler, cu ce fel de femei ai de-a face? Ea dădu din cap. Uită până şi că am întrebat.

Se aşeză lângă ea.

– Scuze, nu pot face asta.

El îi ridică mâna, începând să-i maseze încet şi insistent palma. Atingerea lui era la fel de seducătoare ca şi privirea albastră şi fascinantă.

– Reputaţia celor din familia Chandler e supraestimată.

– Oh, chiar aşa? Voi, cei trei fraţi, nu aveţi o colecţie de femei?

– Nu spun că ele nu stau la coadă după mine. Zâmbetul

lui poznaş o avertiză că glumea. Dar cu siguranță le alung. Sunt prea bătrân pentru uşa rulantă.

Însă în ciuda buzelor ridicate ironic, ea aruncă o pernă în direcția lui.

– Spune-mi un lucru. Nu mi-l amintesc prea bine pe tatăl tău. Avea şi el reputația de „bărbat iubit de femei“? Asta căutați voi trei?

El clătină din cap.

– Singura femeie care l-a interesat pe tata a fost mama mea, şi viceversa.

– Dacă tatăl meu ar fi împărtăşit cel puțin sentimentele mamei, aşa cum a făcut tatăl tău.

El înclină capul, îngândurat.

– Ştii, mamele noastre nu sunt atât de diferite.

Charlotte nu se putu abține. Pufni în râs.

– Cred că glumeşti.

– Nuuu. Lasă la o parte resentimentele față de tatăl tău şi fii atentă la un aspect. El a plecat, iar mama ta l-a aşteptat mereu după aceea, nu?

– Da, zise ea, fără a fi sigură unde voia să ajungă.

– Şi tatăl meu a murit, iar mama mea n-a mai avut niciodată o relație cu un alt bărbat. Până săptămâna asta, dar asta e o altă poveste. Privirea aceea intuitivă şi mijită o întâlni pe a ei. Nu diferă prea mult. Amândouă şi-au ținut viețile în suspensie.

– Cred că ai pus punctul pe i. Clipi, surprinsă să constate că aveau în comun un lucru atât de fundamental.

Dar pentru ei nu se schimbase nimic – chiar dacă ea se ataşase şi mai mult din punct de vedere emoțional. La naiba. Scopurile lor pe termen lung erau tot diferite şi îndepărtate,

ceva ce ar fi fost bine ca ea să nu uite în tot timpul pe care aveau să-l petreacă împreună, îşi zise ea.

Vorbele lui Roman reverberară în mintea ei. Mama lor îşi pusese viaţa în suspensie pentru ceea ce părea a fi o veşnicie. Fiindcă făcuse atât de mult parte din viaţa tatălui lor, se simţise pierdută fără el. Până ce nu-şi rostise concluziile cu voce tare, nu realizase că viaţa mamei lui nu făcuse un pas înainte.

– Dar cel puţin Raina a trăit un fel de versiune a fericirii eterne, îi întrerupse firul gândurilor vocea lui Charlotte.

Vorbele ei îl făcură să se oprească. Avea oare vreun merit acest final fericit pe care îl doreau dacă urmau să-şi trăiască nefericiţi restul vieţii? În cazul mamei lui, o fericire pe termen scurt în detrimentul unei împliniri de lungă durată? În situaţia mamei lui Charlotte, să urmăreşti o fantezie ce nu se va converti niciodată în realitate? Clătină din cap, apreciind că nicio variantă nu era acceptabilă.

Îşi urmărise mama după moartea tatălui său, doliul, închiderea în sine, apoi paşii mici către lumea reală. Dar ea nu fusese pe de-a-ntregul aşa cum era alături de tatăl lui, şi nici nu încercase să se redefinească pe sine.

Alegerea ei, aprecie el. Aşa cum fusese alegerea lui să plece şi să se îndepărteze nu numai de oraşul natal, dar şi de familia lui – şi de durerea pe care o desluşise în ochii mamei sale ori de câte ori era acasă. Mai ales la început.

În clipa aceea, Roman realiză că se ferise de un ataşament emoţional – exact aşa cum Charlotte fugise din calea lui. Ea se temea de durerea cu care crescuse privind-o pe mama sa, zi de zi.

Dar faptul că făcuse dragoste cu ea îi demonstrase că atunci când ajungi la anumite lucruri în viaţă, nu mai există

alternativă. *Ele* sunt făcute să existe. Nu doar pentru că el o dorea pe ea, ci pentru că voia să-i dăruiască ceva ce ea nu avusese în viață – familie și dragoste. Cum să împlinească acest lucru și în același timp să-și păstreze libertatea de care avea nevoie în meseria și în viața lui, nu știa.

Avea înaintea lui un drum lung – pentru a-și dovedi, lui însuși și ei, că stilul său de viață îi poate mulțumi pe *amândoi*. Că viața lor nu trebuie să repete greșelile părinților, ci una pe care și-ar construi-o ei înșiși.

Iar asta însemna angajament, înțelese Roman în clipa aceea. Nu numai angajamentul pe care promisese familiei sale că îl va face, ci unul pe care voia să-l facă el cu această femeie.

Se uită în ochii ei calzi și ceva înlăuntrul lui se topi.

– Fericirea este ceea ce îți dorești?

– Nu este asta, ceea ce tu nu îți dorești? îi replică ea.

– M-ai nimerit. Își plimbă degetul pe obrazul ei.

Biata Charlotte. Nu avea idee ce plănuise el atât pentru sine, cât și pentru ea. El știa ce își dorea – pe ea. El îi va bulversa sistemul de apărare, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee.

– Am observat că mai adineauri ai schimbat subiectul. Eu voiam să vorbesc de femeia *mea*.

Chipul ei se îmbujoră.

– Eu nu voiam.

– Încă o dată, tu nu trebuie să vorbești. Dar o să asculți. Cu o mișcare ușoară, o culcă pe spate, așezându-se călare peste șoldurile ei.

Charlotte ridică spre el o privire amenințătoare.

– Joci murdar și ai uitat să-mi comanzi ceva de mâncare, zise ea.

– Vei termina această conversație, iar eu îți voi aduce toate bucatele pe care le vei putea mânca și *ceva pe deasupra*. Își mișcă șoldurile peste ale ei, deliberat provocator și pătimaș.

– Asta e mituire. Dar ochii ei sclipiră, dându-i de înțeles că o ispitea tachinarea lui erotică. Stomacul său alese însă tocmai secunda aceea ca să chiorăie, stricându-i dispoziția. Bănuiesc că nu am altă alegere decât aceea de a asculta dacă doresc să mănânc.

– Presupun că ai dreptate. Dar se pregăti pentru o mică corecție erotică. Își potrivi greutatea în așa fel încât să nu o strivească, dar să-i poată simți curbele zvelte și pielea netedă.

Fir-ar să fie, ea se simțea atât de bine.

– Pur și simplu ascultă-mă, zise el. Avea atât de multe de spus. În primul rând, în viața mea au existat femei atât de ocupate, încât nu se puteau implica în ecuație – crezi sau nu. Și am promis că nu te voi minți niciodată. În al doilea rând, poate că înainte nu m-am implicat, dar sunt al naibii de convins că acum o fac.

El se șocă pe sine și o șocă evident pe ea recunoscând acest lucru, deoarece în jurul lor se așternu liniștea. Ceva asemănător fricii străluci în ochii ei.

– Ai spus că nu vei minți niciodată.

– Cred că de data asta ar trebui să mă simt insultat.

Ea clătină din cap.

– Nu spun că ești mincinos.

– Atunci cum?

– Nu face din asta – arătă către trupurile lor goale – mai mult decât este în realitate.

– Oh, și ce reprezintă *asta* mai exact? întrebă el, pentru

că avea nevoie să afle exact cu ce avea să se confrunte în momentul când îi va răvăşi minţile.

– Sex, zise ea, trivializând intenţionat ceea ce împărtăşiseră ei.

Oricât ar fi recunoscut Roman mecanismul de apărare, nu putea afirma că nu îl rănise. Se sili să zâmbească relaxat.

– Ce bine că tu nu ai promis că nu vei minţi niciodată, iubito.

Rostind aceste vorbe, o făcu să înţeleagă că nu credea ceea ce spusese ea, şi acum fu rândul ei să respire adânc, pricepând că a fost prinsă.

El inspiră adânc. Parfumul sexului plutea într-adevăr în aer, excitându-l şi făcându-l să o dorească deşi ea minimalizase cu încăpăţânare ceea ce fusese între ei. Împreună experimentaseră ceva mult mai profund decât un simplu act sexual.

Îi desfăcu picioarele cu genunchii.

– Ce faci? întrebă ea.

– Ai spus că ţi-e foame, da? Roman nu aşteptă răspunsul. Ai mai spus că între noi are loc un simplu act sexual. Împinse capătul penisului său umflat între picioarele ei, penetrând-o încet, metodic, printr-o mişcare abilă şi încordată pe care trebuia să o *simtă.* Era al naibii de sigur că o făcuse.

Buzele ei se întredeschiseră, iar pupilele i se dilatară când îl primi în adâncul ei.

Ce făcea el? se întrebă Charlotte.

– Am să te fac să-ţi înghiţi vorbele. O va face să experimenteze fiecare gust, fiecare mângâiere, fiecare senzaţie, în aşa fel încât el să fie pentru totdeauna o parte a

ființei ei. Îi va dovedi că tot ceea ce exista între ei era profund și plin de semnificație.

Împunsăturile lui puternice în trupul ei provocară un răspuns pe care el nu avea cum să-l interpreteze greșit. Pe care nici ea nu-l putea interpreta așa, dacă sunetele acelea pe care le scotea ea ar fi fost ceva ce putea fi ignorat.

Fiecare geamăt care înfiora buzele lui Charlotte se instală în adâncul ființei lui, aducându-i în privire o senzație de usturime și un nod în gât.

Iar mai târziu, când ea adormise în brațele lui, Roman realiză că ea devenise o parte a ființei lui. Ori poate, reflectă el, întotdeauna fusese așa.

A doua zi, soarele apusese demult la orizont, o minge portocalie de foc pe cerul sângeriu, în momentul în care Roman o conduse din nou în oraș. Stomacul lui Charlotte se strânse. Nu era pregătită să pună atât de repede capăt timpului petrecut împreună.

După conversația aceea serioasă care nu-i dusese nicăieri, lucrurile deveniseră ceva mai delicate. Făcuseră dragoste, își oferiseră unul altuia prăjiturele făcute în casă, dormiseră îmbrățișați și se treziseră la timp pentru a privi răsăritul soarelui. Luaseră dejunul afară, în peisajul acela minunat, apoi luaseră cina alături de familia Innsbrook înainte a se întoarce în dormitor și a face încă o dată dragoste înainte de a părăsi definitv *The Inn*.

Probabil că melancolia lui Roman se sincroniza cu a ei, deoarece parcurseră drumul spre casă în tăcere. Când el o conduse la apartamentul ei, stomacul ei era un ghem de noduri.

Nu era pregătită să-i spună la revedere.

– Mă întreb dacă aseară au avut într-adevăr loc spargerile alea, zise ea, încercând să prelungească timpul petrecut împreună.

– Nu e vorba că i-aş dori-o cuiva, dar cu siguranţă aş scăpa de ştreang din pricina femeilor din acest oraş. Ochii lui albaştri străluciră amuzaţi. Am un alibi.

Ea zâmbi.

– Da, ştiu ce vrei să spui. Dacă nu ştie nimeni că ai fost plecat din oraş, hoţul te poate folosi ca scut – dacă asta a fost intenţia lui după publicarea articolului. Ridică din umeri.

– Doar mama şi fraţii mei ştiu că am fost plecat din oraş, aşa că vom vedea ce va fi.

Şi mama ei ştia, dar cum ea ieşea rareori din casă, nu exista nicio şansă ca ea să dezvăluie vestea.

– Să intri prin efracţie în case şi să furi bikini, zise Charlotte, dând din cap.

Roşeaţa coloră uşor obrajii lui şi ea ridică o mână ca să-l mai atingă încă o dată. În timp ce degetele ei îi mângâiară abia simţit obrajii purpurii, el îi întâlni şi îi susţinu privirea. Conştientizarea străluci în ochii aceea inteligenţi şi albaştri, iar ea se retrase, ruşinată de simpla demonstraţie de afecţiune care îi dezvăluia prea mult sentimentele.

– Chestiunea e mult mai serioasă decât o simplă năzbâtie de adolescent, zise ea, uşurând situaţia. Persoanele cu mintea întreagă nu te vor învinui. Toată această poveste cu hoţul de bikini e ridicolă.

El ridică din umeri.

– Nu ştii ce îl stârneşte pe un bărbat. Pe un bărbat straniu, oricum.

Ea aprobă, apoi înghiţi cu greu. Liniştea îi împresură. De la apartamentele din partea de jos a străzii nu se auzea

niciun zgomot. Nu mai rămase nimic, doar foarte multe de spus.

– Deci...

– Deci.

– Te voi mai vedea? Charlotte se căi imediat. Trebuia să fie replica *lui*.

– De ce? Eşti dornică de mai mult sex? întrebă el, cu un zâmbet ironic.

Îl privi acru, cuvintele lovind-o ca un pumn în stomac. Regretase imediat ceea ce-i spusese pentru a se apăra. Acum ştia cum îl făcuse să se simtă.

– Bănuiesc că o merit.

Îl rănise evident când catalogase astfel relaţia lor. Nu o făcuse intenţionat – căutase doar să se protejeze. Ca o măsură de apărare, vorbele erau prea neînsemnate, în orice caz, spuse prea târziu.

El se apropie, cuprinzându-i bărbia în palmă.

– Pur şi simplu nu-mi doresc să mă alungi cu asemenea remarci. Deschide-ţi mintea şi vezi încotro merg lucrurile.

Charlotte cunoştea deja urmarea. Ea va sfârşi în Yorkshire Falls în timp ce el va călători peste hotare. Finalul conversaţiei, sfârşitul relaţiei.

Însă el nu părea grăbit să ajungă la o asemenea concluzie inevitabilă, nu părea că va pleca prea curând din oraş. Atunci de ce să creeze o falsă problemă certându-se cu el? Se străduia să zâmbească.

– Cred că mă voi descurca în privinţa asta.

– Zise ea cu prea multă uşurinţă.

– Te rog, să nu distrugem un weekend spectaculos certându-ne, OK?

Roman se aproapie de ea.

– Am fost spectaculos, hmm?

Parfumul lui o învălui, devenind o parte a ființei ei, în timp ce inima începu să-i bătă mai puternic.

– Voiam să spun că a fost un weekend spectaculos.

El îi înconjură capul cu brațele, iar buzele lui se apropiară la distanță de un sărut.

– Şi eu?

– Tu ai fost şi mai şi, murmură ea în timp ce gura lui o atinse pe a sa. Sărutul fusese prea delicat, prea rapid şi se sfârşise prea curând. O făcuse să-şi dorească mai mult, ceea ce, presupuse ea, fusese şi intenția lui.

– O să mă mai vezi. Îi luă cheia din mână, descuie uşa şi îi făcu loc să intre.

În clipa în care ea se întoarse, el dispăruse.

9

Roman păşi într-o casă neîncuiată, trântindu-şi cheile pe tejghea. Încăperile întunecate şi liniştea absolută îl informară că mama nu era acasă. Mormăi o înjurătură. Ai zice că femeia ar trebui să aibă mai multă rațiune şi să nu fie neglijentă cu un hoț aflat în libertate. Pe urmă, probabil că îşi imagina că toată povestea asta cu hoțul de bikini era o glumă – la fel ca jumătate dintre femeile din oraş.

Ridicol. Mâine-dimineață va trebui să aibă o discuție serioasă cu Rick ca să afle ce se petrece şi dacă în noaptea precedentă avusese loc vreo spargere.

Însă deocamdată avea nevoie de somn. Dumnezeu îi

era martor că noaptea trecută nu dormise deloc, iar amintirea celor întâmplate era destul ca să-i răpească iar somnul. Urcă în dormitorul copilăriei sale, trânti bagajul pe podea şi se duse la baie.

Puse duşul pe apă rece, dar asta nu reuşi să aline durerea pe care i-o inspira Charlotte. Făcuse duş împreună cu ea şi îşi amintea perfect cum o pătrunsese, în timp ce apa îi biciuia din toate părţile. Stropii îi loveau acum pielea, însă nici măcar jetul rece ca gheaţa nu reuşi să-l răcorească.

Era obosit şi excitat în acelaşi timp şi, când intră în dormitor, era atât de epuizat încât nici nu aprinse lumina. Prin minte îi trecu un singur gând. După timpul petrecut alături de Charlotte, viaţa şi viitorul său se schimbaseră, şi nu doar datorită promisiunii făcute familiei.

Avea de luat o hotărâre, dar mai întâi trebuia să doarmă. Se sui în pat. Dădu cu capul de aşternuturile răcoroase, spatele se lungi uşor pe saltea şi trupul lui veni în contact cu o carne fierbinte şi moale.

– Porcăria naibii! Roman se trase înapoi şi se ridică în şezut. Cine dracu' e aici? Sări din pat şi porni direct spre uşă, intenţionând să lovească întrerupătorul din perete pentru a lumina intrusul.

– Nu asta era reacţia la care mă aşteptam, dar cred că o fată trebuie să pornească de undeva. Acum vino înapoi în pat şi am să-ţi arăt ce am cumpărat pentru tine. Vocea părea mai mult a unei feline decât a unei femei.

Luând în considerare faptul că Roman se simţea chiar o pradă prinsă în capcană, analogia părea perfect valabilă. În jurul lui se auzi zgomotul unei mâini care lovea salteaua.

Aprinse lumina şi îl întâmpină imaginea grotescă a lui Alice Magregor, cu părul ei cârlionţat dat cu prea mult fixativ

şi cu trupul ei înghesuit în infamii bikini confecţionaţi de Charlotte. Era un trup pe care Roman nu l-ar fi atins nici beat criţă, iar în clipa asta el era cât se poate de treaz. Mai mare mila.

– Oh, tu nu dormi dezbrăcat.

O spusese într-un fel care îi întoarse stomacul pe dos.

– Lasă. Mă ocup eu de asta. Acum stinge lumina şi vino înapoi în pat. Ea se arcui şi se pregăti, întinzând mâna peste perna lui.

La naiba, va trebui să schimbe aşternuturile înainte să tragă un pui de somn. Încleştă fălcile, invazia ei asupra intimităţii sale nefiind dorită şi nici binevenită.

– O să mă întorc cu spatele şi o să te las să redevii decentă. Apoi voi pretinde că chestia asta nu s-a petrecut niciodată, iar tu vei face acelaşi lucru.

Bătu în retragere şi înainte ca el să se întoarcă, zise:

– Nu-mi spune că nu te interesează. Ţi-am trimis un semnal ieri şi mi-ai zâmbit.

– Răstălmăceşti faptele. Ţi-am zâmbit înainte să arunci cu bikinii tăi în mine.

– Voi, jurnaliştii şi faptele voastre. Toate astea înseamnă acelaşi lucru. Ai zâmbit. Acum vino în pat.

El nu putea preciza dacă ea făcea pe proasta ori era realmente proastă de ţi se făcea milă.

– Locuim într-un oraş mic, Alice. Am vecini. Acum treci şi îmbracă-te. Încrucişă braţele la piept şi se întoarse cu spatele. Se rezemă de tocul uşii, nevenindu-i a crede că Alice Magregor stătea în pielea goală în patul lui.

Nu era un om crud de felul lui, dar să fie al naibii dacă avea chef să-i facă pe plac ori să-i dea o cât de mică indicaţie că ar vrea ca aşa ceva să se repete. În primul rând, dacă uşa

ar fi fost încuiată, povestea asta nu ar fi avut loc. Mama lui va avea parte de o predică pe tema siguranței. Nu putea să fie și de acum încolo atât de încrezătoare. Datorită falsului ei simț asupra securității, lăsase casa descuiată, bikinii ei fiind în pericol de a fi furați, iar trupul lui fiind în pericol de a fi violat dacă Alice și-ar fi atins ținta.

El nu-și putu imagina cum de aflase ea că Raina nu era acasă, permițându-i astfel să intre și să se instaleze confortabil. Nici că-i păsa, atâta vreme cât pleca naibii de acolo imediat. Aruncă o privire peste umăr, însă ea nu făcuse nicio mișcare.

– Ador bărbatul care cedează greu.

Din holul principal răzbătu până sus un hohot puternic de râs. Râsul mamei sale și chicotelile unui bărbat.

Sesizând prezența în casă a altor persoane, Alice se holbă.

Asta mai lipsea, reflectă Roman, spectatori. Îi făcu semn lui Alice să se miște, dar ea încremenise, șocată.

– ... văd o lumină aprinsă la etaj. Roman, tu ești? Vocea Rainei deveni mai puternică, reușind ceea ce Roman nu fusese în stare.

Alice coborî repede din pat.

– Of, Dumnezeule. Se apleacă să-și ia hainele. Chinuindu-se să-și tragă pantalonii, începu să se clatine pe un picior, încercând să vâre și al doilea picior în jeanșii pe care îi lăsase întorși pe dos.

– Roman, dacă ești tu, răspunde-mi.

– Să nu îndrăznești, șuieră Alice.

– Credeam că te-au învățat cheștiile de bază încă de la grădiniță, comentă Roman. Dacă te așezi și vâri doar câte un picior, s-ar putea să fie mult mai simplu.

Paşii Rainei răsunau mai tare decât bătăile inimii lui şi acum, că reflecta asupra chestiunii, mai dulce decât îi auzise el răsunând de la o vreme încoace. Nimic nu omora mai tare interesul decât surprinderea asupra faptului, şi dacă chipul lui Alice, roşu ca sfecla, reprezenta o indicaţie, atunci ea nu se va mai întoarce aici, nici nu va vrea să dea ochii cu el o bună bucată de vreme de acum încolo.

Aşteptă ca Alice să-şi revină suficient pentru a termina să se îmbrace, înainte ca să strige jos, către mama sa:

– Te-am auzit, mamă. M-am întors de puţin timp.

O voce masculină i se adresa Rainei – Eric probabil, ceea ce explica de ce pornise ea în sus pe scară. Ea urca doar o dată, dimineaţa, şi din nou seara. Roman se gândise să discute cu Chase despre transformarea uneia dintre camerele de la parter în dormitor, pentru a îmbunătăţi confortul Rainei.

– Vreau să aflu totul despre weekendul tău, strigă Raina, iar el o auzi urcând rapid treptele, lucru care îl surprinse.

– Oh, nu! De data asta Alice intră în panică.

Roman, stând încă în pragul uşii, se întoarse la momentul potrivit pentru a o vedea aruncându-şi cât colo pantalonii. Luă în schimb cuvertura şi se înfăşură cu ea.

Ciudată, foarte ciudată, se gândi Roman, clătinând din cap.

– Apropo, îi spuse el lui Alice. E aici şi doctorul Fallon. Dar nu îţi face griji. Mulţumită anilor de confidenţialitate între doctor şi pacient, sunt convins că ştie să fie discret.

În afară de asta, gândi Roman, lucrurile puteau fi chiar mai grave. Putea să fie Chase, domnul „Eu doar prezint faptele“, cel care să urce treptele în urma mamei sale.

Raina urcă şi ultima treaptă, venind apoi în direcţia lui. Roman îi blocă vederea spre cameră cât putu de bine.

– Bună, mamă. Te simți bine? Aruncă o privire peste umărul ei, spre locul unde se afla Eric.

– Treptele m-au epuizat. Hai să ne așezăm pe patul tău și să stăm de vorbă.

Dădu să treacă repede pe lângă el, dar el o prinse ușor de braț.

– Nu poți intra acolo.

– Cine-i acolo? Charlotte? întrebă ea, părând încântată de perspectivă.

– Nu, nu e Charlotte, și acum, te rog – porcăria asta e suficient de mare și fără să te implici ori să te superi. Raina clătină din cap, străduindu-se să vadă dincolo de el.

În spatele ei, doctorul Fallon dădu ochii peste cap ca pentru a spune: *Odată pornită, eu nu o pot opri*, ceva ce Roman înțelegea mult prea bine.

– Bine, convinge-te singură, șopti Roman, ducând o mână la buze. Nu era treaba lui s-o protejeze pe Alice de propria ei stupizenie, ci mai degrabă să-i permită Rainei să arunce o privire rapidă, ca apoi să dispară, decât să o umilească pe femeie dând buzna înăuntru.

El intră în cameră, mama în spatele lui, la timp pentru a o zări pe Alice care încerca cu mâini tremurânde să deschidă fereastra. Dar după cum înțelese Roman în clipa imediat următoare, închizătoarea era sigură, așa că Alice nu era în pericol să sară de la înălțime și nici nu putea reuși.

– Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Eric să aibă grijă de ea, Roman. E clar că e tulburată și supărată, îi șopti Raina, apucându-l de mână și trăgându-l afară din cameră.

Dându-și seama că stătea în fața mamei lui îmbrăcat în lenjeria intimă, Roman apucă jeanșii, pe care îi aruncase pe podea. Făcu față stânjenelii mai bine decât Alice.

– Ai dreptate. Hai să mergem jos, OK? zise Roman şi o conduse pe Raina.

O porni repede spre baie pentru a îmbrăca pantalonii, apoi reveni la bucătărie exact la timp pentru a o vedea pe Raina luând o linguriţă de antiacid lichid.

– Vrei să-mi pregăteşti puţin ceai? întrebă Raina. Toată emoţia asta mă epuizează.

El îi aruncă o privire, preocupat.

– Eşti sigură că e vorba de o arsură? Nimic în legătură cu inima? Pot să-l aduc pe Eric...

– Nu, sunt bine. E doar o indigestie uşoară şi normală. Se bătu uşor peste piept. Fata aceea are nevoie de Eric mai mult decât am eu nevoie acum.

– Numai să nu-ţi neglijezi sănătatea dacă e ceva în neregulă, bine? Căută ceainicul şi aprinse focul.

– Cred că lui Alice i-ar trebui un sedativ şi o discuţie serioasă. Oare unde-i era mintea? Raina clătină din cap şi se aşeză pe un scaun.

– Că veni vorba. *Ţie* unde ţi-a fost mintea când ai lăsat casa descuiată?

– Îmi dai voie să-ţi amintesc că am trăit o viaţă întreagă în Yorkshire Falls şi nu am avut niciodată motiv să folosesc cheia?

– Cinci furturi în decursul săptămânii trecute nu constituie pentru tine un motiv suficient?

– De acord, şi vom discuta despre asta mai târziu. Eric intră în încăpere.

– Alice aşteaptă pe coridor – complet îmbrăcată, zise el cu voce înceată. Am să o conduc acasă. I-am promis că nu va afla nimeni despre povestea asta. Privirea lui nu se fixă asupra lui Roman, care avea toate motivele să păstreze tăcerea

asupa incidentului, ci asupra Rainei, despre care Roman își imagina că i-ar plăcea să înroșească rețeaua de telefonie, pentru a împărtăși prietenelor acest eveniment nocturn.

– Am destul bun-simț pentru a-mi da seama când trebuie să păstrez tăcerea, zise ea, cu un licăr ofensat în ochi.

Roman puse o mână peste a ei.

– Sunt convins că nu a dorit să te insulte, mamă. E pur și simplu prevăzător.

– Exact. Îți mulțumesc, Roman. Raina, o să te sun. Vocea lui se îmblânzi. Îmi pare rău că seara noastră s-a încheiat brusc.

– Apreciez că m-ai condus până acasă. Știi că băieții sunt mai siguri de starea sănătății mele când mă știu în compania ta. Îi aruncă o privire ironică. Voi savura pur și simplu ceaiul alături de fiul meu. Noi doi putem fi oricând împreună.

– Mâine-seară e perfect pentru mine.

– Hai să o lăsăm pe mâine, în regulă? Raina oftă lung.

Eric făcu un pas în față, dar ea îl alungă cu un gest al mâinii.

– Acum am nevoie doar de o cană de ceai. Grăsimile de la Norman zac pur și simplu în pieptul meu. Cineva ar trebui să dea o spargere la localul lui și să-i fure toată untura din cămări.

Eric pufni în râs, apoi se întoarse către Roman.

– Nu știu dacă ar trebui să ai grijă de mama ta sau de tine. Chicoti și, înainte ca Raina să dea un răspuns, Eric ieși, lăsând-o fără ultimul cuvânt.

Recipientul începu să sfârâie și Roman se ridică să-l ia.

– Știi, cred că doctorul Fallon ți se potrivește.

– Nu eşti supărat? Vocea avea un ton blând şi preocupat.

O privi peste umăr, surprins, ca apoi să-şi vadă de treabă, introducând pliculeţul de ceai în apă şi adăugând o linguriţă de zahăr înainte de a reveni lângă ea, la masă.

– Supărat pe ce? E evident că omul ăsta te face fericită. Ieşi cu el în oraş, zâmbeşti mai mult decât ai făcut-o de mulţi ani şi, în ciuda sperieturii, sănătatea ta...

– Poate se datorează faptului că eşti tu acasă.

– Sau poate fiindcă un bărbat găseşte că eşti specială, iar ţie îţi place atenţia asta. Puse o cană în faţa ei.

– Nu te lăsa dus de imaginaţie. El e un văduv singuratic şi eu îi ţin companie. Asta-i tot.

– Tu ai fost o văduvă singuratică timp de douăzeci de ani şi mai bine. A venit vremea să-ţi trăieşti iar viaţa.

Ea lăsă ochii în jos, fixând cana.

– Nu am încetat niciodată să trăiesc, Roman.

– Ba da. El n-ar fi vrut să poarte această discuţie profundă, cu toate că nu putea nega că venise vremea. În anumite privinţe, ai încetat să trăieşti – şi, drept consecinţă, ne-ai schimbat şi nouă felul de viaţă. Roman, Rick şi Chase, cei trei fraţi burlaci, zise el acru.

– Vrei să spui că eu sunt de vină că nu v-aţi însurat încă? Mama lui părea indignată şi ofensată.

El îşi mişcă degetele, căzând pe gânduri. Ar fi vrut să-i spună că la mijloc nu era nicio vină, nicio greşeală, însă nu putea minţi.

– Tu şi cu tata ne-aţi oferit o viaţă de familie minunată.

– Şi ăsta e un lucru rău? Suficient de rău pentru a fugi de însurătoare şi de o familie?

El clătină din cap.

– Însă tu ai fost distrusă când a murit el. Ca şi cum viaţa şi-ar fi oprit cursul. Tu... tu trăiai în durere...

– Asta s-a atenuat cu vremea, îi aminti ea. Niciun minut nu aş fi făcut schimb cu tatăl tău. Nici dacă asta însemna să nu sufăr sau să mă întristez. Dacă nu simţi durerea, înseamnă cu nu ai trăit cu adevărat, zise ea încet.

El realizase deja că nu trăise cu adevărat când se contopise cu Charlotte în weekend. Şi, în vreme ce Raina vorbea, îşi dădu seama de ce. În efortul de a nu repeta dureroasa tristeţe prin care observase că trecuse mama, Roman alesese să fugă, să stea la distanţă – faţă de oraş, de familia sa şi de Charlotte. Charlotte, singura femeie pe care o cunoscuse dintotdeauna, sau cel puţin o simţise, putea să-l lege de Yorkshire şi să-l păstreze aici.

Singura femeie care avea puterea să-l rănească, să-l facă să simtă chiar *durerea* aceea de care lui îi era teamă, dacă ar muri sau l-ar părăsi. Dar această singură noapte petrecută alături de ea îi dovedise, în acelaşi timp, că nu putea trăi fără ea.

Charlotte merita absolut orice risc.

– Am trăit şi am iubit. Nu toată lumea poate spune acelaşi lucru. Eu am fost norocoasă, zise ea.

Buzele lui Roman schiţară un rictus ironic.

– Puteai fi şi mai norocoasă.

O combinaţie de fericire şi tristeţe, datorată evident amintirilor, apăru în ochii ei.

– N-am să mint. Sigur că aş fi preferat să îmbătrânim şi să vă creştem împreună, însă acum nu aş fi avut această şansă cu Eric. Privirea ei îngrijorată o întâlni pe a lui. Eşti sigur că nu te supără chestia asta?

– Cred că e potrivit pentru tine. Nu mă supără nimic în legătură cu treaba asta.

Ea zâmbi.

– Îți dai seama că nu poți fugi la nesfârşit din calea vieții.

Nu îl surprinse faptul că îi citea gândurile. Mama lui fusese întotdeauna receptivă. El moştenise trăsătura ce îl ajutase să-şi construiască o carieră, dar era o pacoste când era folosită împotriva lui. Şi tocmai acest spirit de observație îl făcuse mult prea receptiv la durerea mamei sale.

– În fine, presupun că nu poți fugi mereu, dar gândeşte-te cât de multe ai pierdut. Îl bătu pe mână cu un gest mămos pe care el îl cunoştea atât de bine. Iar tu eşti mult prea inteligent pentru a continua cu ceva ce reprezintă o evadare, nu o soluție. Aşa că, toate astea fiind spuse, ce loc ocupă Charlotte în viața ta în clipa de față? Şi să nu-mi spui că nu o face.

Revenise la misiunea ei.

– Mă cunoşti prea bine pentru a-ți imagina că îți voi spune, zise Roman.

Ea ridică privirea spre cer.

– Fetele. De ce nu mi-a dat Dumnezeu şi o fată, ca să pot înțelege cum gândeşte măcar unul dintre voi?

– Fii serioasă, mamă. Ştii bine că îți place să ghiceşti. Asta te menține tânără.

– Mai degrabă aş bea din Fântâna Tinereții, mormăi ea. Că veni vorba de fete, mi-ai spus că te duci în vizită la un vechi prieten care s-a mutat în Albany, dar Samson mi-a spus că a văzut-o pe Charlotte plecând cu maşina ta.

– Pentru un bărbat care e singuraticul oraşului, e mult prea informat. Roman se întrebă cine îi mai văzuse plecând.

Nu că ar fi contat. Intenţiona să facă din ea o femeie onestă, nu să-i strice reputaţia. Cu excepţia cazului în care a te mărita cu un Chandler care are un presupus fetiş reprezentat de bikini ar fi o problemă.

Oricât de surprinzător, chiar şi pentru el, acum era pregătit pentru o relaţie serioasă – una care oferea mai mult decât îşi imaginase el când aruncase moneda. Dar înainte de a-i prezenta ideea lui Charlotte, trebuia să o convingă că putea şi că avea să fie un tată şi un soţ bun, că îşi dorea mai mult decât o căsnicie de convenienţă pe termen lung. Exact cât de mult, cât de mare va fi sacrificiul – cariera sa, călătoriile sale – încă mai rămăsese să reflecteze. Avea nişte angajamente, oameni care se bazau pe el şi o mare satisfacţie în slujba pe care nu voia să o piardă după o absenţă atât de îndelungată.

Dar scopul era acum personal. Nepoţii mamei lui vor fi fructul acelui scop, dar nu motivaţia căsniciei lui Roman. Se simţi ameţit şi buimac, exact ca în prima lui zi de muncă la AP*.

– Puteai să-mi spui unde te duci împreună cu Charlotte, spuse Raina, întrerupându-i şirul gândurilor.

– Iar tu ai fi interogat-o pe biata femeie? M-am gândit să o scutesc.

În privirea ei se ivi o sclipire veselă.

– Ei bine, încă o pot face, chiar dacă voiai să nu aflu nimic. Dar nu o voi face. Are prea multe pe cap acum.

Alarma lui interioară porni. Dacă Alice fusese suficient de nebună pentru a se strecura în patul lui, cine ştie ce se mai petrecea în oraşul ăsta?

– De ce? Un nou furt?

---

*Associated Press (n. red.).

Mama lui clătină din cap.

– Nu, iar Rick e destul de supărat că aseară nu te-a atârnat nimeni în ştreang, asta e tot ce pot să-ţi spun. Nu că poliţia te-ar considera unul dintre suspecţi, dar datorită lui Alice şi doamnelor din oraş care sunt încă agitate...

– Mamă, ce a păţit Charlotte? o întrerupse el.

– Scuze. M-a luat valul, zise ea şi roşi.

Lui Roman nu-i plăcu tonul vocii, nici grimasa ei.

– Ce se petrece?

Raina oftă.

– Russell Bronson s-a întors în oraş.

Roman mormăi o înjurătură.

– Poartă-te civilizat, zise Raina, dar expresia compătimitoare de pe chipul ei îi comunică cum că înţelegea pur şi simplu de ce era necăjit.

Momentul revenirii tatălui lui Charlotte nici că putea fi mai prost. Numai fiindcă Roman ajunsese la o înţelegere cu sine, cu trecutul şi cu viitorul său, nu însemna că şi Charlotte o făcuse. El dusese o luptă cu sine din clipa în care revenise în oraş şi pierduse la aruncarea cu banul. Cu toate încercările lui de a sta la distanţă, Charlotte era singura femeie pe care o dorise în viaţa lui. Singura femeia cu care voia să se culce, singura cu care să aibă copii.

Iniţial, el făcuse această alegere datorită poveştii cu aruncarea banului. Fusese o decizie egoistă, fără implicare emoţională, deoarece el fugea încă. Se gândea încă mai mult la el însuşi decât la Charlotte, indiferent cât de mult se străduise să se convingă de contrariu. El avusese o nevoie. Ea fusese singura care acceptase să i-o satisfacă. Atât de simplu. Atât de stupid. Charlotte merita mult mai mult – un bărbat care s-o iubească, care să-i fie alături şi care să-i ofere

familia care-i fusese refuzată când era doar un copil. Roman voia să fie bărbatul care să-i ofere toate acestea. Dar ea nu îl va crede niciodată, mai ales acum.

Raina își sprijini bărbia în palmă.

– Ai un plan?

Dacă îl avea, nu i-l va împărtăși mamei sale. Dar după cum se prezentau lucrurile în clipa asta, mintea lui era la fel de goală ca și ecranul laptopului său într-o zi proastă.

– Ei bine, îți sugerez să găsești ceva, zise ea când el se pregătea să rupă tăcerea.

Îi aruncă o privire enervată.

– Măcar atât mi-am imaginat și eu. Doar dacă Russell nu e cel mai mare nemernic de pe pământ, așa cum crede tot orașul, am dat de naiba.

– Eu nu știu ce e Russell. Tu ești reporterul, tu scoți la lumină faptele. Dar ține minte, există doar trei variante ale poveștii: a lui, a lor și adevărul.

Roman încuviință. Spera că adevărul îi va asigura viitorul.

Charlotte se apucă de muncă cu elan luni dimineață, călcând ușor și simțindu-se fericită cum nu mai fusese de-o veșnicie. Atâta vreme cât va dura euforia, intenționa să se bucure, fără a diseca motivele pentru care nu ar trebui să se obișnuiască cu Roman sau cu atenția lui. Îi ceruse să-și păstreze mintea deschisă și o făcuse să se simtă prea bine pentru a se împotrivi. O făcuse să considere că orice e posibil la urma urmelor. Chiar ei doi. O șocase cu noua și optimista lui atitudine, dar nu-i oferise niciun motiv să se îndoiască de el.

– Simt miros de cafea, zise Beth ieșind din încăperea din spate.

– Simţi miros de ceai chai. Norman nu a ajuns să prepare băuturi cu gheaţă, însă a importat ceaiul ăsta şi e delicios. Fierbinte, rece, nu contează. Azi am ales să fie fierbinte. Poftim, gustă. Charlotte îi înmână lui Beth propria ei cană. E foarte dulce, o avertiză ea pe Beth în caz că se aştepta la un gust mai amar.

Beth luă o înghiţitură de probă şi făcu ochii mari.

– Pare un amestec de miere şi vanilie. Mmm.

– E originar din India. Am băut prima dată anul trecut, în New York.

– Nici nu vreau să aflu câte calorii conţine.

Charlotte dădu din cap.

– Nici eu, dar e un răsfăţ pur, iar eu refuz să fac altceva decât să mă bucur de el. Un motto ce părea că-l adoptase de la recontopirea ei cu Roman. La dejun voi lua doar o salată uşoară. Charlotte închise pleoapele, inhalând aroma ceaiului înainte de a mai lua o înghiţitură. Mmm.

– Uh-oh. Vocea lui Beth îi tulbură satisfacţia.

Charlotte deschise ochii şi întâlni rânjetul atotcunoscător al prietenei sale.

– Uh-oh, ce?

– Recunosc privirea aceea, sunetul acela. E entuziasm pur. Extaz.

– Şi? Charlotte clătină din cap. Ţi-am spus că ador chestiile astea.

– Ai roşit şi ai scos un sunet de-a dreptul orgasmic. Nu-mi spune că e vorba numai despre ceai.

– Şi despre ce altceva ar mai putea fi vorba?

Beth se aşeză pe un scaun din partea opusă a biroului lui Charlotte.

– Ce altceva ar putea fi? întreabă ea. Ca şi cum eu nu

aş fi aflat că tu şi Roman aţi fost plecaţi din oraş sâmbătă seara. Coincidenţă? Nu cred. Beth bătu cu degetele peste un teanc de facturi. Vezi tu, Rick şi cu mine ne-am ţinut de urât sâmbătă. Am jucat darts*, folosind ca ţintă cea mai recentă fotografie a bunului doctor...

– A sunat?

Ochii lui Beth se umplură de lacrimi.

– L-am sunat eu şi când m-a expediat, l-am sunat din nou şi am pus capăt poveştii – iar tu mă întrerupi. Schimbă brusc subiectul.

Charlotte recunoscu tehnica de eschivare, dar nu fu în stare să tacă.

– Ai pus capăt poveştii? Ocoli în fugă biroul pentru a-şi îmbrăţişa prietena. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

– Nu am avut de ales. Beth dădu din cap, evident mâhnită.

Charlotte făcu un pas înapoi, aşezându-se pe capătul biroului, bălăngănindu-şi picioarele. Acum observă că Beth nu mai purta diamantul strălucitor la mâna stângă.

– Şi te-a lăsat pur şi simplu să rupi relaţia?

– Cred că s-a simţit uşurat.

– Nemernicul.

Beth pufni în râs, dar ochii ei se umplură iar de lacrimi.

– În fine, recunosc, însă problema cea mai mare sunt eu, ştiai? Eu m-am lăsat implicată. Nu am privit destul de adânc sau nu am recunoscut că asta era intenţia lui. Se înfioră. Hai să schimbăm subiectul, OK?

Charlotte dădu din cap. Nu voia să sporească suferinţa prietenei sale.

---

*Joc de aruncare la ţintă (n. red).

Beth se aplecă ceva mai mult, rezemându-şi coatele pe braţele scaunului.

– Acum, să revenim la ideea mea iniţială.

– Care era?

– Tu şi faptul că obrajii ăştia îmbujoraţi şi sunetele astea de plăcere nu au nimic de-a face cu ceaiul chai.

Charlotte dădu ochii peste cap, dar Beth nu o luă în seamă.

Las pe Beth dacă e să întoarcă lucrurile, punând-o pe Charlotte pe locul fierbinte. Dar Charlotte ridică braţele în faţă.

– Iau *The Fifth**. Orice amănunt legat de ea şi de Roman era prea personal pentru a fi pus în discuţie. Chiar şi cu Beth.

– Aha! zise ea şi se înălţă în scaun.

Charlotte miji ochii.

– Ce-i?

– Dacă iei The Fifth înseamnă că ai ceva de ascuns. Ceva intim. Interesul străluci în adâncul ochilor lui Beth când se aplecă mai mult. Hai, pune-mă la curent. Ai avut mai mult decât o întâlnire, nu? Te rog, lasă-mă să mă bucur de veştile tale bune. Eu am atât de puţine.

Cu toate că lui Charlotte îi părea rău de problemele curente ale lui Beth, recunoştea când era trasă pe sfoară, iar Beth o făcea foarte bine.

– Ce spui de asta? oferi Charlotte un compromis. Când voi avea noutăţi, promit să le împărtăşesc. Deocamdată, tot

---

**To take the Fifth* – în traducere literală „a lua al cincilea" . Al 5-lea Amendament din Constituţia SUA dă dreptul unui împricinat sau martor să refuze să răspundă. Expresia se foloseşte şi în limbajul comun (n. red.).

ce am e... speranţă. Speranţa pe care o ţinuse strâns lipită de inima ei, prea înfricoşată să o scoată la lumina zilei de teamă că visurile vor rămâne doar atât – iar ea va rămâne singură, asemenea mamei sale.

Întâlni privirea îngrijorată a lui Beth.

– Dacă aş avea ceva de spus, tu ai fi singura persoană cu care aş discuta. Se aplecă şi-i strânse mâna lui Beth. E o promisiune.

Beth expiră cu putere.

– Ştiu. Numai că detest să fiu singura fiinţă care îşi dezvăluie toate problemele şi slăbiciunile pe care le are.

– Nu eşti slabă. Eşti umană.

Beth ridică din umeri.

– Hai să bem. Îşi ridică ceaşca cu Styrofoam. Noroc.

– Noroc. Charlotte îşi termină ceaiul, călduţ acum, din câteva înghiţituri. Ai ceva împotrivă dacă astăzi te ocupi tu de magazin? Am să mă ascund în apartamentul meu şi o să croşetez.

– Ooooh, sună incitant.

– Nu chiar. Ea râse. Dar banii care vor intra când vom livra produsele finite vor face să merite, sigur, orele de privit la televizor pe care va trebui să le îndur.

Beth se ridică.

– Mai bine tu decât eu.

– Ne vedem mai târziu la meciul de la Little League, da? Charlotte's Attic sponsorizase o echipă, iar Charlotte încerca să se ducă acolo şi să-i înveselească pe copii cât mai des posibil. Deşi sezonul era abia la început, cei mici jucaseră de două ori, iar în meciul din seara asta intrau cu un record în materie de victorii. Se gândea la ei ca la echipa sa, mândră de fiecare lovitură şi prindere.

Beth ridică din umeri.

– De ce nu? Nu că n-aş avea ceva mai interesant de făcut.

– Măăi, mulţam, replică Charlotte ironic.

– De fapt, vorbesc serios. Să privesc un meci e mai tare decât o seară în singurătate.

Charlotte îşi aruncă ceaşca goală în coşul de gunoi.

– Oricât de trist, meciul e şi pentru mine momentul cel mai glorios al zilei. Numai dacă nu o va vizita Roman. *O să mă mai vezi*, spusese el, iar stomacul ei tresări anticipativ. Nu mai avea răbdare.

– Inima mea sângerează pentru tine. Beth o privi fără pic de milă.

Charlotte pufni în râs.

– Mdda, mda. Tu adu doar cina, fiindcă după o zi de muncă asiduă voi fi moartă de foame. Printr-o înţelegere, Charlotte şi Beth se ocupau alternativ de procurarea hranei. Cu o săptămână înainte, îngheţaseră dinaintea unui pui fript, şi cum temperatura scădea mereu, în seara aceea nu avea să fie altfel. Să nu-ţi uiţi geaca.

– Da, mami.

Tresări auzind-o pe Beth. Nu putea fi vorba de o dorinţă neaşteptată de a avea copii. Copiii lui Roman.

Păstrează-ţi mintea deschisă. Dar omul era încă un călător, din proprie alegere şi datorită meseriei lui. Nu exista nicio şansă ca ea să-şi deschidă mintea atât de larg.

Sau putea?

La orele serii, mâinile lui Charlotte erau obosite, umerii îi înţepeniseră, deşi prin venele sale curgea o senzaţie de împlinire. Croşetase, cususe, muncise toată ziua. Apoi

împăturise o pereche minusculă de bikini, livrând-o următoarei persoane de pe listă înainte de a se opri la magazinul universal pentru câteva produse de bază pentru frigiderul casei.

Reveni acasă, descoperind un mesaj ciudat înregistrat de mama ei pe robotul telefonului, promițând că se va întâlni cu ea în seara asta, cu ocazia meciului de baseball. Meciurile lui Little League erau un eveniment al orașului, dar mama ei nu participase niciodată. Charlotte se întrebă dacă veterinarul din localitate avea de-a face cu brusca dorință a mamei sale de a ieși în oraș. Dacă așa stăteau lucrurile, Charlotte se va duce în orașul vecin, Harrington, pentru a alege un cățel de la adăpost ca să i-l dea lui Annie – un stimulent pentru a-l vizita pe bărbat.

Deși mama ei o sunase, Roman nu o făcuse. Desigur, el nu făcuse nicio promisiune, ceea ce însemna că nici nu încălcase vreuna. Dincolo de asta, era dezamăgită că timpul petrecut împreună nu-l făcuse să gâfâie după mai mult sau după orice altceva avea ea de oferit. Ce mai șarm avea și ea. Ce mai talent! Iscusință erotică, reflectă ea ironic.

Nu putu să-și alunge cu totul uimirea, dar știa că va fi în regulă. Nu era fiica mamei sale, cel puțin sub acest aspect.

Îndreptă spatele, trase umerii înapoi, în drum spre școală. Adia o briză răcoroasă. Așa cum se prognozase, temperatura scăzuse bizar în timpul zilei și ea își strânse brațele în jurul trupului. Dar, spre norocul copiilor și al unor puturoși albi ca ea, aveau o vreme perfectă pentru meci. Charlotte's Attic îi sponsorizase pe cei de la Rockets și ea voia să-i vadă marcând alte câteva puncte.

Când se îndreptă spre parcarea aglomerată, zări terenul

de baschet de la distanță, încadrat de terenul de fotbal și de cei care leneveau. Stomacul îi chiorăi, făcând-o să se apese pe burta goală. Spera ca Beth să o aștepte cu ceva bun de mâncare, fiindcă îi era o foame de lup. Ajunse la rândurile cu locuri improvizate ale stadionului, unde petrecuse mult timp ca adolescentă, când cineva o cuprinse de talie cu o mână puternică, imobilizându-i brațele de-o parte și de alta.

Frica se instală în gâtul ei – numai vreme de două secunde – înainte să simtă mirosul unei colonii bine cunoscute și o voce sexy să-i murmure la ureche:

– Mi-am dorit întotdeauna să mă văd cu tine în tribună.

Frica se transformă în emoție, emoția în excitație. Azi îi fusese dor de Roman. Și dacă își permitea să se gândească pur și simplu cât de mult, frica ar fi fost posibil să revină. Alesese în schimb să se relaxeze, savurând momentul.

Imediat ce vorbi, Roman simți cum mușchii lui Charlotte se relaxează, lipiți de trupul lui. Nu pricepea cum reușise să stea departe de ea toată ziua. La dracu', nu știa cum reușise să stea departe de ea în ultimii zece ani. O recunoaștere umilă pentru un om care își petrecuse viața călătorind. Își îngropă fața între gâtul și umerii ei, inhalând aroma proaspătă.

– Știi că aș fi ucis ca să te aduc în tribună pe vremea liceului.

– Și ce ai fi făcut cu mine?

Din tonul ei ștrengar, Roman pricepu că era într-o dispoziție bună. Sigur nu aflase încă despre întoarcerea tatălui ei, ceea ce îi oferea lui această mică oportunitate pentru a consolida ceea ce se petrecuse între ei. O prinse de mână, trăgând-o printre bănci până găsiră un loc în care erau bine ascunși de privirile celorlalți. Roman trebuia să afle. În liceu,

chiar în locul ăsta, el se specializase în arta agățatului. În compania unor fete nepotrivite.

Acum o avea pe cea potrivită. Ea purta jeanşi albaştri şi un jerseu Little League pe sub o jachetă descheiată din denim, căptuşită cu puf. Dar ceea ce-i atrase cel mai mult atenția fu gura ei – buzele la fel de roşii ca şi cizmele ei din piele de şarpe.

O apucă de gulerul alb de blană, trăgând-o la distanță de un sărut.

– În liceu nu erai îmbrăcată atât de incitant.

Ea rânji.

– În liceu nu căutam să atrag atenția.

Îl cuprinse un val neaşteptat de uşurare.

– Ți-a fost dor de mine astăzi, nu-i aşa? Vrusese să-i lase timp înainte de a-o revedea. Dar nu-i fusese uşor să stea deoparte.

Ea dădu ochii peste cap.

– Nu am spus că încerc să-ți atrag *ție* atenția.

El nu se lăsă păcălit. Îi fusese dor de el la fel de mult cum îi fusese lui de ea.

– Ei, oricum ai fi făcut-o. Acum taci şi sărută-mă.

Charlotte se conformă. Buzele ei erau înfrigurate, iar el i le încălzi. Ea îşi încolăci brațele în jurul taliei lui, trăgându-l mai aproape, aprofundând sărutul şi scoțând un oftat de satisfacție. Îşi strecură mâinile în buzunarele din spate ale jeanşilor lui, lipindu-şi palmele de fundul lui. Limba ei o întâlni pe a lui, lipindu-se una de alta, ca şi trupurile lor. Din nefericire, îi despărțeau prea multe haine.

Uralele se auziră ceva mai la distanță, iar ea puse capăt sărutului.

– Nu pot face asta acum, zise ea printre buzele umede.

El se uită fix la expresia ei buimacă.

– Sigur că poți. Și vrei s-o faci. Experimentând deja un dulce paradis în adâncul ei, și el voia același lucru.

Ea lăsă capul pe o parte.

– În regulă atunci. O să reformulez. Vreau s-o fac, dar nu pot.

Roman o ținea încă strâns de brațe, iar dorința de a face dragoste pe pământul tare și rece – fir-ar să fie – era copleșitoare.

– Dă-mi un motiv pentru care nu se poate, dar să fie unul bun.

– Pentru că mama mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonului. Mi-a spus că ne vedem pe terenul de baseball. Ea nu participă aproape niciodată la evenimentele din oraș, iar acum vorbim de două în aceeași săptămână. Trebuie să fiu acolo.

Regretul din privirea ei fu suficient pentru a se simți satisfăcut. Deocamdată.

– Nu credeam că vei găsi ceva care să fie suficient de temeinic. Ai făcut-o. El slăbi strânsoarea. Trupul lui nu era încântat, dar inima fu cea care învinse. Voia să-i oferea ceea ce-și dorea, și în cazul ăsta să-și vadă mama. Spera doar ca treaba asta să nu o necăjească. Nu ai stat de vorbă cu ea de când ne-am întors?

Charlotte dădu din cap.

– Am schimbat mesaje la telefon.

Atunci sigur nu aflase despre tatăl său.

– Charlotte...

– Vino. Ea îl luă de mână. Hai să o găsim pe mama, să prindem meciul, și, dacă ai noroc, te las să mă prinzi după aceea. Pufni în râs și, înainte ca el să mai spună ceva, o luă la fugă.

Mormăind, Roman se luă după ea, dându-şi seama că trebuia să fie prezent acolo pentru a reduce şocul în momentul respectiv.

Charlotte privi repede peste umăr şi pufni în râs. Datorită plecării ei precipitate, se simţea ameţită. Desigur, o ameţise şi sărutul lui Roman, dar fuga ei se născuse dintr-un spirit de autoconservare. Indiferent la ce distanţă de terenul de baseball se aflau, toată lumea care s-ar fi uitat la ea şi-ar fi dat seama ce făcuseră. Şi cu cât făcuse mai puţine, cu atât mai bine în ceea ce o priveşte. Până mai târziu. Apoi puteau să reia totul de unde rămăseseră şi să facă tot ceea ce pofteau.

Gândul îi trimise fiori pe spinare, excitând fiecare terminaţie nervoasă şi aducându-i roşeaţă în obraji. Mai aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Roman venind în urma ei. Rânjea, fluturând din mână, după care i se alătură Rick şi îl prinse de umăr.

Charlotte încetini paşii, se întoarse şi nimeri chiar peste mama ei. O versiune luminoasă a mamei sale – chipul machiat, surâsul luminos şi ochii care clipeau întruna.

– Mamă!

– De unde vii aşa grăbită? Annie o cuprinse într-o îmbrăţişare înainte de a-i da drumul.

– Eu am... Eu tocmai...

– Te-ai întâlnit cu Roman sub copertine. Annie ridică o mână şi o trecu peste obrazul lui Charlotte. Recunosc semnalele. Eu şi tatăl tău obişnuiam să o facem tot timpul.

Pe buzele ei se ivi un protest. Charlotte nu voia să accepte că orice lucru legat de sentimentele sale faţă de Roman era similar cu cele dintre Annie şi Russell. Nici măcar ceva atât de simplu şi amuzant ca acea purtare adolescentină.

– Ce te-a determinat să ieşi în seara asta? întrebă Charlotte. Ea aruncă o privire în jur, uitându-se după Dennis Sterling, apoi o fixă curioasă pe mama sa. Sau poate că ar trebui să întreb cine te-a scos în oraş în seara asta?

Cu coada ochiului, Charlotte văzu cum Beth flutura cu putere din braţe ceva mai încolo. Dacă lui Beth îi era foame, atunci ar trebui să mănânce fără să mai aştepte. Charlotte îi întoarse semnalul, ridicând un deget şi indicându-i un minut şi ceva.

Annie oftă.

– Trebuia să ştiu că în oraşul ăsta nu pot păstra un secret.

Charlotte reveni la mama ei.

– După toate aparenţele, poţi s-o faci, fiindcă eu nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Singurul lucru pe care Charlotte îl ştia cu adevărat era că mama zâmbea şi râdea relaxat, ceea ce nu mai văzuse de multă vreme. Când se va duce la Dennis, Charlotte îi va da şi lui un pupic.

Ea o strânse în braţe pe mama sa. Când inspiră, un parfum minunat, pe care Charlotte nu-l recunoscu, îi gâdilă simţurile.

– Parfum şi machiaj, murmură ea.

– Sper să mă saluţi şi pe mine cu acelaşi entuziasm, Charlie.

Vocea aceea, folosind acest nume. Charlotte înţepeni, lăsând braţele jos, îndepărtându-se uşor de Annie. Trădarea i se aşeză ca o bucată de plumb în stomac. Charlotte trebuia să facă ceva mai bun decât să-şi închipuie că mama ei şi-ar

fi permis să manifeste interes față de altcineva în afara absentului ei soț, Russell Bronson.

Se întoarse şi dădu cu ochii de omul care venea şi pleca din viața ei, după propriul program. Era la fel de chipeş ca întotdeauna, cu pantaloni kaki şi un pulover bleumarin. Era pieptănat cu măiestrie şi mai cănit decât îşi amintea ea. Chipul lui prezenta ceva mai multe riduri, dar îmbătrânise frumos. Şi părea fericit.

Spre deosebire de mama sa, Charlotte nu avea nicio îndoială că starea lui nu se schimba în funcție de prezența sau absența lui alături de Annie. Dar starea de spirit, acțiunile şi chiar înfățişarea ei se puneau în mişcare ori de câte ori Russell era în oraş. Şi în momentul când el pleca din nou.

Furia lui Charlotte crescu, nu doar împotriva bărbatului care făcuse din Yorkshire Falls şi din propria sa familie o uşă rulantă – dar şi a mamei sale pentru că îşi permitea să se lase manipulată cu atâta uşurință. Şi atâta vreme.

– Charlie?

Charlotte îşi înconjură strâns talia cu brațele.

– Vasăzică, tatăl risipitor s-a întors.

El făcu un pas în față şi ea se dădu înapoi.

Dezamăgirea licări în ochii lui – sau poate că asta era ceea ce dorea ea să vadă. Grăuntele acela de speranță pe care îl păstrase în suflet nu va fi distrus, însă ea refuza să acționeze conform acestuia.

Meciul de baseball continua, dar Charlotte îşi pierduse interesul. Şi după toate aparențele, tot aşa făcuse şi restul lumii. Doar dacă nu era ea paranoică, simți duzini de perechi de ochi uitându-se lung la familia Bronson. Îşi făcu curaj să înfrunte privirile şi şuşotelile şi rămase liniştită, aşteptând ca părinții ei să vorbească.

Russell oftă.

– Nu e primirea la care speram, zise el în cele din urmă.

– Dar una la care te aşteptai, sunt convinsă.

Roman veni repede alături de ea, înconjurându-i umerii cu braţul. Mai mult nutreţ pentru bârfa de la Norman's, gândi ea ironic.

– Întrerup o reuniune de familie?

Ea clătină din cap.

– Roman, ţi-l aminteşti pe... meu. Îşi drese vocea. Ţi-l aminteşti pe Russell, nu-i aşa?

– Desigur. El întinse mâna. Mă bucur să te văd din nou.

Dulcea Raina le inoculase maniere perfecte tuturor celor trei fii ai săi. Mare păcat că nu le dăruise şi simţul său în privinţa stabilităţii şi a rădăcinilor.

Russell scutură mâna lui Roman.

– A trecut ceva vreme.

– Într-adevăr, zise Roman.

Ea strânse din dinţi şi se strădui să surâdă, adresându-i lui Roman următorul comentariu:

– Adevărat. Şi având în vedere că eşti de câteva zile în oraş, eşti ceva mai informat cu cele ce se petrec pe-aici. Aşa că de ce nu l-ai pune tu la curent pe Russell cu ceea ce a pierdut pe durata ultimei sale absenţe?

Inspiraţia adâncă a aerului din partea lui Roman se strecură în inima ei, dar ea refuză să-i permită să-şi schimbe intenţia. În mintea ei, se văzu aşa cum fusese în momentul în care fugise de sub copertine, râzând, fericită, excitată de joaca ei cu Roman. Aşteptând cu nerăbdare, cu o anticipaţie excitantă, noaptea ce se apropia, momentul în care va putea să-l aibă doar pe el. Şi înainte să bage de seamă, o văzu pe

Annie, cu obraji roşii şi o expresie relaxată – totul datorită faptului că Russell Bronson binevoise să revină.

Paralelele dintre mamă şi fiică erau puternice. Atât de puternice încât începea să observe cum viaţa lui Annie începea şi se sfârşea cu Russell. O viaţă în suspensie. Nici vorbă ca Charlotte să-şi permită să ajungă ca ea. Privi în spatele şi în faţa ei, către cei doi bărbaţi care aveau puterea de a-i sfâşia inima dacă le-ar îngădui acest lucru. În clipa asta, nu îşi permitea să se arate mai blândă cu niciunul dintre ei.

Oricât de mult îşi dorea să nu-l facă să sufere pe Roman, el reprezenta toate spaimele ei. Cum să uite aşa ceva?

– Ştii ceva, acum, că stau să mă gândesc, e straniu că voi doi aveţi atât de multe în comun.

Russell aruncă o privire rapidă în direcţia lui Roman sau, mai bine zis, reflectă Charlotte, către mâna lui Roman de pe umărul ei.

– Nu sunt convins că e adevărat.

– Oh, eu sunt. Cât timp vei sta în oraş de data asta? O zi? Un weekend? Sau poate mai mult, din moment ce mai sunt câteva luni până ce va debuta sezonul pilot.

– Charlotte! Annie ridică vocea, atingând uşor braţul fiicei sale în semn de avertizare.

Charlotte puse propria palmă peste mâna rece a mamei sale. Annie era ultima persoană pe care voia să o facă să sufere.

– Vezi? Nu are un răspuns, mamă. Va pleca când se va plictisi.

Charlotte îi aruncă o privire lui Roman, apoi îşi feri privirea când simţi un nod în gât.

– Dar tu? întrebă ea fără să-l privească. Raina pare pe

zi ce trece mai sănătoasă, slavă Domnului. Arătă spre locul unde mama lui şedea pe o pătură alături de Eric Fallon, uitându-se în direcţia lor. Mai erau acolo Fred Aames, Marianne Diamond, Pearl Robinson, Eldin Wingate, plus toată lumea din oraş. Charlotte detesta să fie centrul notorietăţii. Poţi pleca şi tu oricând. Ţi-am spus eu, voi doi aveţi multe lucruri în comun.

Înainte să-şi piardă controlul sau ceea ce mai rămăsese din stăpânirea ei de sine, se întoarse şi o luă din loc. Departe de mama, de tata, dar mai ales departe de Roman.

10

Roman o urmări pe Charlotte plecând. Departe de teren, de tatăl ei şi departe de el. Durerea ei era şi durerea lui, aşa că îşi înfundă mâinile în buzunare şi mormăi frustrat. Nu o putea lăsa să plece de una singură. Nu acum când era atât de necăjită. Văzuse cu ochii lui câtă durere provocase revenirea lui Rusell.

– Ar trebui să se ducă cineva după ea, zise Annie. Era evident că nu se referea la ea însăşi din moment ce se agăţase cu mai multă forţă de braţul lui Russell.

– Ar trebui să se ducă cineva, adăugă Russell, dar pe mine nu o să mă asculte indiferent ce aş avea de spus.

– E de mirare? Roman ridică din sprâncene în direcţia părinţilor ei. Nu mă aflu aici ca să judec – Dumnezeu ştia că el nu ducea o viaţă nevinovată –, dar oare niciunul dintre voi

nu se gândeşte să stea de vorbă cu ea în particular în loc să facă un spectacol public din această reuniune de familie? Văzând că se pierd minute preţioase, Roman aruncă o privire rapidă spre teren. Se simţi uşurat când realiză că Charlotte pornise pe lungul drum către casă, mergând pe jos.

Russell ridică neputincios din umeri, ochii lui verzi ca ai lui Charlotte exprimând un evident regret.

– Annie a fost convinsă că ea nu ar veni aici dacă am vorbi la telefon şi s-a gândit că nu ne va ocoli într-un loc aglomerat.

– Iar tu nu o cunoşti suficient pentru a susţine contrariul.

Russell clătină din cap.

– Dar îmi doresc. Mereu mi-am dorit.

Mama lui Roman şi Eric aleseră tocmai momentul acela pentru a li se alătura. Roman fusese surprins să-şi vadă mama la un meci de baseball, dar din moment ce era din nou împreună cu Eric, şezând tot timpul pe o pătură, îşi închipui că se simţea bine.

– Sper că nu vă deranjăm, zise Eric.

– După toate aparenţele, în grupul ăsta domneşte veselia, mormăi Roman. Mai rămânea puţin timp până ce va fi nevoit să dărâme uşa lui Charlotte dacă el îşi dorea să o lase singură. Russell, putem sta o clipă de vorbă? întrebă el, aruncându-i mamei lui o privire semnificativă.

– Annie, hai să bem o limonadă. Am pregătit-o eu însămi şi e delicioasă.

– Dar... Panica străluci în ochii lui Annie, ca şi cum s-ar fi temut că Russell va dispărea din nou în cele cinci minute cât va lipsi ea.

Privind-o pe Annie, Roman înţelese mai bine temerile lui Charlotte. Ea nu semăna deloc cu nesigura sa mamă, cu

toate astea putea observa cum ea insuflase teama în sufletul fiicei sale – teama de a deveni la fel de nevoiaşă, de patetică şi de izolată ca şi propria mamă.

Îşi dorea să fie scut faţă de durerea ei, să aibă pentru totdeauna grijă de ea, dar Charlotte îl va alunga înainte de a-i permite să se apropie suficient pentru a o răni. Iar gândul acesta îl izbi ca o lovitură de măciucă.

Pentru că o iubea.

O iubea. Adevărul pătrunse în inima lui, încălzind spaţii care fuseseră întotdeauna îngheţate.

Admira dorinţa ei puternică de a rămâne ea însăşi şi de a-şi păstra individualitatea pentru a nu ajunge asemenea mamei sale. Admira afacerea pe care o pusese pe picioare prin propriile eforturi, într-un oraş care nu fusese pregătit, totuşi îi cucerise pe toţi în cele din urmă. Iubea felul în care vedea ea partea pozitivă a fiinţei lui chiar şi atunci când el nu o merita. Iubea absolut totul la ea.

La vederea suferinţei ei, aproape că se simţi nevoit să-şi recunoască propriile sentimente. Sentimente care trebuiau să se situeze pe locul al doilea, după nevoile lui Charlotte, altfel risca să o piardă pentru totdeauna. I-o va spune, însă la momentul potrivit.

Habar nu avea cum va şti când va sosi acest moment. Familia lui Roman constituia cu greu un exemplu în privinţa bunelor relaţii. Chase îşi petrecea vremea în compania tipilor necăsătoriţi de la ziar, bând bere, vorbind despre sport şi culcându-se cu femei de ocazie, fără a se implica vreodată. Rick le sărea în ajutor femeilor, iar acum se juca de-a Făt-Frumos cu Beth Hansen până ce îşi va reveni ea după ruperea logodnei, pregătită pentru următoarea mutare. Iar el va face apoi mutarea către următoarea femeie din viaţa lui.

Roman clătină din cap, şttind că nu avea unde să caute modele. Era pe cont propriu.

– Niciun dar, interveni Eric, adresându-i-se lui Annie, vocea lui răsunând cumva şi mai autoritară în acelaşi timp. Va trebui să insist să guşti din băutura preparată de Raina. În plus, Raina nu trebuie să stea prea mult în picioare şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai conduce-o înapoi la pătura ei până ce voi reuşi să ajung acolo.

– Du-te, Annie. Russell o bătu pe braţ, desfăcându-se uşor din strânsoarea ei.

De îndată ce trioul dispăru, Roman îl înfruntă pe tatăl lui Charlotte.

– Nu am prea mult timp.

– Îmi dau seama. Dar ar trebui să ştii că viaţa e mult mai complicată decât ar putea înţelege oricare dintre voi, zise Russell rotind braţele în jur, arătând către terenul de joc şi către spectatori.

În chipul lui îndurerat, Roman nu văzu actorul egoist care îşi abandonase familia pentru faimă şi avere. Vedea în schimb un bărbat în etate care pierduse foarte mult. Roman slobozi un gâfâit.

– Nu oricare dintre noi trebuie să înţeleagă. Ci fiica ta. Îl privi pe Russell drept în ochi. Dacă îţi pasă cu adevărat, sper că vei folosi timpul rezervat acestei călătorii pentru a o dovedi.

– Va trebui ca ea să dorească să asculte.

Roman ridică din umeri.

– *Fă*-o să te asculte. După încă o altă privire intensă, Roman o luă din loc, alergând spre parcare cu intenţia de a da ascultare propriului sfat.

*

– A sosit vremea, Annie. Russell şedea pe pătura pe care i-o împrumutase Raina Chandler. După ce stătuseră de vorbă toţi patru, Eric o condusese pe Raina acasă, lăsându-i singuri pe Russell şi pe Annie. Russell şi-o amintea pe Raina ca pe o vecină amabilă, o mamă bună pentru cei trei fii ai săi şi o prietenă a soţiei sale. Evident, lucrurile nu se schimbaseră.

Şi asta era problema, reflectă Russ. Nimic nu se schimbase. Din ziua în care se căsătorise cu Annie Wilson, fata care se îndrăgostise de el, până în prezent, toată lumea lui Annie rămăsese la fel.

Ea îşi îndoi picioarele sub ea, privind atent la jucătorii de pe teren.

– Nu sunt convinsă că asta va schimba ceva, zise ea în cele din urmă.

Nici el nu era, dar nu puteau decât să încerce. Russell îşi pipăi buzunarul, căutând hârtia pe care o luase de la doctorul Eric Fallon. Înainte să plece, Eric stătuse de vorbă atât cu Russell, cât şi cu Annie în calitate de medic al acesteia. Annie suferea de depresie, spusese el. Clinic vorbind, cel mai probabil.

Cum de Russell nu observase asta înainte? Îi plăcea să-şi închipuie că nu o făcuse fiindcă nu era medic, dar era suficient de bărbat pentru a-şi recunoaşte propriile greşeli. Fusese egoist. Propriile dorinţe fuseseră întotdeauna pe primul loc. Nu se oprise niciodată să analizeze de ce vorbea şi acţiona Annie aşa cum o făcea. O acceptase pur şi simplu, tot aşa cum şi ea îl acceptase pe el.

Depresie, reflectă el încă o dată. Un lucru pe care Charlotte îl sesizase şi îi vorbise doctorului Fallon despre asta.

Acum era rândul lui Russell să o roage pe Annie să se ajute singură. Clătină din cap, mulțumindu-i în gând frumoasei și încăpățânatei lui fiice că înțelesese ceva ce el nu fusese capabil să priceapă.

Fiica lui. O femeie care avea în privire o combinație de dispreț, frică și vulnerabilitate. El provocase toate aceste sentimente. Și pentru asta se disprețuia. Însă acum avea o singură șansă de a îndrepta multe greșeli. Începând cu Annie și terminând cu fiica lui.

Annie nu răspunsese declarației lui. Acum sosise momentul. Și o va purta într-acolo ori de câte ori va fi nevoie, gândi el.

– Ce simte Charlotte pentru Roman Chandler?

Annie înclină capul. Părul ei moale alunecă peste umăr și el se simți îndemnat să-și treacă degetele printre șuvițele ei. Întotdeauna fusese așa.

– Exact ce simt și eu pentru tine. Charlotte e destinată să repete modelul. El va pleca, se va întoarce. Iar ea va fi acolo. Chestia asta e înscrisă în genele noastre. Vorbi pe un ton degajat, ca și cum posibilitatea asta nu o deranja. Era mult prea mulțumită de sine, prea accepta totul – iar el profitase, înțelese Russell acum.

Indiferent că știuse ori ba că ea suferea de o depresie de natură clinică, folosise mulțumirea ei ca pe o scuză pentru a veni și a pleca după bunul plac. Clătină din cap, dezgustat de el însuși.

Nu putea schimba trecutul, însă nu voia ca fiica lui să aibă un viitor asemănător.

– Nu sunt de acord, zise el, respingând descrierea făcută de Annie. Însă e destinată să rămână singură, respingând orice bărbat care nu alege să se stabilească în Yorkshire Falls.

Annie clătină din cap.

– Ai dreptate, dacă nu cumva își va petrece viața așteptându-l să se întoarcă. Simțindu-se vie doar pe durata acestor vizite.

Russell își privi soția, văzând-o pe ea, trecutul și viitorul lor, toate la un loc în clipa de față. Își închipuise că, rămânând în orașul ei natal, Annie va fi fericită, dar ea se simțea mizerabil. La alegerea ei, recunoscu el.

– Fie că va aștepta revenirile sporadice ale lui Roman, fie că îi va întoarce spatele, sfârșind de una singură, în oricare caz va fi nepăsătoare și singuratică. Și tu o știi al naibii de bine.

Annie își odihni capul pe umărul lui.

– În clipa asta nu sunt nepăsătoare și singuratică. Oftă și respirația ei fierbinte se lipi de gâtul lui.

Nu, se gândi Russell, ea accepta, iar el era gata să urască acest cuvânt. Annie accepta. Orice ar fi făcut el sau orice i-ar fi oferit viața. El își închipuise odată că va fi capabil să-i facă fericiți pe amândoi, dar noțiunea asta dispăruse foarte repede. Nimic nu o va face cu adevărat fericită pe Annie, decât dacă el renunța la sine însuși și se stabilea în Yorkshire Falls. Și chiar și atunci, o parte din ființa lui Russell bănuise mereu că nu acesta era răspunsul. Nu asta conta.

El nu fusese în stare să-și rateze propria existență de dragul ei, așa cum nu fusese în stare să o facă pe Annie să lase în urmă orașul acesta. Își luase un angajament față de ea. Dar fiecare își alesese propriul drum în viață. El nu putea spune că trăiseră vieți împlinite sau fericite; cu toate acestea, merseseră mai departe. O iubea acum la fel de mult ca pe vremea aceea. Dar nu ar fi făcut nimănui o favoare lăsând-o să aibă propriul ei drum.

Şi cu atât mai puţin fiicei sale.

Şi Charlotte merita să-şi aleagă propriul destin. Dar merita în egală măsură să ia o decizie înţeleaptă.

– Trebuie să afle, Annie. Trebuie să înţeleagă deciziile pe care le-am luat noi.

– Şi dacă mă va urî?

El o strânse cu putere.

– Ai educat-o bine şi ea te iubeşte. Cu timpul va înţelege. Şi dacă nu o va face, ei bine, cel puţin el şi Annie o vor scuti să repete trecutul. Aşa spera el.

Roman o ajunse din urmă pe Charlotte când înainta pe First Street. Claxonă o dată, apoi încetini în dreptul ei. Ea îi aruncă o privire şi îşi văzu de drum.

– Hai, Charlotte. Urcă în maşină.

– Nu vrei să ai de-a face cu starea mea de spirit de acum, Roman.

– Orice femeie care admite că are o stare de spirit e în regulă, după părerea mea. Menţinu o viteză redusă. Unde te duci?

Ea dădu din cap în direcţia în care mergea şi el.

– Acasă.

– E la fel de rece şi goală ca a mea?

– Pleacă.

Roman nu accepta un răspuns negativ. De fapt, deţinea trei chestii cu care să-i schimbe gândurile. Garantat.

– Te duc să mănânci mâncare chinezească, te scot în afara oraşului şi nu voi vorbi despre tatăl tău.

Charlotte se opri.

– Şi dacă aceste promisiuni nu te satisfac, voi începe

să claxonez, să fac scandal şi nu mă voi opri până ce nu vei fi înăuntru, lipită de mine. Alegerea îţi aparţine.

Ea se întoarse, deschise larg portiera şi se aruncă pe scaunul de lângă el.

– Mâncarea chinezească e cea care m-a convins.

El rânji.

– Nici nu mi-aş fi imaginat altceva.

– Foarte bine. Pentru că nu aş vrea, nicio secundă, să-ţi închipui că treaba asta are legătură cu farmecul tău.

El apăsă pedala de acceleraţie şi porni spre periferia oraşului.

– Crezi că sunt fermecător? întrebă el.

Cu braţele încrucişate, Charlotte îl privi ironic.

Tocmai când vru să-i răspundă, el zise:

– Am să iau asta ca pe un da.

Charlotte ridică din umeri.

– N-ai decât.

Era evident că Charlotte nu avea o stare de spirit prielnică pentru o discuţie în contradictoriu. Asta era bine. Atâta vreme cât se afla la câţiva centimetri distanţă şi putea să stea cu ochii pe ea, era fericit.

Douăzeci de minute mai târziu, şedeau într-un restaurant chinezesc – tapetul de brocard şi catifea roşie şi lumina difuză a unui lampion completau atmosfera.

Un chelner îi conduse la o masă aşezată într-un colţ, jumătate tejghea, jumătate cu scaune. O familie cu patru membri, doi adulţi şi doi băieţei, mâncau zgomotos în partea dreaptă. La un capăt era un acvariu, în timp ce un bazin acoperit, plin cu peşti tropicali, se afla în dreapta lor.

– Îţi place? o întrebă Roman când ajunseră în dreptul

mesei. El nu avea nimic cu copiii, dar nu putea aprecia starea ei de spirit.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

– Atâta vreme cât eu nu comand peşte, e perfect, răspunse Charlotte şi se aşeză.

El ar fi putut să se aşeze vizavi de ea, păstrând distanţa, dar alese să şadă lângă ea, prinzând-o între el şi perete.

Charlotte îl răsplăti ţuguindu-şi ipocrită buzele.

– Nu joci cinstit.

– Am spus că o voi face? Recunoscu în limbajul rezervat o tendinţă de a evita orice chestiune serioasă. Se întrebă cât va dura.

Charlotte dădu din cap. Acum nu putea să se concentreze asupra lui. Privi însă dincolo de el, spre familia cu patru membri. Cei doi băieţi cu părul blond aveau sclipiri năstruşnice în priviri când unul dintre ei ridică un tăiţel crocant, ţinându-l între degete. Miji ochii, pregătindu-se să-l arunce în aer. Fratele îi şopti ceva la ureche, iar în secunda în care el îşi schimbă poziţia către un alt unghi, Charlotte îşi dădu seama că el îi dădea acestuia o formă rotundă. Părinţii lor, prinşi într-o discuţie, nu păreau să observe.

– Nu o va face, îi şopti Roman lăsându-se pe spate.

– Eu nu aş paria pe fermă. Folosise şi un vechi clişeu. De fapt, în cazul tău, nu aş paria pe valiză.

– Auuu.

Nu-l luă în seamă, privindu-i însă atent pe copii.

– Pe locuri, ţintiţi, foc, le şopti ea.

Ca la un semn, băiatul lansă tăiţelul gros, care pluti mai întâi prin aer înainte de a ateriza în bazinul cu peşti.

– Poate muri un peşte dacă îl loveşti cu un bobârnac prăjit? întrebă ea.

– Ce zici de înghițirea unui bobârnac prăjit? Dacă era copilul meu, îl apucam de guler și mai întâi îl înmuiam pe el. După aceea îi aplaudam în gând îndemânarea.

– Vorbești ca un bărbat care știe că în copilărie a făcut multe șotii.

El îi aruncă un zâmbet care o topi și o făcu să-și dorească să se ghemuiască în poala lui, să nu se mai dea jos niciodată. Un gând periculos.

– Mă pot asemui cu el. Frații mei și cu mine am făcut multe pozne în adolescență.

Charlotte se întoarse spre el, aplecându-se și rezemându-și bărbia în palme.

– Ca de exemplu? Avea nevoie să se piardă în vremuri fericite. Vremurile fericite ale altora.

– Să vedem. El rămase pe gânduri. Am una. Era pe vremea când mama a trebuit să se întoarcă noaptea la școală, lăsându-l pe Chase să aibă grijă de mine și de Rick.

– Și Chase a acționat ca un dictator?

– Da, atunci când era treaz. Dar în noaptea aceea a adormit. La colțul ochilor apărură liniile ușoare ale unui surâs, în timp ce își aducea aminte.

– Te rog, nu-mi spune că l-ați legat.

– La naiba, nu! Părea ofensat. Acordă un pic de credit imaginației noastre. Hai să spunem doar că trusa de machiaj a mamei a oferit o grămadă de posibilități.

Charlotte făcu ochii mari.

– Și nu s-a trezit?

– Unicul beneficiu de a-l avea pe Chase drept pseudo-tată era faptul că dormea buștean. L-am făcut să arate ca naiba. La fel a crezut și prietena lui.

Charlotte râse în hohote.

– Nu glumeşti?

Roman dădu din cap.

– El avea optsprezece ani, se întâlnea cu o proaspătă colegă, iar ea s-a oferit să se întâlnească cu el la noi acasă, ca să poată pleca de îndată ce se întorcea mama. Soneria a sunat, noi l-am trezit să se ducă să răspundă...

Charlotte nu mai auzi urmarea; râdea în hohote, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji.

– Oh, mi-aş fi dorit să fi putut vedea asta.

Roman se apropie mai tare de ea.

– Am fotografii.

– Trebuie să văd, zise ea ştergându-şi lacrimile cu un şervețel.

– Căsătoreşte-te cu mine şi ți le arăt.

Charlotte clipi, rămânând dreaptă în scaun.

Băiețeii făceau glume în apropiere, aroma de ouă ochiuri venea spre ea, iar Roman o ceruse de soție? Trebuie că nu auzise bine. Fără discuție.

– Cum?

El o prinse de mână şi o ținu aproape şi strâns.

– Am spus, căsătoreşte-te cu mine. Ochii lui se dilatară şi părea uimit că rostise vorbele, dar evident nu era prea şocat pentru a le repeta.

Charlotte era dărâmată.

– Tu nu... eu nu pot... tu nu poți vorbi serios, reuşi ea să bolborosească. Inima îi bătea frenetic în piept şi îşi recăpătă cu greu respirația. Două surprize într-o singură zi. Mai întâi tatăl său, acum asta. Se întinse după paharul cu apă, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât fu nevoită să-l lase jos înainte să-l scape.

El ridică paharul şi i-l ţinu în dreptul buzelor. Ea luă o înghiţitură lungă şi rece, apoi se linse pe buze.

– Mulţumesc.

El dădu din cap.

– Nu am vrut să o spun de maniera asta, dar am vorbit serios.

Charlotte se întrebă când va înceta să se rotească încăperea.

– Roman, nu e posibil să vrei să te însori.

– De ce nu?

Ar fi vrut ca el să se uite în altă parte, să facă ceva, fiindcă ochii albaştri captivanţi o implorau să spună da şi să trimită la naiba toate „cum"-urile şi „de ce"-urile. Dar revenirea la timp a tatălui ei îi demonstrase de ce nu putea să-şi asculte inima.

– Fiindcă...

Închise ochii, străduindu-se să formuleze cel mai bun răspuns. Cel care avea cel mai raţional sens. Cel care să explice diferenţele dintre ei.

– Te iubesc.

Pleoapele ei se deschiseră larg cât ai clipi.

– Tu nu poţi...

El se aplecă, cu un braţ sprijinit de spetează, şi îi închise gura cu un sărut. Un sărut fierbinte, numai bun să te topească.

– Trebuie să încetezi să mai foloseşti expresia asta – *nu pot*, şopti el, în timp ce gura lui persista peste buzele ei. Apoi închise din nou buzele peste ale ei.

– Hei, mamă, priveşte! Se sărută *franţuzeşte.*

Charlotte şi Roman se îndepărtară unul de altul. Căldura unei roşeţi stânjenitoare apăru pe obrajii ei. Ea clătină din cap, râzând.

– Ți-am adresat o întrebare, zise Roman, foarte sobru.

– Şi trebuie să afli răspunsul. Inima ei bătu dureros în piept. Eu... Îşi linse buzele deja umede. I-ai văzut pe părinții mei. Cunoşti viața mamei mele. Cum poți să-mi ceri să o repet? Lăsă capul în jos.

– Nu îți cer să retrăieşti viețile lor. El îi prinse fața în palme. Cu blândețe. Cu respect.

Nodul îşi făcu iar loc în gâtul ei.

– Ai de gând să te stabileşti în Yorkshire Falls? Cunoştea deja răspunsul şi era pregătită pentru urmări.

El clătină din cap.

– Însă – degetele se crispară în jurul chipului ei – iau în considerare mai multe posibilități. Nu vreau să te pierd şi doresc să găsesc un compromis. Nu vreau decât să te rog să-ți păstrezi mintea deschisă. Dă-mi timp să găsesc ceva convenabil pentru amândoi.

Ea înghiți, incapabilă să creadă ce auzea, nefiind sigură că putea crede în ceva de neatins fără să sufere. Apoi, pe de altă parte, ar suferi să-l piardă, indiferent de rezultat. Îşi dorea să petreacă mai mult timp cu el înainte ca inevitabilul să se producă.

Dacă inevitabilul avea să se producă. Alungă din minte toate gândurile legate de părinții săi. Va trebui să le înfrunte cât de curând. Roman utilizase cuvântul *compromis,* ceea ce însemna că lua în considerare nevoile ei. O străbătu un val neaşteptat de adrenalină.

– Ai spus că mă iubeşti?

Roman încuviință. Înghiți. Şi ea văzu cum gâtul lui se contractă.

– N-am mai spus asta nimănui, niciodată.

Charlotte clipi printre lacrimi.

– Nici eu.

Mâinile lui căzură de pe față pe umerii ei.

– Ce spui?

– Şi eu te iubesc.

– O s-o facă iar! țipă unul dintre băieții de la cealaltă masă.

– Iuuu, țipă fratele lui, de două ori mai tare.

Roman pufni în râs, iar ea simți că plăcerea lui e la fel de puternică şi de intensă ca şi a ei.

– Îți imaginezi cum ar fi să ai o casă plină de băieți? întrebă el.

– Nici măcar să nu glumeşti cu un subiect atât de serios.

Nu o luă în seamă, mărginindu-se să rânjească.

– Băieții fac legea în familia mea şi ştim amândoi că genele mele sunt cele care determină sexul. Şi gândeşte-te cât ne-am putea distra concepându-i. Vârfurile degetelor lui porniră să-i maseze ritmic muşchii umerilor, transformând gestul acesta într-un preludiu erotic.

Copiii lui Roman. Ea tremura şi pe dinăuntru şi pe din afară, dorind-o mai mult decât crezuse vreodată că ar fi posibil, ştiind însă că probabil era ceva imposibil. Mai aveau încă multe de pus la punct înainte ca ea să-şi permită să se gândească la un asemenea viitor.

Dar el îi atinsese inima – i-o stăpânise, de fapt. O făcuse întotdeauna, din noaptea în care îi împărtăşise cele mai profunde visuri ale lui, iar ea nu avusese de ales decât să-l respingă.

Nu luase nicio decizie concretă, dar ştia că de data asta nu îl va mai alunga.

– Pregătiți să comandați? întrebă un chelner înalt şi brunet.

– Nu, răspunseră amândoi deodată.

Charlotte nu știa cum, însă peste numai câteva minute, cu stomacul tot gol și cu o bancnotă de douăzeci de dolari lăsată pe masă, porniseră din nou la drum, îndreptându-se spre casă. După numai o jumătate de ceas pătrunseră în apartamentul său cufundat în întuneric.

Apăsă pe întrerupătorul din hol și aplica din tavan se aprinse, scăldându-i într-o lumină difuză. Roman lovi ușa din spatele lui, închizând-o, ca apoi să o tragă în brațele lui. Rămânând pe loc, ea se rezemă de perete, în timp ce el își apăsă buzele peste ale ei, cu furie. Dorința lui era nerușinată și, după toate aparențele, la fel de profundă ca și a ei. Ea își scoase jacheta, aruncând-o pe podea, iar Roman se descurcă și mai rapid cu jerseul ei, până ce ea rămase doar cu cizmele, cu jeanșii și cu sutienul alb de dantelă.

El inspiră scurt când își trecu degetele peste sânii ei. Sfârcurile se întăriră sub atingerea lui, iar trupul ei se încordă, dorința coborând cu pași repezi în adâncul ei.

– Trebuie că te-ai încălzit cu atâtea haine. Charlotte se întinse după gulerul hainei lui, trăgând-o în jos, lăsând-o apoi să se alăture maldărului format de îmbrăcămintea ei.

Ochii lui albaștri străluciră de dorință.

– Ceea ce simt întrece orice arșiță. Își trase peste cap cămașa bleumarin, aruncând-o într-o parte.

– E rândul tău.

Între picioarele ei se instală un ritm constant, iar umezeala acompanie vorbele lui seducătoare. Se aplecă să-și tragă cizmele, însă mâinile îi tremurau, iar pielea părea să se lipească și mai strâns de piciorul ei.

– Dă-mi voie. El se aplecă, scoțând mai întâi o cizmă, apoi și pe a doua, înainte ca atenția lui să revină asupra

nasturelui de la jeanşii ei. Rezolvă treaba ca un profesionist, mâinile lui desfăcând apoi fermoarul şi trăgându-i pantalonii.

Lui Charlotte îi tremurau picioarele şi se rezemă de peretele din spatele ei, unicul punct de sprijin. El trase denimul greu până la glezne, apoi se opri. Ea încercă să-şi elibereze un picior, dar blugii aveau tivul prea strâmt.

– Nu te obosi. Te-am adus exact acolo unde te vreau. El îngenunche pe podea, la picioarele ei, ridicând privirea spre ea. Pe buzele lui apăru un surâs ştrengar, în timp ce pe chipul lui frumos se întipări o expresie de satisfacţie.

Ea nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i satisfacă dorinţele, dar ştia că nimic nu ar satisface-o mai mult ca prezenţa lui înăuntrul ei. El îi întâlni privirea şi trebuie că-i citi gândurile, fiindcă în loc să-i satisfacă plăcerea folosindu-şi gura, aşa cum părea că avusese de gând, îi scoase pantalonii şi se ridică în picioare. În câteva secunde era la fel de dezbrăcat ca şi ea, glorios de gol şi de excitat ca şi ea.

Se apropie de ea cu braţele întinse.

– Vino.

Când o ridică în braţe, îşi încolăci picioarele în jurul lui, iar cu braţele îi înlănţui gâtul. Ajunse iar cu spatele lipit de perete.

Căldura şi puterea trupului lui se prelinse în adâncul ei, învăluind-o în arşiţă şi excitând-o şi mai mult.

– Am nevoie să fii înăuntrul meu, zise Charlotte.

Roman gemu.

– Şi eu am nevoie de acelaşi lucru.

Fură necesare câteva manevre, dar în final ea simţi cum erecţia lui, generoasă şi plină, era pregătită să o penetreze. Iar când el năvăli înlăuntrul ei, inima ei se deschise tuturor posibilităţilor.

Charlotte nu mai fu în stare să respire când senzațiile veneau una după alta amețitor, purtând-o dincolo de limite, spre cel mai exploziv punct culminant pe care îl experimentase ea vreodată – deoarece acesta era încărcat cu dragoste.

Geamătul lui întretăiat o informă că şi el simţise acelaşi lucru. Îl iubea. Şi mai târziu, când adormi în braţele lui, se întrebă de ce refuzase atâta amar de vreme să recunoască ceea ce era evident.

Charlotte se trezi şi se întinse, simţind răcoarea aşternuturilor pe pielea goală. Senzaţia că se trezise singură era normală şi neobişnuită în acelaşi timp. Cu nimic diferită faţă de majoritatea dimineţilor din existenţa ei şi, totuşi, fiindcă dormise cuibărită lângă trupul lui Roman, fiorul era acum neprimitor şi tulburător.

Înţelese că o sărutase şi se strecurase apoi din casă la ivirea zorilor, apreciind respectul pe care i-l purta, scutind-o de bârfele micului oraş. Însă îi simţea lipsa, dorindu-şi să facă din nou dragoste cu el. Îl iubea. Fiecare gând o speria mai mult decât ar fi putut crede.

Se ridică şi începu ritualul de dimineaţă, încercând să pretindă că totul era neschimbat. Un duş fierbinte, o cafea şi mai fierbinte şi coborârea rapidă pe scară, către locul de muncă. Daa, reflectă Charlotte, acelaşi ritual. Dar era imposibil să nu observi că ea era cu totul alta.

Fiindcă se legase de Roman prin cele două cuvinte. *Te iubesc.* Iar acum, fiindcă vorbele fuseseră rostite, se temea că viaţa ei se va schimba pentru totdeauna. Iar dacă povestea va continua – viaţa mamei, a tatălui ei şi chiar a lui Roman – nu se va schimba în bine.

Cu acest gând tulburător, intră în magazinul descuiat,

sperând că atmosfera familiară şi aromele pe care ea le împrospăta zilnic o vor linişti. Intră şi o izbi un parfum neaşteptat de levănţică, tulburând-o şi distrugându-i orice sentiment de constanţă pe care spera să-l descopere aici.

– Beth? strigă ea.

– Aici în spate. Prietena ieşi din încăperea din spate, având în mână o sticlă conţinând pliculeţe pentru împrospătarea aerului, folosind spray-ul în timp ce înainta. Oamenii cu curăţenia au fost aici azi-noapte şi trebuie că au împrăştiat o sticlă de amoniac. Flutură mâna în dreptul feţei. Poţi muri asfixiată acolo, în spate. Am încercat să dau cu spray venind din faţă către spate, străduindu-mă să-l acopăr.

Charlotte strâmbă din nas, dezgustată.

– Uf. E chiar aşa de rău? Fiindcă levănţica era suficientă ca să o determine şi pe ea să-şi astupe nasul. Charlotte porni mai departe prin magazin, aruncându-şi geanta pe tejghea, şi când ajunse în zona destinată probelor, se dădu înapoi din pricina îngrozitoarei arome. Oooh! Ideea de a se închide în birou pentru a se pierde în hârtii se dusese la naiba.

Beth aprobă.

– Am închis uşa de la birou ca să împiedic să pătrundă partea cea mai puternică a mirosului în camerele de probă şi am deschis larg ferestrele ca să se aerisească.

– Mulţumesc. Cel puţin în partea din faţă nu e atât de rău.

– Să sperăm că aşa va rămâne.

– În fine, trebuie să închidem spaţiul destinat hainelor şi să marcăm bonurile – poţi primi înapoi orice produs cumpărat astăzi. Dacă mirosul se va înrăutăţi, pur şi simplu vom închide pe toată ziua. Nu are sens să ne otrăvim aici.

Beth mai pulveriză puţină lavandă.

– Nu puteai alege o altă aromă?

– Nu aveau nimic la magazinul universal.

– Nu mai contează. Numai că, te rog, nu mai pulveriza, lasă să vedem ce se va întâmpla.

După ce plasă cutia pe raft, Beth o urmă pe Charlotte spre faţă, acolo unde Charlotte deschise larg uşa să intre aer proaspăt.

– Aşadar. Beth se cocoţă pe tejghea, lângă registru. Mă bucur că eşti aici, surâzătoare. Cum te simţi după... ştii tu? Coborî vocea până la o şoaptă răguşită, evident referindu-se la spectacolul pe care Charlotte şi familia sa îl dăduseră cu ocazia meciului de baseball de ieri.

După ce se urcase în automobilul lui Roman, Charlotte uitase complet de Beth, de cină şi orice altceva.

– Mă simt bine, zise ea pe aceeaşi voce confidenţială înainte de a-şi da seama. Roti privirea prin magazinul gol, dând ochii peste cap. De ce vorbim în şoaptă? întrebă ea cu o voce puternică.

Beth ridică din umeri.

– Habar n-am.

– În fine, mă simt bine. Cu toate astea, nu-mi place să fiu încolţită în public. Dacă tata – adică Russell – voia să stea de vorbă cu mine, ar fi trebuit să mă sune. Sau să treacă pe aici. Sau să mă invite undeva doar pe mine. A fost umilitor.

Beth îşi privi rapid unghiile, fără a întâlni privirea lui Charlotte şi întrebă:

– I-ai fi acordat o zi întreagă dacă o făcea?

Charlotte îşi roti umerii, oarecum tensionată.

– Nu ştiu. Tu i-ai acorda timp suficient „Doctorului

Implant"? Cât ai clipi, respiră adânc, dezgustată de propria remarcă. Doamne Sfinte, îmi pare rău, Beth. Nu ştiu de ce îmi iau revanşa cu tine. Charlotte se repezi şi o îmbrăţişă pe Beth, scuzându-se astfel. Mă ierţi?

– Desigur. Nu ai o soră pe care să o chinui, iar mama ta e prea fragilă. Mai e careva pe aici în afară de mine? În ciuda vorbelor aspre, când Beth se retrase, pe chipul ei răsărise un surâs. În realitate, ai pus o întrebare interesantă. I-aş oferi „Doctorului Implant" suficient timp pentru că mi-a deschis ochii în privinţa propriilor mele temeri. Apoi i-aş arunca nişte apă cu gheaţă în poală.

– Tu te simţi cu adevărat mai bine? întrebă Charlotte.

– Cum să explic? Beth se uită în sus, parcă în căutarea unor răspunsuri. Mă simt conştientă, zise ea. Tot ce fac în ultimul timp este să reflectez, iar acum văd că există un anume tipic în relaţiile mele trecute. Toţi bărbaţii cu care am avut o relaţie au vrut să mă transforme, iar eu i-am lăsat. M-am adaptat foarte uşor la ceea ce şi-au dorit ei să fiu. David a fost cazul cel mai radical. Dar s-a terminat. Şi vă am pe tine şi pe Rick cărora trebuie să vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat pe drumul recuperării.

– Eu? întrebă Charlotte, surprinsă. Ce am făcut eu?

– Ţi-am spus ieri. Mi-ai oferit această slujbă fiindcă ai ştiut mult mai bine decât mine spre ce înclină talentele şi interesele mele. Acum o ştiu şi eu. Şi asta e doar începutul.

– Ei bine, mă bucur să fiu de folos. Cum rămâne cu Rick?

– El vorbeşte şi ascultă. Majoritatea bărbaţilor nu vorbesc. Se uită la televizor, grohăie, poate că uneori râgâie de câteva ori înainte de a mişca din cap aprobator, prefăcându-se

că sunt atenți. Rick ascultă poveștile despre trecutul meu și mă ajută să trag concluziile potrivite.

– Omul s-a născut pentru a salva cucoanele necăjite. Poate că ar fi trebuit să devină psihiatru, nu polițist.

– Nuuu, chestia asta cu omul legii îi dă un aer sexy, zise Beth râzând.

– Te rog, nu-mi spune că te îndrăgostești de el.

Beth clătină din cap.

– Nici pomeneală. O să fiu pe cont propriu o bună bucată de timp.

Charllotte aprobă. În plus, o credea pe prietena sa. În ochii lui Beth nu apăruse nicio umbră visătoare când vorbise despre Rick. Nu părea leșinată după ofițerul cel sexy. Nu așa cum lui Charlotte îi venea să leșine când se gândea la Roman. I se strânse stomacul de emoție la simpla idee că îl va revedea.

– Trebuie să învăț ceva mai mult despre mine însămi, zise Beth, întrerupându-i gândurile, și niciun minut nu e prea devreme. Trebuie să-mi dau seama ce îmi place și ce nu. Nu ceea ce se așteaptă de la mine. Așa că, pentru un moment, nu am nevoie decât de prietenii mei.

– Ne ai pe noi, iubito. Charlotte pocni cu putere palma lui Beth, iar Beth repetă gestul. Charlotte spera doar că nu *ea* va fi aceea care va plânge pe umărul prietenei sale.

– Prin urmare, ce ai de gând să faci acum dacă nu te poți închide în birou să rezolvi hârțoage? Te duci iar sus să croșetezi?

Gândul o făcu să se chircească.

– Nu. Mă dor mâinile. Trebuie să exclud tipul acesta de muncă. Mai întâi, o să trec pe la sediu la *Gazette*, și să discut cu Chase despre extinderea vânzărilor de Paște. Nu

pot să cred că nu mai sunt decât două săptămâni şi jumătate până la sărbători.

– Ştii care e cea mai frumoasă parte a sărbătorilor?

Charlotte îşi bătu cu un deget peste frunte.

– Hmm. Lasă-mă să mă gândesc, poate fi vorba de reclamele la ciocolata Cadbury Bunny? întrebă ea, făcând referire la slăbiciunea celei mai bune prietene.

– De unde ştii?

– Ai uitat că ţi-am trimis ciocolată ambalată cu ocazia fiecărei sărbători? Ştiu ce-ţi place aşa cum îmi cunosc dosul mâinii. Charlotte îşi luă geanta de pe podea, unde o lăsase mai devreme.

– Anul ăsta va trebui s-o înfulecăm împreună. Beth îşi linse degetele, anticipând gustul ciocolatei.

Charlotte pufni în râs.

– O să trec pe aici după ce plec de la *Gazette*. Dacă e linişte, s-ar putea să iau actele şi facturile la etaj.

– Ştiam eu că aşa o să se întâmple. Beth clătină din cap cu tristeţe. O zi petrecută acasă croşetând şi te vei lăsa atrasă de seriale.

– Nu-i adevărat.

– Adică nu vei urmări *General Hospital* în timp ce vei lucra?

Charlotte făcu un gest care mima închiderea buzelor cu un fermoar. Refuza să confirme ori să nege. Sigur că urmărea *General Hospital*. Fiindcă un anume actor sexy îi aducea aminte de Roman.

Doamne, oh, Doamne, avea o problemă mult mai profundă decât credea.

– Ne vedem mai tărziu. Flutură mâna şi ieşi pe uşa

principală, în aerul proaspăt pe care îl inspiră cu putere. Mult mai bine, zise ea cu voce tare. Îşi agăţă geanta pe umăr şi o porni în josul străzii.

În momentul în care trecu de periferia oraşului şi de ultimul rond de iarbă, narcise sau alte flori, îl observă pe Samson care dădea cu erbicid peste straturile de flori şi îl strigă. Ori nu o auzi, ori alese să se prefacă că nu o aude.

– Oh, foarte bine. Ridică din umeri şi îşi văzu mai departe de drum, recunoscătoare pentru aerul proaspăt de primăvară. Înainta cu gândurile la Roman. Furnicăturile anticipaţiei se amestecau cu trepidaţia referitoare la cuvintele ce şi le spuseseră unul altuia şi cu nivelul angajamentului pe care îl implicau.

Se întreba nu numai ce vrusese Roman să spună prin a găsi un compromis, dar şi dacă ea putea, oricum, să aibă încredere în iubirea pe care i-o oferise şi în mariajul pe care pretindea că îl doreşte.

Roman pătrunse în sediul *Gazette* folosindu-se de cheia sa. Locul era încă liniştit. Era prea devreme pentru ca Lucy să fi sosit şi, după cum arătau lucrurile, nici Chase nu coborâse încă. Roman avea nevoie mai degrabă de o cafea proaspăt pregătită şi de aer proaspăt în locul celui îmbâcsit pe care îl ofereau birourile, aşa că lăsă deschisă uşa dinspre stradă, îndreptându-se apoi către bucătărie pentru a-şi pregăti de băut ceva tare şi cofeinizat.

Zorii zilei îl siliseră să iasă din patul lui Charlotte. O lăsase dormind. Doar o sărutare pe obraz, apoi plecase. Oraşul vorbea suficient despre Charlotte şi despre familia ei. Nu trebuia să alimenteze şi el bârfa ieşind din apartamentul ei în zorii zilei. Şi plecarea în primele ceasuri ale dimineţii

fusese riscantă, însă nu fusese capabil să reziste ocaziei de a-şi petrece noaptea cu ea, lângă trupul ei fierbinte şi gol, ghemuit lângă el. Aşa va fi tot restul vieţii lui.

Îl scutură un fior puternic. Poate recunoscuse nişte adevăruri dificile – acela că nu mai voia să fugă, că voia să-şi înjghebe o familie şi că o iubea într-adevăr pe Charlotte –, dar ar fi un mincinos dacă nu ar admite că era al naibii de înfricoşat. Nu suficient pentru a se răzgândi. Dar suficient pentru a-l face uman, reflectă Roman. Era în pragul unei schimbări majore în existenţa sa şi asta îl făcea să fie nervos.

Încă nu-i venea a crede că vorbele acelea fuseseră rostite de gura lui. Nu că vorbele ar fi fost dificile. Pentru un scriitor, ele nu erau niciodată. Dar Roman reflectase întotdeauna mai întâi, apoi se exprimase precis. Nu îngăduise niciodată ca emoţia să guverneze bunul-simţ. Însă sentimentele lui pentru Charlotte durau de peste zece ani. Voia să se însoare cu ea fiindcă o iubea cu adevărat. Nu plănuise nicio declaraţie, însă spontaneitatea era un lucru bun. Păstrează prospeţimea relaţiei, gândi Roman ironic.

Dar mâna îi tremura când îşi pregăti cafeaua, numărând dozele şi umplând aparatul cu apă. Ar fi putut să-şi aleagă mai bine momentul. O ceruse într-un loc public, după ce ea trecuse printr-o mare emoţie după întâlnirea cu tatăl ei, şi înainte ca el să aibă şansa de a face câteva alegeri cruciale în privinţa viitorului lor. Având în vedere toate acestea, trebuia să admită că Charlotte luase vorbele lui mai bine decât şi-ar fi imaginat el.

Însă acum când era singur în biroul în care îşi petrecuse atâta vreme pe când era copil, îşi dădu seama că fuga lui din patul lui Charlotte fusese un lucru bun. Avea nevoie de un moment de singurătate ca să-şi poată da seama cum să pună

în balanță viața sa de acum, fără a avea habar ce va urma. Cu toate acestea, își imagina că ar fi un bun început să ia legătura cu cei de la *Washigton Post* pentru postul care i se oferea. Ideea de a ridica receptorul telefonului nu îl îndemnă să o ia la fugă. Hotărî că era un semn bun.

– Salut, frățioare. Te-ai trezit devreme. Chase intră în încăperea principală. Ce faci aici? Mama a dat fuga după pufuleții de cacao?

Roman ridică din umeri.

– N-am de unde să știu.

Fiindcă nu stătuse acasă suficient timp pentru a lua micul dejun. Aruncă o privire rapidă spre fratele său.

– Știi, mi-am dat seama că, din momentul în care m-am întors în oraș, noi doi nu am făcut decât să vorbim despre mine. Cu tine ce mai e?

Chase ridică din umeri.

– Aceleași lucruri vechi.

– O femeie nouă? De când se întorsese acasă, Roman nu îl văzuse pe Chase în compania vreunei femei.

Chase clatină din cap.

– Și ce faci pentru a avea companie? Cine are grijă de singurătate? întrebă Roman. Și nu se referea doar la sex. Frații nu schimbau niciodată astfel de informații. Chase știa la ce se referea Roman. Amândoi experimentaseră blestemata singurătate datorată alegerilor pe care le făcuseră. Draga Charlotte avea să-l scape de ea.

Ridicând din umeri, Chase zise:

– Dacă am nevoie de companie, am niște prietene în Harrington. Tu știi că Yorkshire Falls'e mult prea mic ca să te implici într-o relație fără să afle nimeni. Nu duc lipsă de companie. Acum să ne întoarcem la tine.

Roman râse. Chase nu reuşea niciodată să susţină prea multă vreme o conversaţie în legătură cu propria persoană.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că *Washington Post* mi-a oferit un post de editorialist? întrebă Roman.

Chase o porni în şosete de-a lungul încăperii, fără pantofi – unul dintre beneficiile de a locui la etaj – alăturându-i-se lui Roman în spaţiul mic destinat bucătăriei, unde îşi turnă la rândul său o ceaşcă cu cafea. Ridică ceaşca.

– Apropo, îţi mulţumesc.

Roman se rezemă de frigider.

– N-am muncit din greu.

– Ţi-am spus să nu-ţi iei o muncă de birou din pricina aruncării cu banul.

Îşi trecu mâna prin păr.

– Nu pot să mă prefac că nu a avut loc. Ironia era că, acum, Roman era recunoscător că pierduse la aruncarea monedei, mulţumit că fusese obligat să rămână în Yorkshire Falls, bucuros că fusese obligat să ia în considerare căsătoria. Pentru că împrejurările conspiraseră pentru a-i oferi o a doua şansă în privinţa lui Charlotte, femeia pe care o iubea.

Femeia pe care o iubise întotdeauna.

– Datul cu banul este motivul pentru care întreaga mea viaţă este pe punctul de a se schimba.

Clătină din cap. De fapt, aruncarea monedei a constituit impulsul pentru a începe o viaţă nouă. Dar dragostea era motivul pentru care se însura el cu Charlotte. Nu obligaţia faţă de familie.

– Căsătoria e un pas imens. Ca şi un copil. Ştiu cât de tare îşi doreşte mama nepoţi, dar trebuie să recunoşti că, de când cu Eric, s-a mai liniştit puţin.

– Asta fiindcă el o ţine prea ocupată ca ea să ne mai sâcâie pe noi, dar ai încredere într-unul care o vede aproape

în fiecare dimineață – nu a uitat că își dorește nepoți și încă mai înghite Maalox. Cu toate că, uneori, se gândea că părea mult mai activă atunci când își imagina că el nu e prin preajmă, Roman își închipuia că asta era rodul imaginației lui. Așa că dacă mă întrebi pe mine, nimic nu s-a schimbat în privința asta. Dar sentimentele în privința mamei lui trebuie că *se schimbaseră.*

– Repet însă că trebuie să fii convins că vei putea suporta decizia pe care o vei lua. Chase se opri să ia o gură de cafea. Rick și cu mine vom înțelege dacă tu vei hotărî să nu fii mielul de sacrificiu în istoria cu nepoții, doar fiindcă tu ai fost cel care a pierdut la aruncarea monedei. Încă te poți retrage din înțelegere.

Vorbele lui Chase le folosise și Roman cu ceva vreme în urmă. Dar lucrurile se schimbaseră din momentul în care se întorsese, epuizat, de la Londra.

Până de curând, el nu-și făcuse timp să analizeze de ce și cum acționase în scurtele perioade petrecute acasă. Grăbit și epuizat, știa doar că familia sa avea o nevoie și era rândul lui s-o îndeplinească. Dar prezența lui Charlotte în oraș schimbase lucrurile. Și se întreba cum să-i explice această schimbare lui Chase, fratele care prețuia cel mai mult singurătatea și statutul său de burlac.

Charlotte traversă aleea care ducea spre sediul *Gazette* doar pentru a găsi ușa larg deschisă. Ciocăni ușor, însă nu răspunse nimeni. Din moment ce *Gazette* fusese întotdeauna un loc liniștit, unde puteai să te oprești, să te învârți, să discuți cu Lucy, cu Ty Turner sau chiar cu Chase, în funcție de starea de spirit și de programul lui, Charlotte intră. Așteptându-se

să o vadă pe Lucy vorbind la telefon în biroul său, Charlotte fu surprinsă să descopere că spațioasa încăpere era goală.

Aruncă o privire spre ceas, realizând că era mult mai devreme decât își închipuise. Dar din bucătărie răzbăteau glasuri și Charlotte se orientă după ele. Cu cât se apropia, cu atât devenea mai puternică aroma de cafea, iar stomacul ei începu să dea semne, reamintindu-i că azi încă nu mâncase nimic.

O voce masculină semăna cu a lui Roman și i se strânse stomacul. Oare așa va fi mereu? se întrebă ea. O bucurie la gândul că avea să-l vadă? Vocea lui incitând-o, răscolind-o? O dorință copleșitoare de a privi în ochii lui profunzi și albaștri, în timp ce se va uita cu același jind la ea? În cazul ăsta, spera al naibii de mult că el va simți același lucru, pentru că nu vedea cum suferința ei ar putea dispărea prea curând.

Dădu să intre în bucătărie. Roman tocmai își ațintise ochii în tavan, ca și cum ar fi fost în căutarea unor răspunsuri, în timp ce Chase sorbea din cafea. Niciunul nu observă că ea se afla acolo.

Se pregăti să-și dreagă glasul și să vorbească, moment în care Chase i-o luă înainte.

– Repet însă că trebuie să fii convins că vei putea suporta orice decizie pe care o vei lua. Se opri ca să ia o gură de cafea. Rick și cu mine vom înțelege dacă tu vei hotărî să nu fii mielul de sacrificiu în istoria cu nepoții, doar fiindcă tu ai fost cel care a pierdut la aruncarea monedei. Încă te poți retrage din înțelegere.

Charlotte auzi vorbele lui Chase și steluțe începură să-i joace în fața ochilor. Mintea ei interpretă rapid cele auzite. Raina își dorea nepoți, iar Roman îi promisese că el îi va oferi? De aceea cel care se proclamase burlac începuse să

vorbească deodată despre căsătorie? Dragoste şi căsătorie? *Of, Dumnezeule.*

Stomacul ei se strânse de durere, dar îşi reaminti că ori de câte ori tragi cu urechea, nu poţi înţelege niciodată ceva corect. Ea ascultase numai o parte din conversaţie. Dar care nu părea şi nici nu suna bine. Nu pentru ea.

Bunele maniere îi dictau să-şi anunţe prezenţa chiar în secunda asta, înainte de a mai auzi şi altceva care nu era destinat urechilor sale. Dar asta nu însemna că putea ignora ceea ce auzise.

– Care dat cu banul? întrebă ea.

Sunetul vocii ei îi sperie evident pe cei doi bărbaţi, fiindcă Chase se întoarse brusc, iar trupul lui Roman se zgudui ca atins de un glonţ. Se întoarse şi el cu faţa spre pragul uşii, acolo unde stătea ea.

– Cum ai intrat? întrebă Chase, cu flerul lui obişnuit pentru replicile directe, lipsite de tact.

– Am ciocănit, dar nu a răspuns nimeni. Uşa era larg deschisă, aşa că am intrat. Aruncă geanta pe blatul bucătăriei, trecu pe lângă Chase şi se proţăpi în faţa lui Roman. Care a dat cu banul? repetă ea întrebarea, apăsat. Cu hotărâre, cu foc... şi cu tremurul care se şi instalase în gâtul ei.

– Aici e momentul în care trebuie să plec, zise Chase.

– Laşule, mormăi Roman.

– Într-un fel, nu cred că el are de-a face cu asta. Inima ei bătu tare în piept, în vreme ce Chase îşi vărsă cafeaua în chiuvetă şi ieşi din bucătărie, lăsând-o singură cu Roman.

Un bărbat care avea secrete pe care ea se temea să le audă.

11

Roman se apropie de Charlotte, o apucă de cot şi o conduse către o masă situată în colţul bucătăriei de la *Gazette*. O „Formica“ de culoare albă, cu scaune albe, un mobilier despre care ea ştia că făcea parte din setul Rainei. Ea clătină din cap la gândul că mintea ei căuta să evite nişte adevăruri dureroase.

– Aşază-te, zise el.

– Mi se pare că aş primi totul mai bine stând în picioare.

– Iar eu ştiu mai degrabă că nu ţi-a fost uşor să faci stânga împrejur şi să pleci. Acum stai jos.

Ea încrucişă braţele la piept, lăsându-se pe un scaun. Nu avea chef de joacă şi nici să se învârtă în jurul cozii.

– Te rog, spune-mi că nu m-ai cerut în căsătorie fiindcă mama ta doreşte să aibă nepoţi.

Ochii lui de un albastru de oţel îi întâlniră pe ai ei.

– Nu de-aia te-am cerut.

Inima începu să bată repede în pieptul ei.

– Atunci ce fel se înţelegere ai făcut cu fraţii tăi?

– Te rog, nu ţi-am spus seara trecută ce fraţi ridicoli am? Se apropie şi o luă de mână. Indiferent ce înţelegere am avea între noi trei, nu are importanţă.

Dacă avusese vreo îndoială asupra seriozităţii dezvăluirii, el i-o confirmă.

– Contează, altfel nu te-ai strădui să nu mi-o spui. O singură privire spre mina lui serioasă şi înţelese că avea dreptate.

– M-am întors acasă fiindcă mama era transportată de urgenţă la spital, acuzând dureri în piept, ţi-aminteşti?

Charlotte încuviinţă.

– Ea ne-a mărturisit că doctorul i-a recomandat să evite stresul. Avea însă o dorinţă despre care noi toţi ştiam că trebuie să o îndeplinim.

Charlotte înghiţi greu.

– Un nepot.

– Exact. Dar cum niciunul dintre noi nu avea o relaţie serioasă cu o femeie...

– Sau planuri de a se însura vreodată, adăugă ea.

El îi oferi un surâs larg.

– Din moment ce niciunul dintre noi nu era pregătit să o facă, a trebuit să hotărâm care va face pasul următor.

– Aşa că aţi aruncat cu banul ca să vedeţi cine îi va dărui Rainei un nepot, iar tu ai pierdut. Un nod i se ridică în gât.

– Ştiu că nu sună bine...

– Nu vrei să ştii cum sună, zise ea cu amărăciune. Şi ce a urmat? M-am aruncat asupra ta şi am devenit candidata cea norocoasă?

– Dacă te gândeşti la ce-a fost, eu m-am retras. Am încercat al naibii de mult să stau deoparte. Fiindcă tu erai singura femeie căreia nu puteam să-i fac asta.

Îşi trecu mâna prin păr frustrat.

– Ce nu puteai să-mi faci?

– O să fie mult mai rău înainte de a fi mai bine, o avertiză el.

– Nu văd cum.

– Ți-am spus că nu te voi minți și nu o voi face acum. Dar înainte să judeci lucrurile, trebuie să auzi tot adevărul. El lăsă ochii în jos, apoi i se adresă fără a-i întâlni privirea: M-am gândit că voi putea găsi o femeie care să-și dorească copii. Că mă voi căsători, o voi lăsa însărcinată, apoi voi pleca din nou în străinătate. M-am gândit să-mi onorez angajamentul din punct de vedere financiar și să mă întorc acasă ori de câte ori va fi posibil, fără a-mi schimba însă prea mult stilul de viață.

– Exact ca tatăl meu. Semăna cu Russell mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată Charlotte că ar fi posibil. O străbătu o imensă greață, dar, înainte să-și recapete respirația ori să poată vorbi, el continuă repede.

– Da, și tocmai de aceea te-am exclus imediat, indiferent cât de puternică era atracția. Nu puteam să-ți fac una ca asta. Chiar și atunci țineam prea mult la tine ca să te rănesc. Dar m-am gândit că alături de oricare altă femeie, dacă ne vom pune de acord asupra lucrurilor, nimeni nu va avea de suferit.

– O altă femeie. Charlotte abia fu în stare să repete cuvintele. Pur și simplu. Puteai trece de la declarația cum că ții la mine la acceptarea ideii de a te culca cu o altă femeie. Atât de ușor. Clipi ca să-și rețină lacrimile.

– Nu. O apucă de mână, strângând-o cu putere. Nu. Când m-am întors acasă, eram derutat. Nici nu m-am gândit la toate astea până acum. Dar eram grăbit, îngrijorat în privința mamei, și am acceptat ca viața asta să se schimbe cu totul peste noapte. Nu mă puteam gândi clar la nimic, în afara faptului că nu-mi doream să te fac să suferi. Așa că m-am retras.

– Ce gest nobil.

Roman se opri. Numai ceasul care ticăia zgomotos pe peretele din spatele lor întrerupea liniştea, dar ea nu avea de gând să uşureze lucrurile.

El îşi drese glasul.

– Însă nu am fost în stare să păstrez distanţa. Ori de câte ori ne apropiam, situaţia exploda. Nu doar sexual, ci şi emoţional. Aici. Arătă spre pieptul său. Şi mi-am dat seama că nu pot fi cu altcineva. Înălţă capul şi se uită fix în ochii ei. Niciodată.

– Nu. Ea dădu din cap, descoperind că îi era greu să vorbească, fiindcă durerea din gâtul şi din pieptul ei era copleşitoare. Nu spune tot ceea ce trebuie pentru a face ca lucrurile să pară în ordine, când nu sunt. Nu pot fi. Deci tu m-ai ales, zise ea, încercând să reia firul conversaţiei fără să se lase cuprinsă de emoţie. Fiindcă atracţia era atât de puternică. Şi ce s-a întâmplat cu grija aceea de care vorbeai?

– S-a transformat în dragoste.

Respiraţia ei se opri în gât. Dar oricât de mult şi-ar fi dorit să creadă, în clipa asta înfrunta adevărul.

– Vorbele perfecte pentru a mă convinge să mă mărit cu tine şi a-i oferi mamei tale nepotul pe care şi-l doreşte.

– Vorbele pe care nu le-am mai spus nimănui înainte. Vorbe pe care nu le-aş rosti decât dacă aş vorbi serios.

Şi aşa făcuse. Dar Roman ştia că ea nu îl va crede. Ea îl ascultase; oricum, concluziile ei nu se bazau pe sentimentele lui, ci pe faptele dure, reci.

Ce ironie, reflectă el. Ca jurnalist, trăia şi îşi dădea viaţa pentru realităţi. Şi în secunda asta îşi dorea ca Charlotte să arunce cât colo acele realităţi, investindu-şi viitoarea sa fericire în ceva intangibil. Voia ca ea să creadă în el. În

cuvântul lui. Lăsând la o parte că *realitățile acelea* arătau în direcția opusă. Ea își retrase mâna și își luă capul în palme. El așteptă, acordându-i timp pentru a reflecta și a-și recăpăta stăpânirea de sine. În clipa în care ea ridică privirea, lui nu-i plăcu expresia rece din ochii ei și nici încordarea de pe chipul ei.

– Spune-mi un lucru. Ai plănuit ca pe mine să mă lași în Yorkshire Falls, iar tu să te întorci la mult iubita ta slujbă?

Roman clătină din cap.

– Habar nu am ce am plănuit, cu excepția faptului că îmi doresc al naibii de tare ca lucrurile să funcționeze. Am primit o ofertă de lucru din partea celor de la *Washington Post*, ceea ce m-ar ține în capitală. Mă gândeam că aș putea să văd cum e – am putea merge să vedem, zise el, inspirat de o idee neașteptată. Și amândoi am găsi un program acceptabil. Inima îi bubui în piept când își dădu seama cât de mult își dorea acest lucru.

Teama că avea să-și schimbe stilul de viață dispăruse, înlocuită de una nouă, mult mai credibilă – aceea de a o pierde pe Charlotte pentru totdeauna. Gândindu-se la asta, se simți scăldat într-o transpirație rece.

Doi ochi verzi și triști îi întâlniră pe ai lui.

– Un program acceptabil, repetă ea. În numele dragostei sau al datului cu banul?

El miji ochii, rănit.

– Nu ar trebui să pui întrebarea.

– Ei bine, iartă-mă, dar chiar o fac. Se lăsă pe spate și își împreună mâinile în poală.

Roman se aplecă și mai mult, ajungând în spațiul ei intim, inhalându-i aroma. Era irațional de furios pe Charlotte fiindcă nu avea încredere în el, cu toate că el nu făcuse

nimic pentru a-i câştiga încrederea. Era furios şi pe el însuşi şi, în acelaşi timp, ridicol de excitat.

– O să spun asta o singură dată. Gândul îi trecuse prin minte în timp ce stătea de vorbă cu Chase. Datul cu banul m-a condus la tine. El a fost catalizatorul a tot ce s-a petrecut de atunci încoace. Dar singurul motiv pentru care mă aflu în clipa de faţă aici, cu tine, e dragostea.

Ea clipi. O singură lacrimă porni în jos pe obraz. Dintr-un impuls, el o prinse cu vârful degetului şi duse picătura sărată pe limbă. Îi gustase durerea. Şi acum dorea să o alunge. Charlotte începuse să se îmblânzească. El simţi acest lucru şi îşi ţinu respiraţia în aşteptarea replicii ei.

– Cum voi afla vreodată? întrebă ea, luându-l pe nepregătite. Cum voi afla vreodată dacă eşti cu mine fiindcă doreşti să fii sau fiindcă le-ai promis fraţilor tăi că tu vei fi acela care îi va dărui mamei tale un nepot? Clătină din cap. Tot oraşul ştie că în familia Chandler loialitatea e puternică. Chase este un prim exemplu, iar tu îi calci pe urme.

– Sunt mândru de fratele meu mai mare. Nu e un exemplu care nu ar trebui urmat. Mai ales dacă mă conduce în direcţia corectă. Sub acest aspect, nu mai avea nimic de adaugat. Îi spusese deja că nu va pleda decât o singură dată această cauză. Orice ar fi spus acum nu ar fi făcut-o să-şi schimbe hotărârea, doar dacă ea dorea să creadă. Dă-ţi o şansă prin mine, Charlotte. Dă-ţi o şansă *cu* mine. Îi întinse mâna. Viitorul – va fi el unul împlinit sau la fel de gol ca şi palma lui în secunda asta?

Stomacul lui se cutremură de o teamă reală în timp ce o urmărea strângând cu putere pumnii. Nici măcar nu putea să-i vină în întâmpinare.

– Eu... eu nu pot. Vrei să am încredere în tine în timp

ce ştiu al naibii de bine că voi, băieţii Chandler, sunteţi nişte burlaci convinşi. Niciunul dintre voi nu vrea un angajament. A trebuit să daţi cu banul pentru a hotărî care va trebui să renunţe la propria viaţă, de data asta pentru familia sa. Se ridică. Iar eu nici măcar nu pot pretinde că aş fi premiul pe care l-ai câştigat, ci o pedeapsă pentru că ai pierdut tot ce îţi era mai drag.

Charlotte ridica nişte ziduri pe care el se îndoia că le-ar putea sparge. Cel puţin nu în clipa asta. Se ridică la rândul lui şi o apucă de mână pentru ultima dată.

– Eu nu sunt tatăl tău.

– Din poziţia mea, nu văd o mare diferenţă.

Asta era problema, gândi el. Ea nu era în stare să vadă dincolo de istoria necazurilor din propria familie. Era speriată evident. Înfricoşată să nu repete viaţa mamei sale, greşelile mamei ei. Îi blestemă pe Annie şi pe Russell, trimiţându-i în infern şi rechemându-i, numai că nu-i mai putea învinovăţi pe ei. Charlotte era acum o femeie matură, capabilă să vadă adevărul şi să ia propriile decizii.

Nevoia de a o trage în braţele lui era puternică, dar se îndoia că ar face bine.

– Nu mi-am închipuit niciodată că poţi fi laşă.

Miji ochii şi îl privi.

– Eşti o dezamăgire la fel de mare. Se întoarse şi ieşi repede din bucătărie, lăsându-l în urmă.

– Nemernicul. Roman trecu în camera de alături, lovind coşul de gunoi din colţul opus al camerei. Coşul greu de metal zbură cât colo, lovindu-se de perete.

– Bănuiesc că lucrurile nu au mers prea bine. Chase îl întâlni la capătul treptelor care duceau la biroul său de la etaj.

– Se înțelege. Roman slobozi un mârâit. Nu aşa trebuia să se întâmple.

Chase închise uşa cu zgomot.

– Asta te va feri de alte rătăciri.Ți s-a spus vreodată că viața e uşoară? Pur şi simplu ai avut noroc o vreme. Dar s-a terminat cu datul din colț în colț, frățioare. Va trebui să te străduieşti pentru asta. Se întoarse şi se rezemă de tocul uşii. Dacă asta e ceea ce-ți doreşti.

Roman ar fi trebuit să-şi dorească să plece naibii din oraşul acesta şi cât mai departe de durere. De la starea de sănătate a inimii mamei lui la inima frântă a lui Charlotte. Din nefericire, nu mai avea unde fugi. Sentimentele date la iveală aveau să-l urmărească oriunde s-ar duce. Această călătorie de întoarcere îl învățase că Yorkshire Falls nu era doar un loc pe care să-l vizitezi, ci era căminul, cu tot bagajul pe care îl presupunea acest cuvânt. Tot bagajul de care fugise el o viață întreagă.

– Ai perfectă dreptate că e ceea ce îmi doresc. *Ea* e ceea ce îmi doresc. Totuşi, după ce evitase ani de-a rândul poveri şi responsabilități, acum, când era pregătit să poarte pe umeri toate suişurile şi coborâşurile unei relații serioase, femeia pe care o dorea nu mai voia să aibă de-a face cu el.

– În concluzie, ce ai de gând să faci?

Habar nu avea.

– Trebuie să verific povestea din capitală, spuse Roman, exact în secunda în care Rick intră în biroul din față, legănând cheile în mână.

– Ce e cu capitala? întrebă Rick.

– Roman se duce să se intereseze în legătură cu o slujbă de birou. Chase păstră acelaşi ton de surpriză, iar el îşi ciupi coama nasului, în timp ce era evident că digera informația.

– Nu te avânta prea tare, mormăi Roman. Mi s-a oferit un post de editor-şef la *Post*.

– Pleci din oraş? Rick îşi vârî mâinile în buzunarele din faţă.

– Ar fi posibil să facă şi asta. Nimeni de aici nu are să-i simtă lipsa, zise Chase, zâmbind larg. Îl pocni pe Roman pe spate.

– Taci naibii din gură.

Rick pufni în râs.

– Probleme cu Charlotte? În concluzie, ea nu poate garanta unde te-ai aflat tu în noaptea precedentă?

Lui Roman începu să-i zvâcnească tâmplele.

– Să nu-mi spui.

- Furtul de bikini numărul şase. Aşa că, încă o dată, sunt nevoit să întreb. Pur şi simplu, unde ai fost noaptea trecută?

Chase şi Rick chicotiră, întotdeauna dispuşi să facă haz pe seama lui Roman. El nu răspunse, ştiind că nu era necesar. Dar în ciuda tachinărilor şi a hohotelor de râs, Roman nu se lăsă păcălit. Ca şi el, niciunul dintre fraţi nu era încântat să ştie că aveau încă o infracţiune-farsă nerezolvată în Yorkshire Falls.

Charlotte părăsi în fugă sediul *Gazette,* încetini când ameţi şi parcurse apoi la pas drumul de întoarcere în oraş. O durere cumplită în stomac făcu ca drumul presărat din loc în loc cu hârtoape să fie o privelişte primitoare.

Făcu prima oară autostopul. Fred Aames, singurul instalator din oraş, se oferi să o conducă până la uşa casei sale. Erau la jumătatea drumului spre magazin, departe de Roman, când îşi dădu seama că nu dăduse anunţul la ziar.

Pur şi simplu va fi nevoită să-l sune mai târziu pe Chase. Nici gând să mai dea ochii cu fraţii Chandler şi cu împuţitul lor de dat cu banul. Se întrebă dacă râdeau pe seama asta, apoi dădu din cap.

Roman nu ar râde. Pierduse o candidată şi trebuia să o ia de la capăt. Să găsească o altă femeie pe care să o reguleze ca apoi să o părăsească cu burta la gură.

Stomacul i se strânse şi îi trebui toată voinţa pentru a nu-i cere lui Fred să tragă pe dreapta ca ea să poată vărsa peste rododendronii cuiva.

– Ai aflat deci? întrebă Fred. Înainte ca ea să poată da un răspuns, el vorbi mai departe, obişnuit să vorbească de sub dulapuri în timp ce repara instalaţiile, evident către cei care se aflau dincolo de ele. Lui Marge Sinclair i-au furat bikini.

Nu iarăşi. Charlotte începu să-şi maseze apăsat tâmplele.

– Marge? Abia ieri i-am livrat eu însămi.

El ridică din umeri.

– Ştii ce spun ei. Azi aici, mâine au dispărut. Slobozi un hohot de râs, întrerupt de camionul cam vechi care trecu peste o gaură, făcând ca umărul ei să nimerească drept în portieră. Cu toate astea, eu nu dau crezare comentariilor bătrânului Whitehall vizavi de Roman Chandler.

La auzul numelui lui Roman, stomacul lui Charlotte tresări dureros. Viaţa de orăşel, reflectă ea. Îl iubea, dar uneori asta însemna că nu putea evada oricât de mult şi-ar dori.

– Nu, nu cred că Roman Chandler ar fi capabil să fure nişte bikini, zise ea, punând capăt conversaţiei.

– Sau, ar fura nişte bikini dacă ar fi vorba de o farsă, dar nu i-ar şterpeli aşa cum se prezintă în presă.

– Mmm. Poate că dacă nu-i oferea un răspuns categoric, Fred se va prinde şi va schimba subiectul.

– Are prea mult caracter.

– Are caracter, de acord, mormăi ea. Nu trebuie să discute acum despre caracterul lui Roman, altfel i-ar oferi lui Fred o ştire care ar circula cu viteză prin viţa-de-vie a oraşului. Nici ea, nici Roman nu-şi doreau aşa ceva.

– El mi-a luat apărarea atunci, pe vremea liceului. Nu voi uita niciodată asta şi nu voi lăsa pe nimeni de pe-aici. Poţi paria că am să declar fiecărei persoane pe care o întâlnesc că Roman Chandler nu e un hoţ. Apăsă pe frână chiar în faţa magazinului ei.

Charlotte îşi frecă pielea învineţită a umărului şi îşi luă geanta. Cine putea să fure desuuri? Le trecu în revistă pe victimele de până acum. Whitehall, Sinclair... toate peste cincizeci de ani, observă ea şi se întrebă dacă Rick sau altcineva din poliţia din Yorkshire Falls ajunsese la aceeaşi concluzie şi dacă asta însemna ceva la urma urmei. Ciudat, gândi Charlotte. Cel puţin ciudat.

– Ai spus ceva? întrebă el, îndreptându-se în scaun.

– Spuneam că mă întreb dacă îţi dai seama că eşti un salvator. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

– Cu plăcere. Omul se aplecă, punând un braţ pe spătarul scaunului ei. Totuşi, ai putea să mă răsplăteşti într-un fel.

– Cum anume? întrebă ea precaut.

– Mut-o pe Marianne a mea în fruntea listei tale pentru bikini. Obrajii lui bucălaţi se colorară în roşu intens. Cel puţin la timpul potrivit pentru noaptea nunţii noastre.

Ea zâmbi larg şi încuviinţă.

– Cred că asta se poate aranja. Charlotte spera să iasă

din camionetă înainte de a pufni în râs, stânjenindu-l şi mai tare pe bietul om. Îţi mulţumesc încă o dată, Fred.

– Cu mare plăcere. Şi atunci când vor veni clientele şi vor vorbi despre aceste furturi, să nu uiţi să le spui că Roman Chandler nu ar fi în stare să fure nimic.

Cu excepţia inimii ei, reflectă ea trist.

Fred plecă, lăsând-o pe marginea drumului. Se uită atent mai întâi la magazin, apoi către ferestrele de la etaj care dădeau în apartamentul ei. Niciunul dintre aceste locuri nu o ispitea acum. Din momentul în care Roman îşi petrecuse acolo noaptea, micul ei apartament încetase să mai fie un paradis sigur în care putea evada. Biroul ei mirosea prea oribil pentru a găsi cuvintele potrivite, iar în magazin, prezenţa pusă pe conversaţie a lui Beth o putea determina să-şi dezvăluie secretele dureroase cât ai clipi. Iar casa mamei era exclusă din pricină că Russell era acasă.

Se simţi ca o fiinţă dezrădăcinată care nu avea unde să se ducă – până în secunda în care realiză că exista un loc unde putea să se ghemuiască şi să stea singură în linişte. Se opri la magazin timp suficient pentru a-i comunica lui Beth că îşi ia liber pentru restul zilei, ocoli pe la Norman's ca să-şi ia un sandvici şi o băutură răcoritoare înainte de a urca în apartamentul ei, a-şi schimba hainele şi a se strecura pe terasa de ieşire în caz de incendiu, însoţită de cartea ei cea mai valoroasă, *Evadări mirobolante*.

Unii oameni aleg mâncăruri reconfortante. Charlotte alegea cărţi reconfortante. Una în mod special. O briză uşoară flutură paginile şi ea reveni asupra uneia pe care o studiase cel mai mult, faimoasa pancartă HOLLYWOOD. Se rezemă de perete, cu picioarele întinse în faţă, cu cartea pe genunchi.

Oftă, trasând literele pe care le ştia pe de rost, apoi îşi propti bărbia în palme şi se holbă la paginile lucioase.

Ironic, aceeaşi carte care îi oferise atâta linişte reprezenta şi cea mai mare durere a sa. Charlotte pricepu de ce. *Evadări mirobolante* o purta înapoi spre o vreme mult mai simplă. O vreme când încă mai credea în Prinţul Fermecat şi într-o viaţă fericită până la adânci bătrâneţi. O vreme în care îşi închipuia că tatăl ei va reveni acasă şi le va lua pe ea şi pe mama ei într-un avion cu destinaţia Los Angeles. Pentru a fi alături de el şi pentru a-i reda ei siguranţa pierdută. El nu o făcuse niciodată.

Volumul trebuia să fie deci tulburător, dar acum o linişti într-un fel în care o puteau face doar credinţele nevinovate din copilărie. Charlotte nu cercetă mai adânc. Viaţa era suficient de complicată. Şi datul cu banul al fraţilor Chandler îi tulburase incontestabil viaţa şi emoţiile, într-un fel pe care nu-l crezuse nicicând posibil.

Charlotte nu era de compătimit, dar nici nu credea că făcuse ceva ca să merite această schimbare a sorţii. Dar, analizând toate acestea, nu putea spune că era surprinsă. Psihiatrii afirmă cât e ziua de lungă că fetele se îndrăgostesc de băieţii care le amintesc de tatăl lor. O afirmaţie pe care ea o contesta cu o anumită vehemenţă, dar pe care acum o trăia ca pe o dovadă.

Despre fraţii Chandler se puteau spune multe: burlaci devotaţi, fii devotaţi şi mai ales bărbaţi deosebit de loiali. Ştia că Roman nu îşi propusese nicicând să o rănească. Presupunea că o exclusese de pe lista lui cu femei disponibile din pricina istoriei familiei ei. Dar ea îi simplificase existenţa prăbuşindu-se în braţele lui care aveau nevoie de un copil.

*

După ce termină cu frații lui, Roman se închise în biroul lui Chase, cufundându-se în ceea ce știa să facă mai bine. Să scrie. Întoarse spatele tuturor lucrurilor și oamenilor, petrecându-și ultimele ore ale dimineții și o parte a după-amiezii redactând un articol despre viața petrecută într-un orășel. Articolele care prezentau fragmente de viață nu erau specialitatea lui, dar, într-un fel, de data asta cuvintele se revărsau parcă dinlăuntrul lui.

Orașe mari, istorii mari. Continente mari, povești de viață cu atât mai interesante. Dar în miezul fiecărui articol de mari dimensiuni, Roman își dădu seama că putea găsi esența oamenilor – legăturile dintre ei, comunitatea lor, spațiul lor. Ca în cazul celor din Yorkshire Falls.

În momentul în care redacta o știre – fie că trimitea acasă nedreptățile sărăciei sau ale foametei, adevărul brutal despre epurarea etnică din alte țări sau nevoia de variație ori de noi legi regionale, astfel încât cineva suferind de artrită degenerativă să poată avea un cățel pe care să-l plimbe fără să-l doară –, poveștile se concentrau asupra oamenilor, asupra nevoilor lor și asupra a ceea ce făcuseră pentru a supraviețui.

Ca jurnalist și ca om, obiectivul examinat fusese cu mult mai simplu pentru Roman, așa că hotărâse să abordeze lumea de pe alte continente blocându-și sentimentele pentru acești oameni și povești odată întors acasă. Pentru că „acasă" reprezenta cea mai mare teamă a lui Roman – suferință, respingere, pierdere. Așa cum observase el că trăise mama lor.

Așa cum trăia el în clipa asta din pricina a ceea ce îi făcuse lui Charlotte. Povestea asta era ca o purificare. Nu o vânduse niciodată, dar o păstrase întotdeauna ca o dovadă

pentru ceea ce îi spusese mama: Dacă nu ai iubit, nu ai trăit. Din pricina acestor călătorii şi experienţe de lungă durată, realiză el, nu trăise cu adevărat. Prin urmare, cum să o convingă pe Charlotte?

După ce verifică la magazin, se opri la Norman's, care îi spuse că împachetase un sandvici şi i-l dăduse lui Charlotte să-l ia cu ea. Fără să verifice mai întâi la apartamentul ei, instinctul îi spuse lui Roman unde o va găsi. El nu-şi nesocotea niciodată instinctul.

Acelaşi instinct visceral care insistase că dacă Charlotte va afla despre datul cu banul, el va intra într-un mare rahat, şi avusese dreptate. Acelaşi instinct îl înştiinţa acum că nu o va scoate niciodată total din fiinţa lui. Ştia că şi asta era la fel de corect. O luă după colţul străzii care ducea spre partea din spate a apartamentului ei.

Soarele strălucea timid pe cer. În plină zi, ştia că riscă să fie văzut pândind în jurul apartamentului ei. Nu-i păsa. Voia să se asigure că ea era în regulă, cu toate că ştia bine că nu era cazul să poarte atât de curând o discuţie raţională cu ea.

Se opri la umbra arborilor şi se uită la ea cum stătea în ieşirea pentru incendiu. Singură de bunăvoie, fără să răspundă la soneria de la uşă ori la telefon. El clătină din cap, furios că o făcuse să sufere. Câteva şuviţe cârlionţate scăpaseră din coada ei de cal, încadrându-i chipul palid. Atingea cu veneraţie paginile unui volum. Roman bănui că era vorba despre unul dintre afurisitele volume de călătorii. Charlotte era o visătoare şi jinduia după lucruri despre care credea că sunt de neatins. Călătorii. Emoţii. Tatăl ei. Roman.

Ea avusese curajul să pornească o afacere cosmopolită

într-un oraş amorţit şi anonim, dar nu avea curajul să facă un pariu cu viaţa. Cu el.

Şi dacă realitatea e o dezamăgire? îl întrebase când pusese întrebări în legătură cu volumele ei, cu visele ei. El nu-i răspunsese atunci, atât de sigur fusese că va reuşi să-i transforme fanteziile în realitate. Dar o evadare în weekend era departe de a reprezenta împlinirea unui vis care dura de o viaţă. El fusese convins că le putea îndeplini pe amândouă.

În secunda asta ar fi vrut să-şi tragă un şut în fund fiindcă fusese atât de arogant, atât de sigur pe el, când la mijloc erau sentimentele lui Charlotte. Datorită tatălui ei, Charlotte se aştepta ca viaţa să o dezamăgească. În loc să-i dovedească cum că se înşela, Roman îi confirmase fiecare aşteptare negativă pe care o avea ea de la un bărbat.

Mormăi o înjurătură. Aruncă o ultimă privire şi porni spre casă.

Raina îşi luă poşeta, aşteptând ca doctoriţa Leslie Gaines să-şi treacă notiţele în foaia de observaţii. Cum ea îl întâlnea pe Eric în afara orelor de lucru, începu să o folosească pe doctor Gaines ca medic personal. Avea două motive. Nu voia să-l pună pe Eric în situaţia stânjenitoare de a-i minţi pe fiii ei, dar dorea să păstreze şi un mister între ei, ca într-un cuplu. Oricât de prostesc suna. Dacă o ausculta cu un stetoscop şi o vedea ca pacientă prin ochii săi de medic, atunci cum mai putea să se uite la ea aşa cum face un bărbat cu o femeie?

– În concluzie, electrocardiograma ta e bună, nicio modificare. Doctor Gaines închise rapid dosarul. Eşti sănătoasă, Raina. Tot ce pot să spun e să continui cu exerciţiile şi să ai grijă cu meniurile copioase.

– Da, doctore. Însă Raina ştia că era uşor de spus. Dar continuarea acestei cacialmale cu boala ei faţă de fiii săi nu era. Cu toate că mica ei *înşelătorie*, aşa cum începuse să o considere acum, îi mai provoca crize de vinovăţie, ea credea în cauza sa. Voia să-şi vadă băieţii la casa lor, fericiţi şi cu propria familie.

Doctor Gaines zâmbi.

– Mi-aş dori ca toţi pacienţii mei să fie la fel de cooperanţi.

Raina se mărgini să aprobe.

– Mulţumesc pentru tot.

Plecă din cabinet fără să-l vadă pe Eric. Prefera să păstreze această plăcere pentru mai târziu, atunci când subiectul „bolii" ei nu va provoca o discuţie.

Din moment ce Roman îşi petrecea vremea cu Chase la ziar, iar Rick era la serviciu, Raina se duse direct acasă. Îmbrăcă un pantalon de training pentru o tură rapidă pe banda de alergare. Doar un superman de douăzeci şi unu de ani putea să continue obiceiul fără a fi prins. Când porni să alerge, aruncă întruna câte o privire prin fereastra pivniţei către alee, ca să vadă dacă fiii ei ajung acasă mai devreme. În acest caz, ea ar ateriza rapid pe canapea.

Douăzeci de minute mai târziu, coborî de pe bandă şi se duse să facă un duş rapid, uşurată că nu fusese surprinsă. Când termină şi îşi pregăti ceva de mâncare, era pregătită să abordeze principala sa grijă.

Viaţa amoroasă a lui Roman.

Drumul acestei poveşti de iubire luase o întorsătură periculoasă, având în vedere firea ursuză a lui Roman şi refuzul lui neaşteptat de a discuta orice subiect în legătură cu Charlotte. Se lupta cu propriile probleme, spunea el. Însă

ca mamă, Raina îi schimbase scutecele, îi ştersese lacrimile atunci când se ruşina, cunoscându-i fiecare expresie. Indiferent cât se străduia el să-şi ascundă sentimentele, ea i le citea oricum. Iar copilaşul ei suferea.

Problema cu Charlotte, oricare era ea, nu putea fi decât un fleac. La urma urmelor, nicio poveste de dragoste nu urma un drum neted. Ca de exemplu, cât de mult bine îi făcuse ea, până acum, fiului ei cel mic; „boala" ei îl adusese acasă, în Yorkshire Falls, unde el făcuse mai mult decât să-şi regăsească prima sa iubire. Un mic ghiont şi vor fi din nou împreună cât ai clipi.

Sperând că nu o văzuse nimeni ieşind în oraş de două ori pe ziua de azi pentru a le raporta băieţilor, Raina intră în magazinul Charlotte's Attic la o oră târzie a după-amiezii. Slavă Domnului că magazinul părea gol.

– Bună ziua!

– Vin imediat, se auzi de undeva din spate vocea cadenţată a lui Charlotte.

– Nu te grăbi. Raina porni către raionul de lenjerie şi pipăi o rochie din mătase pură Natori.

– Îţi vine bine, zise Charlotte, venind în spatele ei. Nuanţa vaporoasă de fildeş pune în valoare verdele ochilor tăi.

Raina se întoarse şi dădu cu ochii de frumuseţea aceea cu păr bogat care, asemenea fiului ei, purta o durere ascunsă în adâncul sufletului.

– Nu sunt convinsă că mi se potriveşte ceva atât de alb.

Charlotte surâse.

– Vaporoasă, nu albă. E mai mult o nuanţă veche. Nu e nimic rău să te răsfeţi. Nuanţa nu are nicio semnificaţie aparte.

Asta e o concepție învechită, te asigur. Încolăci brațele în jurul stativului metalic. Îmi pot da seama ce mult ți-o dorești. Încă mai pipăi poalele de dantelă.

– M-ai prins, pufni în râs Raina. OK, poți să mi-o împachetezi. Se întrebă dacă va sta în dulap ori...

– Mă bucur că te simți suficient de bine pentru a hoinări de colo-colo.

Charlotte întrerupse gândurile Rainei și nu prea devreme. Raina era prea înfricoșată pentru a se gândi măcar la asemenea intimități. Trecuse atât de mult de când n-o mai văzuse cineva în felul ăsta.

– Știu că se presupune că ar trebui să o iau ceva mai încetișor, dar trebuia să vin aici. Din motive pe care Raina nu le divulgase încă. În plus, nu se presupune că shopping-ul te eliberează de stres?

Charlotte râse.

– Dacă spui tu. Urmări atent stativul, uitându-se entuziasmată la desuurile lungi de mătase. Tânăra femeie își amintea măsura fiecăreia dintre cliente fără a fi nevoită să mai întrebe, lucru care o impresionase de prima dată pe Raina. Fiecare clientă care intra în magazin se bucura de un tratament personal din partea lui Charlotte sau a lui Beth și fiecare pleca cu sentimentul că era cea mai importantă clientă a magazinului. Afacerea lui Charlotte prospera, iar ea înregistra un succes de ordin profesional.

Merita la fel de bine și un succes de ordin personal. Raina nu putea suporta să vadă cum persoanele care erau atât de evident îndrăgostite se lasă învinse. Câtă vreme Charlotte desfăcu umerașul și se duse la registru, Raina nu se hotărâse dacă e cazul sau cum să abordeze subiectul.

– Poți să-ți mai aduc și altceva? întrebă Charlotte cu un surâs forțat.

Că tot era vorba de o deschidere! Raina dădu din cap. Ăsta era desigur un semn în legătură cu starea lui Charlotte. Roman nu o va da de gol. Nu doar o dată fusese fericit alături de Charlotte. Raina se aplecă peste tejghea:

– Poți să-mi spui de ce pari atât de nefericită?

– Nu știu ce vrei să spui. Charlotte începu imediat să se agite cu marfa, rupând marginea cartonașului pe care era notat prețul și împachetând mătasea aceea luxuriantă într-o hârtie fină roz.

Raina puse o mână fermă peste a ei.

– Cred că știi. Roman e la fel de nefericit ca și tine.

– Imposibil. Charlotte începu să înregistreze bonul. O sută cincisprezece dolari și nouăzeci și trei de cenți.

Scoțând cartea de credit din poșetă, Raina o puse pe tejghea.

– Te asigur că e foarte posibil. Îl cunosc pe fiul meu. Suferă.

Charlotte trecu cardul prin aparat, continuând operațiunea.

– Nu sunt sigură că tu ai putea face ceva pentru ca lui sau mie să ne fie mai bine. Ar trebui să nu te amesteci.

Raina înghiți cu greu. Ceva din tonul lui Charlotte o avertiză că trebuia să înceteze imediat, dar ea nu fu în stare.

– Nu pot.

Pentru prima dată de la abordarea subiectului, Charlotte îi întâlni privirea.

– Fiindcă te simți vinovată? întrebă încet tânăra femeie. Fără răutate, însă cu siguranța cuiva care știa totul.

Chiar dacă Raina nu ştia. Inima ei începu să bată mai iute. Era neliniştită.

– De ce ar trebui să mă simt vinovată? întrebă ea precaut.

– Tu chiar nu ştii, nu? Charlotte clătină din cap, renunţând la atitudinea rigidă şi ocoli tejgheaua apropiindu-se de Raina. Vino şi aşază-te.

Raina o urmă în biroul său, întrebându-se cum de ea devenise subiectul acestei conversaţii în locul poveştii de dragoste dintre Roman şi Charlotte.

– Când te-ai îmbolnăvit, fiii tăi au fost îngrijoraţi.

Raina lăsă ochii în jos, incapabilă să înfrunte privirea sinceră şi preocupată a lui Charlotte, vinovăţia aceea cârpită reieşind din nou la suprafaţă.

– Şi împreună au luat hotărârea de a-ţi îndeplini cea mai aprigă şi cea mai dragă dorinţă.

– Care e? întrebă Raina, fără a şti sigur la ce se referea Charlotte.

– Nepoţi, desigur.

– Oh! Raina scoase un oftat de uşurare, aflând convingerea evident greşită a lui Charlotte. Flutură un braţ în aer. Nu există nicio şansă ca fiii mei să-şi dorească să-mi dea un nepot, oricât de mult mi-aş dori eu.

– Ai dreptate. Nu vor. Dar simt că trebuie s-o facă. Charlotte ridică privirea, dând peste căutătura atentă a Rainei. Au dat cu banul. Cel care pierdea ştia dinainte – urma să se însoare şi să aibă un copil. Roman a pierdut. Ridică din umeri, însă durerea pluti în aer, aşternându-se între ele, evidentă, tangibilă. Eu am fost candidata cea mai apropiată.

Raina se umplu de indignare, însă inima i se strânse, zbătându-se din pricina unui sentiment care era mai mult

decât vină. Dorea să-şi îndrepte fiii pe drumul unei eterne fericiri, dar nu vrusese niciodată ca în toată povestea asta să aibă cineva de suferit.

– Charlotte, doar nu crezi că Roman te-a ales pe tine fiindcă a pierdut la datul cu banul. Voi doi aveţi o poveste, la urma urmei.

Charlotte îşi feri privirea.

– Roman a recunoscut că a pierdut la aruncarea cu banul. Restul e dureros de evident.

– Dar el nu te-a ales pentru că erai cea mai apropiată candidată. Raina se adresa mai întâi suferinţei lui Charlotte. Mai încolo se va ocupa de datul cu banul şi de rolul ei. Oh, da, se va ocupa de fiii ei.

Ea trăise sub imperiul iluziei că ea şi John constituiseră un exemplu de familie fericită şi de mariaj perfect şi plin de iubire. Era evident că nu, dar oare ce Dumnezeu se întâmplase pentru ca fiii ei să fie convinşi de contrariul? Într-adevăr, Rick avusese parte de acel fiasco dureros cauzat de înclinaţia lui firească de a fi de ajutor, însă femeia potrivită ar reuşi să treacă de zidurile pe care le tot ridicase el de atunci încoace. Iar Roman – Raina îşi aminti cum fiul ei mai mic spunea că el e de părere că ea renunţase la viaţă. Oare asta îl speriase într-atât încât să renunţe definitiv la mariaj?

– Chiar nu ştii de ce Roman m-a ales pe mine, acum, nu-i aşa? Vocea lui Charlotte tremura de incertitudine.

Un semn bun, speră Raina.

– Cred că ştii mai mult decât vrei să recunoşti. Raina se aplecă, strângând-o pe Charlotte de mână. Îmi dau seama că eu sunt ultima fiinţă de la care doreşti un sfat, dar dă-mi voie, te rog, să-ţi spun un singur lucru.

Charlotte înclină capul.

– Nu te învinovățesc, Raina.

Poate că tânăra femeie ar fi trebuit să o facă. Poate că, după aceea, ea şi Roman nu ar mai fi nefericiți.

– Dacă ați găsit dragostea adevărată, atunci să nu permiteți să vă stea ceva în cale. O zi, chiar şi douăzeci şi patru de ore, poate fi ziua pierdută a unei vieți care este oricum mult prea scurtă.

Rainei i se păru că aude un sunet înăbuşit venind dinspre Charlotte, aşa că se ridică repede, nevrând să se mai amestece niciun minut mai mult. În afară de asta, avea nevoie să fie singură pentru a se confrunta cu ea însăşi şi pentru a decide ceea ce avea de gând să facă în privința durerii şi a haosului pe care ea nu dorise să le provoace.

– Ai grijă. Lăsând-o pe Charlotte şezând pe scaun, Raina o luă din loc. Ieşi din magazin, în lumina soarelui, simțindu-se oricum, numai plină de cădură şi fericită nu. Era pierdută cu totul, neştiind cum să îndrepte lucrurile.

Luând în considerare ce dezastru fusese până acum marele ei plan, era probabil mult mai bine să nu se mai amestece în viețiile altora, concentrându-se exclusiv asupra propriei existențe. În tot timpul ăsta, Eric avusese dreptate, însă nu ar fi încântat să afle că „luminarea" Rainei se produsese în detrimentul celorlalți.

Totuşi, oricât de mult şi-ar fi dorit ea să se retragă şi să nu se mai amestece, ea şi fiii aveau de discutat câteva chestiuni serioase. Oftă. Ce se întâmplase cu Roman şi cu Charlotte după asta, era uşor de ghicit pentru toată lumea.

Roman se puse la treabă, făcând ordine în rafturile din garaj. Dacă tot voia să mai stea prin preajmă, atunci putea foarte bine să se facă util. În mare parte, Chase şi Rick se

ocupau de menținerea ordinii în casă, dar atunci când era acasă, lui Roman îi plăcea să se ocupe de partea lui. Iar acum, posibilitatea de a izbi cu un ciocan era un mod al naibii de bun de a se elibera de frustrare.

Charlotte nu sunase. Mai precis nu îi returnase apelurile. Dar acum nu era convins că deosebirea aceea conta.

Ridică ciocanul și îl balansă chiar în momentul în care vocea ascuțită a mamei lui îi ajunse la urechi.

– În față și la mijloc, Roman.

Ciocanul căzu peste degetele lui.

– Fir-ar al dracului. Ieși din garaj, scuturând mâna pentru a atenua durerea. Își întâlni mama pe alee, acolo unde ea se fâțâia de colo-colo. Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Totul. Și oricât de mult mă învinovățesc, tot am nevoie de niște răspunsuri.

El își trecu palma peste fruntea transpirată.

– Nu știu despre ce naiba vorbești, dar pari supărată, și asta nu poate fi ceva bun pentru inima ta.

– Uită de inima mea. Pe mine mă preocupă inima ta. Aruncarea cu banul? *Cel care pierde* se căsătorește și face un copil? Cu ce Dumnezeu am greșit eu și tatăl tău pentru ca voi, băieții, să fiți împotriva căsătoriei? Ochii căprui ai mamei lui se umeziră.

– Fir-ar să fie, mamă, nu plânge. Cine ți-a spus? O înconjură cu brațul, conducând-o spre scaunele din grădina din spate.

Ea miji ochii.

– Nu asta e ideea, nu? Acum răspunde-mi.

– Nu vreau să ajungi iar la spital. Asta-i ideea.

– Nu se va întâmpla. Și acum vorbește.

El lăsă să-i scape un mormăit, însă observă că ea părea

mult mai puternică decât fusese în momentul revenirii lui acasă.

– Aruncarea cu banul, Roman. Aştept, zise ea când el nu răspunse suficient de rapid din punctul ei de vedere. Bătu cu piciorul în pavajul grădinii.

El ridică din umeri.

– Ce pot spune? La momentul acela părea cea mai bună soluţie.

– Idioţi! Am educat idioţi. Dădu ochi peste cap. La naiba cu asta. Doar am crescut nişte bărbaţi adevăraţi.

Avea dreptate. El era un bărbat tipic, şi ca un reprezentant mândru şi grijuliu al speciei, nu se simţea la largul lui discutând despre sentimentele sau emoţiile sale. Însă îi datora acest lucru femeii care îl educase cât de bine putuse de una singură. Avea o bănuială că va trebui să facă acelaşi lucru cu Charlotte – dacă dorea o a doua şansă.

Şi o dorea.

– Tu şi cu mine am început să discutăm despre chestia asta ieri. Roman se aplecă în scaun. Eu aveam unsprezece ani atunci când a murit tata. Şi văzând cât de mult suferi, ei bine, mi-am dat seama că acest drum acasă mă va face să-mi doresc să mai stau departe de tot ce-mi era atât de apropiat. Aici, acasă, nu mă pot detaşa. Nici faţă de tine, nici faţă de Charlotte.

Printr-o expiraţie lungă, Raina eliberă o parte evidentă a furiei, temerilor şi frustrării.

– Îmi pare rău. Pentru tot.

– Nu te poţi considera în continuare răspunzătoare pentru soartă. Sau pentru reacţia altcuiva vizavi de ea.

Raina îi întâlni privirea.

– Tu chiar nu înţelegi.

– Ba da. Te iubesc pentru că îţi faci griji, dar nu te solicita peste măsură. Roman se ridică. Dacă o faci, voi raporta imediat medicului tău. Eric şi asociata lui vor purta o discuţie serioasă cu mama sa dacă ea îşi punea sănătatea în pericol.

Roman miji ochii, privind-o cu atenţie pe Raina. În jurul ochilor ei existau nişte dungi întunecate, iar pe obraji avea urme fine de machiaj. Acordase prea puţin timp înfăţişării ei. Fiindcă obosea mult mai uşor? se întrebă el. Grija pentru el şi Charlotte nu putea fi de niciun folos în această situaţie şi el încerca să o liniştească.

– Ţi-ai făcut perfect datoria. Chase, Rick şi cu mine putem să ne purtăm singuri de grijă. Promit. O sărută pe obraz.

Ea se ridică, mergând alături de el înapoi către garaj.

– Te iubesc, fiule.

– Şi eu, mamă. Tu ai o inimă bună şi...

– Roman, că veni vorba despre inima mea...

El clătină din cap.

– Gata cu vorbăria, zise el. Vreau să te duci sus şi să te odihneşti. Trage draperiile şi dormi puţin. Uită-te la *Oprah*. Fă ceva, orice, atâta vreme cât nu stai în picioare şi nu te gândeşti exagerat de mult la fiii tăi.

– E vorba de mine ori pui repede punct final acestei discuţii referitoare la stupidul dat cu banul?

El pufni în râs.

– Niciodată nu aş pune punct în ceea ce te priveşte, însă nu, nu încerc să-ţi distrag atenţia, ci doar să-ţi ocrotesc sănătatea. Am răspuns la întrebarea ta referitor la motivul pentru care am dat cu banul. Acum îţi voi spune un alt adevăr care te va ajuta să dormi bine. Îi sunt recunoscător. Nu mai

privesc mariajul ca pe o pedeapsă. Nu pe acela cu femeia potrivită, în orice caz. O femeie care nu mai voia să aibă de a face cu el, însă, hotărî Roman, venise vremea să forțeze rezultatul.

Chipul mamei sale se lumină, ochii ei verzi devenind strălucitori.

– Ştiu că ceva s-a schimbat de când te-ai întors acasă. Dar cum rămâne cu recenta ta... cum să spun asta cu delicatețe? Cu proasta ta stare de spirit?

– Eu o să-mi rezolv problemele, iar tu o să tragi un pui de somn.

Raina îl privi amenințător.

– Numai asigură-te că vei rezolva lucrurile cu Charlotte.

– Nu am spus niciodată...

Ea îşi bătu obrazul, aşa cum făcea adesea când era el copil.

– Nu e nevoie să o spui. Mamele cunosc lucrurile astea.

El dădu ochii peste cap, făcând semn către casă.

– În pat.

Raina salută şi intră în casă. El privi în urma ei, reflectând la toate sfaturile pe care ea i le dăduse de-a lungul anilor şi la căsnicia fericită pe care o avusese alături de tatăl său. Nu o învinovățea că dorea acelaşi lucru pentru fiii săi. Privind din urmă, asemenea mamei lui, nu putea crede că el, Rick şi Chase acceptaseră să dea cu banul pentru a-şi decide soarta.

Roman chibzui, întrebându-se dacă ar trebui să-i explice încă o dată lui Charlotte, însă decise contrariul. Ea nu voia să discute încă o dată despre toate astea şi avea un motiv întemeiat. Tot ceea ce putea face el în conversația cu

pricina era să reitereze trecutul. Şi că nu avea în minte niciun plan pentru viitor.

Data viitoare când va da ochii cu Charlotte, va trebui să aibă dovezi în privinţa sentimentelor şi a intenţiilor sale. Numai atunci va putea să-şi pună inima în palmele ei, va îndrăzni să o înfrunte şi să meargă mai departe.

Luă telefonul mobil pe care îl lăsase în garaj şi îi apelă pe fraţii lui. Zece minute mai târziu se adunară cu toţii în garaj, acolo unde începuse tot acest coşmar. Roman începu prin a le explica situaţia în care se afla, inclusiv faptul că mama lor aflase despre înţelegerea dintre ei.

– Acum, că aţi fost puşi la curent, voi doi trebuie să aveţi grijă de mama. Să aveţi grijă ca ea să se odihnească, să nu stea trează, încercând să găsească soluţii ca să-mi aranjeze viaţa. Pot face asta singur.

– Cum? Chase încrucişă braţele la piept.

– Plecând la Washington, D.C. Trebuia să-i dovedească lui Charlotte că putea să se descurce aşezându-se într-un loc. Se va întoarce cu un loc de muncă stabil şi cu un plan de acţiune. Unul care să-i poată face fericiţi pe *amândoi.*

Nu va renunţa la ştiri sau la pasiunea sa de a împărtăşi adevărul lumii neştiutoare. Va schimba doar ştirile de care se va ocupa şi locul de unde se va ocupa de acestea. După timpul pe care îl petrecuse în Yorkshire Falls alături de familia lui, inclusiv locuitorii din oraşul său de baştină, Roman realiză nu doar că era în stare să se stabilească într-un loc, dar că şi dorea să o facă.

– Ei bine? întrebă el în faţa unei tăceri uimite. Fără nicio remarcă spirituală?

Rick ridică din umeri.

– Îţi dorim tot binele din lume.

– Poți face mai mult de atât.

– Eu glumesc pe seama multor chestii, dar nu şi atunci când miza e atât de mare. Asta e ceva grozav pentru tine, Roman. Îți doresc tot ce-i mai bun.

Rick întinse mâna şi Roman o apucă, trăgându-l într-o îmbrățişare frățească.

– Poți să-mi faci o favoare. Supravegheaz-o pe Charlotte cât timp voi fi plecat.

– Acum, asta nu-i o însărcinare grea. Rick îl lovi pe spate. Rânji, regăsindu-şi firea glumeață.

Roman miji ochii.

– Numai să-ți ții afurisitele alea de mâini la locul lor, zise el de dragul unei hârjoneli frățeşti. Nu fiindcă şi-ar fi făcut griji că Rick i-ar face avansuri femeii lui. Calmându-se puțin ştia că garanta cu propria viață încrederea în frații lui – şi asta o includea şi pe Charlotte.

– E posesiv, zise Rick, cu brațele încrucişate la piept.

Chase făcu haz.

Roman mormăi.

– Ai grijă. Supravegheaz-o doar până mă întorc eu. Trebuie să mă apuc de spălat şi apoi să-mi fac bagajul. Roman porni alert spre treptele de lemn care făceau legătura cu casa.

– Ce o face pe asta atât de specială? strigă Rick.

– Altceva în afară de faptul că este alibiul lui? Râsul lui Chase îl urmă până în dreptul uşii.

Roman dădu din cap. Apucă ivărul, apoi se întoarse.

– De-abia aştept ziua în care glumele vor fi pe seama voastră.

*

Charlotte fugi în apartamentul ei şi se repezi la telefon. Îl auzise sunând din hol, ea având braţele pline cu rufe uscate. Până când îşi găsi cheile şi intră, oricine ar fi sunat închisese, fără a lăsa un mesaj.

Aruncă rufele pe canapea.

– Să vedem dacă a mai sunat cineva înainte. I se strânse stomacul când se rugă să nu fi fost nici tatăl ei, nici Roman. Nu putea să-i evite la nesfârşit pe cei doi bărbaţi, dar până ce ea va pricepe ce îşi dorea de la viaţă, încerca să evite să ia o hotărâre.

Apăsă pe butonul „play“ şi ascultă primul şi singurul mesaj.

„Salut, Charlotte. Sunt eu.“ Vocea lui Roman o lovi ca un pumn în plex, scoţându-i tot aerul din plămâni. Se lăsă să cadă în cel mai apropiat scaun.

„Am sunat doar ca să-ţi spun...“

Urmă un moment de linişte, iar ea îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca el să continue. Aşteptând să audă nici ea nu ştia ce.

„Am sunat ca să-mi iau rămas-bun.“

Suferinţa o copleşi, strecurându-se în fiecare colţişor al fiinţei sale. Se aştepta ca el să mai spună ceva, dar nu urmă decât clic-ul prin care se deconectase. Rămase mută, cu un imens nod în gât, o senzaţie de tremur care îi spori durerea din piept.

Aşa deci. Plecase din nou spre zări necunoscute, aşa cum ştiuse ea întotdeauna că va face.

Înăuntrul ei se căscă un gol imens şi se gândi că era posibil să-i fie greaţă. Dar de ce? De ce ar fi supărată că Roman îşi vedea de drumul pe care şi-l alesese? Unul la care ea se aşteptase? Incapabilă să suporte apartamentul înăbuşitor

şi întrebările care o bântuiau, îşi luă cheile şi fugi pe uşă afară fără să privească în urmă.

12

Charlotte intră în magazinul universal la ora 07:00 A.M., chiar în momentul în care Herb Cooper deschidea uşile.

– A treia oară în săptămâna asta când vii devreme. Un program nou? întrebă el.

Ea zâmbi.

– Poţi să spui şi asta. După o săptămână de la plecarea lui Roman, se mira de capacitatea ei de a evita ceea ce dorea să evite. Nu se oprise nimeni la cumpărături la o oră atât de matinală, iar ea descoperi că putea intra şi ieşi fără să fie nevoită să facă conversaţie cu nimeni, în afară de Herb sau Roxanne, soţia lui.

– În fine, pâinea proaspătă nu a fost nici împachetată deocamdată, dar am să iau o pâine rotundă pentru tine şi o să te aştepte la casă, când o să fii gata să faci verificarea.

– Mulţam, Herb.

– Îmi fac doar meseria. Tu le faci fericite pe femeile din oraşul acesta, iar noi, bărbaţii oraşului, am decis că cel mai bine ar fi să te facem şi noi fericită pe tine.

Charlotte pufni în râs.

– Nu voi refuza pâinea ta proaspătă, dar cred că supraestimezi importanţa mea prin locurile astea.

Bătrânul căpătă culoarea roşiilor puse într-un colţ.

– Nu, ma'am. E sigur că le faci fericite pe doamne. Hoțul acela de bikini le-a înnebunit. Cele ale căror perechi au fost furate speră se le poată înlocui cât mai repede, iar cele tinere speră ca tânărul Chandler să le trezească din somn.

Charlotte ridică ochii spre cer. Chiar că reuşise să evite conversația!

– O lume a fanteziilor, îți spun eu. Roman Chandler are lucruri mult mai importante de făcut decât să fure bikini. Dar încearcă să le spui asta femeilor. Dădu din cap chiar în clipa în care telefonul se porni să sune, întrerupându-l. În fine, cel puțin cât va fi el plecat, vom avea puțină linişte. Oricine o fi furat bikini aceia, ştie că în momentul de față nu are alibi. Apucă receptorul. Magazinul universal. Cu ce vă pot fi de folos?

Charlotte se refugie între raioane când găsi momentul, respirând uşurată. În cele şapte zile de când plecase Roman, dobândise un soi de respect față de capacitatea mamei sale de-a se deconecta de la viață într-un oraş atât de mic. Nu era uşor.

În afara scurtelor discuții cu vecinii, fiecare persoană prezentă în viața lui Charlotte dorea ceva de la ea. Beth voia să ştie ce se întâmplase, de ce plecase Roman atât de brusc. Mama ei voia să ştie când va veni să cineze cu familia ei. Rick dorea o listă la zi a clientelor şi orice bănuială ar avea ea, iar clientele respective voiau bikinii pe care îi comandaseră.

De când Beth se ocupa de magazin, Charlotte putea să-şi petreacă vremea croşetând. O altă expresie pentru „a evita", recunoscu ea, dar cel puțin clientele ei vor fi mulțumite, chiar dacă ceilalți o vor sfâşia ori nu în bucăți.

Singura persoană care nu voia nimic de la ea era cel pe

care îl gonise. Gâtul ei se contractă, iar acel nod omniprezent care se stabilise acolo o durea. Se învinovăţea că se lăsase prinsă în mrejele lui Roman tot atât de mult cât îl învinuia pe el că o atrăsese intenţionat în aceste mreje. Cu toate că ea era conştientă că el nu intenţionase niciodată să-i facă rău, faptul rămânea, iar el o făcuse.

Păstra încă mesajul pe care i-l lăsase pe robotul ei telefonic. Nu că ea îşi dorea să se tortureze ascultându-l iar şi iar, dar refuza să analizeze de ce nu lăsase ca următorul mesaj să se înregistreze peste vocea lui seducătoare.

O jumătate de oră mai târziu reveni în apartament pentru a despacheta alimentele şi a se pune la punct înainte de a merge la serviciu. Îşi petrecuse ultima săptămână ascunzându-se de toată lumea. Îşi închipuia că orice persoană cu inima frântă avea dreptul la un timp ca să se vindece. Spre deosebire de mama sa, ea nu intenţiona ca vindecarea să dureze o viaţă întreagă.

Se uită pe fereastră la soarele strălucitor. Venise vremea să revină la obiceiurile sale, începând cu meciul de baseball din seara aceea.

Când jocul luă sfârşit, cei de la Rockets continuară alergarea învingătorilor şi, cu toate că îşi făcuse apariţia, Charlotte continuă să-şi evite tatăl. Era pregătită pentru o mulţime de lucruri. Dar a avea de-a face cu tatăl ei nu era unul dintre ele. Nu avea nicio îndoială că dacă ea întârzia suficient, el va pleca. Trebuia să plece şi ea înainte ca Russell să încerce iar să o încolţească. Aşa cum o făcuse în magazinul universal sau în faţa apartamentului ei. Îl evitase şi atunci.

– Poftim. Aruncă asta pentru mine, vrei? Charlotte îi înmână lui Beth ceaşca ei de suc. Şi nu uita să o reciclezi.

Sări jos, dincolo de peluza de la capăt. Te văd mâine la lucru.

– Laşo! strigă Beth după ea.

Charlotte continuă să meargă, deşi nu putea nega că vorbele prietenei sale tăiaseră adânc, în parte pentru că Roman îi strigase acelaşi lucru, dar mai ales fiindcă Charlotte ştia că Beth avea dreptate. În cele din urmă, va trebui să înfrunte tot ceea ce evita, inclusiv pe părinţii ei. Numai că nu era pregătită.

Ajunsă la jumătatea drumului care ducea în oraş, hotărî să taie perpendicular prin districtul Sullivan, trecând prin curtea lui George şi a lui Rose Carlton. Familia Carlton era încă la meciul de baseball, ca şi aproape toţi locuitorii oraşului, aşa că în secunda în care Charlotte auzi fâşâit în partea gardului viu din faţă, se întoarse, surprinsă.

– Hei! strigă ea.

Un bărbat costeliv, în pantaloni de pădurar şi cu o şapcă de baseball, se pitula printre tufişuri. Când îi auzi vocea, se lăsă în jos, dar nu înainte ca ea să-i zărească puţin chipul.

– Samson? Surpriza ei se transformă în şoc. O luă la fugă pe aleea pietruită. Ieşi imediat din tufişuri! Trase de cămaşa verde care se amesteca cu frunzişul. Ce naiba faci?

Bărbatul se ridică în picioare.

– Locul tău nu e aici.

– Nici al tău. Ce se petrece? Privirea ei căzu asupra mânii lui drepte înmănuşate, ţinând în pumn ceva ce păreau să fie bikinii confecţionaţi de ea. Bikinii croşetaţi pe care îi vindea ea, se corectă în mintea ei. Dintre toate lucrurile bizare... Dă-i încoace. Întinse braţul.

El mormăi:

– Nu e treaba ta.

– Dacă ai fi doar unul care umblă pe-aici şi nu un hoţ,

atunci nu ar fi treaba mea. Dar din moment ce furi, eu îmi fac treaba. Şi am de gând să aflu de ce. Dar mai întâi treci înăuntru şi pune lucrurile acelea la locul lor.

– Nu. El încrucişă braţele ca un copil îmbufnat.

– Familia Carlton se va întoarce din clipă în clipă de la meci, aşa că tu o să pui ăia la locul lor şi apoi vom sta de vorbă. Aruncă o privire către uşa de la intrare pe care presupunea că el o lăsase descuiată.

Oraşul ăsta afurisit trăia încă într-o epocă când toată lumea avea încredere în toată lumea. Chiar şi în povestea asta cu hoţul de bikini, nimeni nu lua subiectul destul de serios ca să-şi încuie uşile. În cazul lui George şi Rose, ei îşi imaginau probabil că îl aveau pe Mick drept încuietoare, deşi nu îşi putea închipui ce-i putea face unui intrus un beagle bătrân şi cam artritic.

Că venise vorba despre câine...

– Unde este Mick?

– Mân'că.

Charlotte expiră lung şi zgomotos.

Ochii întunecaţi ai lui Samson se înnorară.

– Ce-a fost asta? Nu crezi că i-aş face rău, nu-i aşa?

Chalotte clătină din cap. Nu, şi nu doar fiindcă cu prilejul celorlalte furturi nu fusese nimeni rănit. În inima ei avea încredere în bătrânul acela ursuz şi credea că şi această stranie întorsătură a evenimentelor avea o explicaţie pe care ea o va putea înţelege. Spera.

Înainte de a cântări motivele, beagle în cauză o zbughi afară pe noua lui portiţă, lătrând şi învârtindu-se în jurul lui Sam. Charlotte oftă.

– Nu mai ai carne prin buzunare, nu-i aşa?

El dădu din cap.

– Nu era de prevăzut că o să mai am nevoie. Dacă nu mă opreai, eram plecat demult.

Ea dădu ochii peste cap şi se lăsă pe vine, ridicând în braţe câinele greu. Nu voia ca el să decidă să atace dacă îl prindea pe Samson înăuntru, deşi Mick nu avea reputaţia de a fi nesociabil. Distincţia îi aparţinea lui Samson.

Mick nu era doar greu, ci şi ud, salivând şi foindu-se în braţele ei.

– Îl ţin eu, acum du-te înăuntru şi pune bikinii aceia la locul lor înainte să fac o hernie, şuieră ea. O să stau de pază.

Samson se holbă la ea, dar din fericire se întoarse, urcă repede treptele şi se strecură în casă. Mâini înmănuşate, fără amprente, îşi dădu ea seama în clipa aceea, dând din cap. Labele din faţă ale lui Mick îi atingeau umerii, trupul lui cald şi dolofan era lipit de al ei.

– Vrei să dansezi? îl întrebă ea.

Drept răspuns, câinele o linse pe obraz.

– Oh, frate. În fine, măcar tu ştii cum se sărută o lady. Se învârti în jurul gardului viu din faţa casei până ce realiză exact cât de nebună părea, apoi se furişă la umbra unui copac. Dacă vreodată va fi întrebată, ea va trebui să motiveze o dragoste bruscă pentru căţei, cumpărându-şi unul. Totul în numele „acoperirii".

Din fericire, Samson reveni înainte ca familia Carlton să se întoarcă acasă şi înainte ca ea să fie obligată să explice de ce ţinea în braţe câinele lor de două tone. Îl lăsă jos pe Mick şi el ajunse la locul lui dintr-o săritură. O uitase cât ai clipi.

– Tipic masculin, mormăi ea.

Fără nicio vorbă, îl apucă de braţ pe Samson, îl trase după ea prin grădină, apoi în josul străzii şi aşteptă până ce

ajunseră dincolo de limita districtului pentru a-l lua la rost.

– Vorbeşte cu mine şi nu mă lua cu *„nu e treaba ta"*. De ce furi bikini de damă? Bikinii confecţionaţi de mine? întrebă ea.

– Nu poate un bărbat să aibă intimitatea sa?

– Dacă nu vrei să te duc direct la Rick Chandler, ar fi mai bine să începi să vorbeşti. Continuară plimbarea prin oraş, însă el rămase tăcut. Frustrată, Charlotte se opri, trăgându-l de mânecă. Samson, dacă îmi forţezi mâna, nu va ieşi nimic bun din povestea asta. Rick va fi obligat să te acuze, iar ei vor fi obligaţi să te bage o vreme la închisoare sau îţi vor face un test la psihiatru, şi atunci...

– Am făcut-o pentru tine.

Era ultimul răspuns la care s-ar fi aşteptat.

– Nu pricep.

– Întotdeauna mi-a plăcut de tine. Privi în jos, lovind în pământ cu pantoful lui uzat. Erai o fire atât de prietenoasă. Toţi ceilalţi fugeau de mine, dar tu mă salutai întotdeauna. Ca şi mama ta. Şi după ce ai revenit, după perioada în care ai fost plecată, nu te-ai schimbat deloc. Încă îţi faci timp pentru un om ciudat.

– Deci ai furat bikinii fiindcă...?

– Voiam ca afacerea ta să funcţioneze aşa încât să rămâi în oraş.

Pe Charlotte o emoţionară vorbele lui. Îi păsa de ea, chiar dacă o demonstra într-un fel ciudat.

– Ce te-a făcut să crezi că furtul bikinilor va fi de folos afacerii mele?

– La început m-am gândit că asta va atrage într-un fel atenţia asupra ta.

– Cred că publicitatea a făcut exact acelaşi lucru.

– Nu la o scară atât de largă. Iar eu am plănuit doar un singur furt. În dimineața următoare am aflat că băiatul cel mic al familiei Chandler sosise acasă în aceeași noapte. Mi-am amintit cum a șterpelit el chiloții. Samson se lovi peste cap. Memorie-fotografie perfectă.

– Vrei să spui memorie fotografică? întrebă Charlotte.

– Vreau să spun că nu uit absolut nimic. Și când mi-am dat seama că și ceilalți își amintesc asta, și când am văzut coada din fața magazinului tău, mi-am dat seama că am făcut un lucru bun. În plus, avându-l în oraș pe micul Chandler, știam că am o acoperire bună.

Mintea ei încremeni când înțelese cum funcționa mintea bătrânului.

– Nu-ți făceai griji că Roman va fi învinovățit pentru... uh, crima ta?

El îi alungă grijile cu mâna.

– Nu-l puteam vedea pe polițistul Rick arestându-și fratele fără să aibă dovezi și cum Roman nu era vinovat, nu aveau ce dovezi să găsească. Flutură palmele înmănușate, rânjind, evident satisfăcut de el însuși.

Ea nu era.

– Să-ți fie rușine că te-ai pus într-o asemenea postură! Nu-mi pasă cât de inofensiv a fost furtul ori cât de bune au fost motivele tale, în niciun caz nu trebuia să comiți o ilegalitate. Mai ales nu pentru mine.

– A fost din recunoștință pentru tine, mormăi el, redevenind ursuz.

Charlotte îl privi atent.

– Roman a plecat de acum o săptămână. Poți să-mi spui de ce a avut loc furtul din seara asta?

El își legănă capul dintr-o parte în alta, oftând exagerat

de lung, ca şi cum îi spunea că e greu de cap, iar el o ştia.

– Eu l-am băgat în belea pe băiat. Trebuia să-l scot, nu?

– Pentru Roman ţi-ai asumat acest ultim risc? Oare nu se mai terminau surprizele pe care le ascundea Samson?

– Nu ai auzit? întrebă el, părând enervat. Am făcut chestia asta pentru *tine*. Fiindcă tu îmi zâmbeşti atunci când nimeni altcineva nu o face, cu excepţia mamei tale, în puţinele ocazii în care iese în oraş. Şi pentru că tu îmi dai diverse comisoane în loc să-mi dai de pomană. Cum altfel crezi că aş fi ştiut cine a cumpărat afurisiţii de bikinii? Eu i-am dus la poştă pentru tine, nu-i adevărat? În afară de asta, şi doamna Chandler e amabilă cu mine.

– Raina?

Samson încuviinţă, uitându-se iar în jos.

– Drăguţă doamnă. Mi-aminteşte de cineva pe care obişnuiam... nu contează. Oricum, ce fel de nume e ăsta?

– Nu e cu nimic mai neobişnuit decât al tău. Şi acum încetează cu tărăgăneala.

– Femeile sunt al naibii de nerăbdătoare. Oftă. Nu e evident? Roman fiind plecat din oraş, o altă pereche furată îl va absolvi de vinovăţie.

Ea clipi.

– Asta e ceva extrem de condamnabil din partea ta. Cred. Charlotte nu ştia ce să facă cu povestea asta. Cu toate că lucrurile păreau acum mult mai logice. Acum înţelegea cum ştiuse hoţul ce case să aleagă drept ţintă – Samson făcuse multe transporturi la poştă pentru ea, colindând oraşul, ascultând fără a fi observat. Spune-mi pur şi simplu că ai terminat. Gata cu furturile.

– Bineînţeles că nu. Devine mult prea greu, cu persoane

ocupate ca tine care iscodesc. Acum, dacă ai terminat cu cel de-al treilea curs, am ceva de rezolvat în drum spre casă.

Ea nu întrebă ce. Aşa cum declarase el, viaţa lui nu era problema ei.

– Am terminat. Dar vreau să ştii că... Cum putea să-i mulţumească unui bărbat pentru că furase bikini spre binele ei? Apreciez gândul din spatele faptelor tale. Dădu din cap. Părea în regulă.

– Atunci, îmi poţi face în schimb o favoare?

Cuvintele lui îi amintiră de Fred Aames.

– Nu-ţi voi lucra şi ţie o pereche de bikini, zise ea. Voia să spună că nu îi va lucra o pereche pentru prietena lui, de care ea se îndoia că ar exista, dar era mai bine să se corecteze singură.

– Sigur că nu. Nu sunt ţicnit. În afară de asta, mai am şase perechi cu care nu ştiu ce să fac.

Ea se înecă.

– Îţi sugerez să le arzi, zise ea printre dinţi.

– Favoarea pe care o doresc rămâne.

Oare acum avea de gând s-o stoarcă de bani? Îşi imagină că dorea să-i promită că nu va vorbi despre escapada lui din seara asta şi despre celelalte nopţi în care pătrunsese în locuinţe pentru a fura chiloţi.

– Nu te voi da pe mâna poliţiei, zise ea, dând o altă lovitură felului său de a gândi. Cu toate că nu-l putea lăsa pe Rick cu o infracţiune nerezolvată şi nu avea nici cea mai vagă idee ce i-ar putea spune.

Samson flutură braţul prin aer ca şi cum nici că-i păsa. Ea ştia că nu e aşa.

– Tu ştii că lumea nu îmi acordă prea multă atenţie, dacă nu cumva trece pe partea cealaltă a străzii ori mă ignoră.

Pot sta alături de cineva, ascultând totul despre viața lor sexuală fiindcă își închipuie că sunt prea prost ca să-mi dau seama despre ce discută.

Charlotte ridică brațul, vrând să-l mângâie, dar el o privi amenințător și ea se retrase cât ai clipi.

– Însă aud și alte chestii. Ieri i-am auzit vorbind pe mama și pe tatăl tău. Ei suferă.

Tânăra încremeni.

– Chestia asta nu te privește, replică ea, întorcându-i vorbele.

– Destul de adevărat. Dar văzând cât poți oferi unui bătrânel pe care abia dacă-l cunoști... Cred că ar tre'bi să le oferi aceleași lucruri și alor tăi. Porni de-a curmezișul străzii, luând-o spre partea opusă a orașului, spre locuința dărăpănată în care locuia. Fără veste, se întoarse în direcția ei. Știi, unii dintre noi nu avem părinți ori rude. Se întoarse din nou și își reluă drumul spre casă.

– Sam? strigă Charlotte în urma lui.

El nu se mai întoarse.

– Ai prieteni, strigă ea cât putu de tare.

Bărbatul își continuă drumul spre casă, fără să accepte spusele ei, cu toate că Charlotte era conștientă că le auzise.

O lăsă singură, emoționată, dar în același timp tulburată de faptele lui. Știa deja că va trebui să aibă de-a face cu Russell, deși nu aștepta cu nerăbdare ziua aceea. Dar acum Samson era cel care o îngrijora. Ce Dumnezeu îi va spune lui Rick?

În mintea ei se învârtejeau cuvinte ca: *obstrucționarea justiției* și *participare la infracțiune.* Dar nu se putea să-l predea pe Samson. Iar rolul ei de supraveghetor de astă-seară nu avea legătură cu treaba asta. Infracțiunile lui erau

inofensive, furturile luaseră sfârşit. Ea îl crezuse în momentul în care declarase că totul lua sfârşit în seara asta. Ea datora poliţiei nişte declaraţii care să-i ajute să încheie cazul, însă trebuia să-l apere pe Samson.

Charlotte îşi muşcă buza inferioară. Soarele apusese şi noaptea se lăsa în jurul ei. Seara o înfiora până în adâncul fiinţei şi porni repede spre casă, întrebându-se între timp ce să facă.

Îşi dorea că Roman să fi fost acolo pentru a-i da un sfat. Gândul se ivi pe nepoftite, fără veste. Roman, jurnalistul, avocatul adevărului. Dacă ar fi fost acolo, i-ar fi încredinţat secretele ei, ştiind că nici el nu ar permite ca cineva să-i facă rău lui Samson. Inima începu să-i bată cu putere în piept.

Cum de avea încredere să-i încredinţeze un secret atât de mare, dar nu credea în cuvintele pe care i le şoptise? *Te iubesc. Nu am mai spus asta niciodată, nimănui. Nu vreau să te pierd.* Şi apoi avusese privirea aceea îndurerată în secunda în care îi dezvăluise adevărul – într-un moment în care el putea să se ascundă sau să mintă ca ea să nu-l afle. Pentru a-şi asigura mariajul, copiii şi familia pe care le promisese.

Nu minţise. Îi spusese totul în legătură cu aruncarea banului. Totuşi, ar fi trebuit să ştie că risca să o piardă procedând aşa.

Ce era ea dispusă să rişte în schimb?

Soarele strălucea în vitrina principală a magazinului pe când Charlotte aruncă o privire peste lista ei de activităţi.

– Nu uita să pui castronul cu ouă de ciocolată, săptămâna viitoare, îi zise ea lui Beth, verificând punctul cu numărul şase de pe lista sa. Dar să-l ţii lângă casa de marcat.

N-ar fi bine ca ciocolata să ne distrugă marfa. Morfoli capătul creionului. Ce zici dacă am închiria un costum de Iepuraş Pascal de la Harrigton pentru Săptămâna Pascală? I-am putea aduna, poate, pe toţi patronii magazinelor de pe First pentru a împărţi costurile?

Charlotte aruncă o privire în direcţia lui Beth, care se holbă la vitrina principală, dând totul uitării, inclusiv ideile geniale ale lui Charlotte.

– Am o idee mult mai bună. Te vom dezbrăca pe tine şi te vom trimite în pielea goală de-a lungul străzii First, în spate cu o pancartă pe care să scrie: VENIŢI ŞI CUMPĂRAŢI DE LA CHARLOTTE'S. Ţi se pare potrivit?

– Mmm-hmm.

Charlotte zâmbi larg, trântind agenda pe birou, suficient de tare ca prietena ei să tresară. Beth sări în scaun.

– Ce-a fost asta?

– Nimic. Apropo, poţi să porneşti pe First de pe la prânz. Atunci e traficul cel mai intens.

Beth roşi.

– Bănuiesc că nu am fost atentă.

Charlotte pufni în râs.

– Cred că da. Poţi să-mi spui şi mie de ce?

Cu un gest nu atât de nonşalant, Beth făcu semn către vitrină, acolo unde se oprise un necunoscut cu părul castaniu şi stătea de vorbă cu Norman.

– Cine e?

– Un tâmplar. Un fel de băiat bun la toate. A venit aici din Albania. Ca şi pompierul. Beth oftă, ridicând absentă un ou de ciocolată ambalat. Nu-i aşa că e superb? întrebă ea.

În ochii lui Charlotte, omul nu se putea compara cu un anumit reporter, dar pentru Beth, Charlotte îl găsi promiţător.

– E tare, aprobă ea. Totuşi, Beth abia trecuse printr-o mare suferinţă. Dar nu e prea curând după... în fine, ştii tu?

– Nu mă grăbesc, dar pot să arunc o privire, nu?

Charlotte râse.

– Uitatul e un semn bun.

Prietena sa încuviinţă.

– În plus, tot ceea ce fac sau nu în prezent, fac cu ochii larg deschişi.

Ochii ei străluciră într-un fel pe care Charlotte nu-l mai văzuse – niciodată. O lecţie învăţată, reflectă ea. O femeie *putea*, în realitate, să dea uitării un bărbat. Cu toate astea, în ciuda talentului lui Beth de a-şi reveni, Charlotte se îndoia că fusese aşa de uşor cum pretindea ea. Îi zâmbi totuşi, fericită să audă că prietena sa gândea limpede, deşi visa după masculul zilei. *El* are şi un nume?

– Thomas Scalia. Sună exotic, nu? Între timp, bărbatul în cauză se întorsese cu faţa către vitrină, părând să întâlnească privirea ei atentă. A venit la mine după meciul de baseball. După ce m-ai părăsit şi ai fugit.

Charlotte nu răspunse reproşului. Lăsase deja un mesaj pe robotul mamei sale, spunându-i că vrea să-i vadă pe amândoi părinţii. Se frământase toată ziua fiindcă ei nu-i răspunseseră, iar ea avea emoţii, anticipând momentul.

Oricât de surprinzător ar părea, cuvintele lui Samson avuseseră un anumit efect asupra ei. Ca şi absenţa lui Roman. Nu ştia încă cum să împace aruncarea cu banul cu adevăratele lui dorinţe, însă în adâncul inimii, era conştientă că nu-şi dorea ca *ele* să se sfârşească.

Venise vremea înfruntării cu părinţii şi cu trecutul său. În caz contrar, nu va avea parte de viitor.

– Oh, Dumnezeule. Strigătul lui Beth o smulse pe

Charlotte din gândurile sale atât de captivante. Vine înăuntru.

Cât se poate de sigur, uşa se deschise, iar Thomas Scalia intră în magazin. Avea un mers ţanţoş şi încrezător pe care Beth îl asocie cu o persoană obişnuită să conducă, în vreme ce Charlotte încrucişă degetele. Nu-şi dorea ca Beth să cadă în aceeaşi capcană cu un alt bărbat dominator, care voia să preia controlul şi să schimbe fiinţa minunată care era ea, atât pe dinăuntru, cât şi pe din afară.

Clopoţeii de deasupra se porniră să sune în urma lui, în vreme ce el se apropie de birou.

– ' ziua, doamnelor. Înclină capul în semn de salut. Pe Beth o cunosc deja. Zâmbi, dând la iveală nişte gropiţe care nu avură niciun efect asupra lui Charlotte, dar evident o făcură pe Beth să se agite pe scaun. Dar nu cred că am avut plăcerea. Aruncă o privire scurtă spre Charlotte.

– Charlotte Bronson, zise ea, întinzându-i mâna.

El i-o strânse.

– Thomas Scalia. Însă poţi să-mi spui Tom. I se adresă lui Charlotte, dar privirea lui admirativă nu se dezlipi o clipă de chipul îmbujorat al lui Beth.

Charlotte urmări schimbul tăcut cu un amestec de amuzament şi dor cu gândul la Roman. Îi era dor de el cu o disperare pe care nu ştiuse că ar fi în stare să o simtă, făcând ca ultima lor întâlnire şi cuvintele dureroase pe care le schimbaseră să pară triviale. Dar nu exista nimic trivial în povestea lui cu aruncarea banului şi în sentimentele pe care le nutrea cu privire la o relaţie. Odată ce Charlotte făcuse pace cu propriile fantome, tot nu exista nicio garanţie că el dorea să întemeieze un cămin. Mai ales acum, când pornise iar la drum.

– Aşadar, ce pot să-ţi ofer? răsună glasul lui Beth pe

un ton răguşit, readucând-o pe Charlotte la realitate.

– La drept vorbind, e o întrebare grea. Thomas se aplecă ceva mai în faţă.

Beth răscoli cu degetele prin bolul cu ciocolate de pe tejghea. Mâna ei tremură când ridică în palmă un ou de ciocolată. Charlotte privi neîncrezătoare la Beth, care, cochetând calm şi desăvârşit, vârî în gură oul pascal, ambalat într-o hârtie argintie.

– Admir o femeie care e în stare să mănânce orice fără să-i pese de calorii sau de greutate, zise Thomas, rânjind.

Beth scuipă dulcele şi îşi îngropă faţa în palme.

Charlotte înăbuşi un chicotit. În aparenţă, chiar şi cea mai desăvârşită seducătoare îşi pierde cumpătul în faţa bărbatului potrivit.

– Mi-e ruşine, gemu Beth, cu glasul înăbuşit între palmele strânse.

De data asta Charlotte chicoti de-a binelea. Thomas şopti ceva abia auzit şi evident personal în urechea lui Beth. În ceea ce-i privea pe cei doi, pe lumea asta nu mai exista nimeni. Venise vremea ca ea însăşi să se facă nevăzută, gândi Charlotte.

Aruncă o privire către ceas. Patru şi jumătate P.M.

– Ştiţi ce? Azi e linişte. Hai să închidem şi să plecăm mai devreme.

– Perfect, îi zise Thomas lui Beth. Speram să te ademenesc pentru a cina împreună. Eşti mai mult decât binevenită, Charlotte, adăugă el pe un ton politicos, dar ea sesiză reţinerea din vocea lui şi surâse.

Beth îi aruncă o privire imploratoare. Oh, nu. În niciun caz Charlotte nu-şi dorea să fie cea de-a treia roată la debutul unei noi poveşti de iubire. Avea să-i lase pe cei doi să se

descurce cumva cu stânjeneala începutului. Îi atinse mâna lui Beth pentru a o încuraja. Beth putea să se descurce foarte bine cu o cină.

Charlotte se strădui să clatine din cap a regret, începând să-şi strângă lucrurile.

– Îţi mulţumesc, oricum, însă am alte planuri, minţi ea. Însă Beth e liberă. Aşa mi-a declarat, chiar în după-amiaza asta. Charlotte simţi cum privirea lui Beth trimitea pumnale în direcţia sa, dar ei nu-i păsa. Ea avea probleme mult mai presante. Voi închide eu.

– Nici nu vreau să aud. Poţi să te duci sus, zise Beth. Încui eu când plec.

De oţel. Charlotte recunoştea tactica. Beth îşi imagina desigur că ea şi Romeo erau mult mai în siguranţă în magazin decât singuri oriunde în altă parte. Habar nu avea Beth despre lucrurile erotice care se puteau petrece în acest magazin. Charlotte şi Roman o făcuseră. La prima mână.

Ea înghiţi nodul din gât provocat de amintirea aceea.

– A fost o plăcere să te cunosc, Thomas.

– Asemenea.

În mai puţin de un minut, Charlotte era plecată, alergând pe treptele care duceau în apartamentul ei. Când vârî cheia în broască, o întâmpină zăngănitul de cratiţe şi zgomot de discuţii. Ca şi aroma delicioasă de pui fript şi piure de cartofi care o duse cu gândul, surprinzător, la amintirile copilăriei sale.

Stomacul ei hurui nemulţumit, un amestec de foame şi teamă, fiindcă nu avea nici cea mai mică îndoială că părinţii ei o aşteptau.

– Dragul meu, a sosit acasă. Cuvintele mamei ei dovedeau că Charlotte avea dreptate.

În apartamentul ei de obicei solitar, Charlotte dădu peste familia sa şi peste o masă aranjată pentru trei persoane, cu flori proaspete şi o ulcică cu ceai rece aşezate pe mijloc. Părinţii o întâmpinară în micuţa cameră de zi. Urmară salutările afectate, iar Charlotte se scuză cât putu de repede ca să se spele, având nevoie de un jet de apă rece pe faţă pentru curaj şi fortificare.

În drum spre dormitorul ei, surprinse şoaptele a doi oameni care se cunoşteau foarte bine. O străbătu un fior. Nu aşa îşi imagina ea propria familie. Cu toate că ei îşi făcuseră multe probleme în vederea acestei întâlniri, era evident că luaseră apelul ei telefonic drept o deschidere – ceea ce şi fusese. Acum nu trebuia decât să descopere o cale pentru a faca pace cu fantomele personale.

Cina fu tăcută. Nu că Charlotte intenţiona să le ofere părinţilor ei o masă inconfortabilă, ci fiindcă nu ştia ce să spună. Trecuseră destui ani pentru a se mai interesa cum îi fusese tatălui ei la serviciu sau cât de mult îi plăcea lui Charlotte slujba pe care o avea. Se întrebă dacă nu era prea târziu pentru orice. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era prea târziu pentru ea şi pentru Roman, o idee pe care Charlotte refuză să o accepte.

Cum felul principal se terminase, Charlotte îşi fixă privirea în ceaşca cu cafea, rotind linguriţa iar şi iar şi adunându-şi curajul.

– Aşadar, îşi drese gâtul.

– Deci.

Annie privi către Charlotte cu atâta speranţă şi atâtea aşteptări în priviri, încât Charlotte gândi că s-ar putea îneca în ele.

Mama ei dorea o reconciliere a destinelor, iar Charlotte şi-o putea imagina într-un singur fel.

– De ce nu aţi divorţat? întrebă ea peste plăcinta proaspătă cu mere pregătită de mama ei. Furculiţele părinţilor ei se loviră de masă la unison. Dar ea nu se scuză că întrebase un lucru la care se gândea de ani şi ani de zile.

Avea nevoie să priceapă cum ajunseseră ei aici. Venise momentul.

13

Russell se uită atent la fiica lui, evitând-o deliberat pe soţia sa. Dacă îi permisese lui Annie să-l dirijeze, continuase să-şi asume vina pentru despărţirea lor, dar nu şi de acum înainte. Şi nu doar fiindcă îşi dorea să aibă o relaţie cu Charlotte, ci pentru că avea o bănuială că viitorul ei depindea de răspunsurile lui.

Răspunsurile lui sincere.

– Mama ta şi cu mine nu am divorţat niciodată fiindcă ne iubim unul pe altul.

Charlotte lăsă jos furculiţa şi îşi împături şervetul pe masă.

– Iartă-mă, însă ai un fel ciudat de-a o arăta.

Asta era problema, reflectă Russell.

– Oamenii au multe modalităţi de a-şi exprima sentimentele. Uneori ascund anumite lucruri pentru a-i proteja pe cei pe care-i iubesc.

– Asta e o scuză pentru că ai lipsit atâţia ani? Clătină din cap. Îmi pare rău. Credeam că pot face asta. Nu pot.

Ea se ridică, iar Russell o opri, apucând-o de braţ.

– Ba da, poţi. De aceea m-ai chemat. Dacă vrei să ţipi, să strigi, să faci scandal, dă-i drumul. Sunt convins că o merit. Dar dacă vrei să asculţi şi apoi să-ţi vezi mai departe de viaţa ta, cred că vei obţine mult mai mult.

Urmă tăcerea, timp în care o lăsă pe Charlotte să asimileze, să decidă care va fi drumul de aici înainte. Nu scăpă din vedere că Annie nu se mişcase de la locul ei, urmărindu-i în tăcere. Doctorul Fallon declarase că orice medicament antidepresiv îşi face efectul după un anumit timp, aşa că Russell nu se aştepta la minuni peste noapte. Dacă nu se simţea pregătită pentru a se implica în conversaţie, cel puţin era prezentă. Iar el ştia ce pas uriaş reprezenta pentru ea acest lucru.

Charlotte încrucişă braţele la piept şi scoase un oftat de acceptare.

– Bine, ascult.

– Mama ta a ştiut întotdeauna că eu doream să fiu actor şi că nu puteam face asta rămânând în Yorkshire Falls.

Charlotte aruncă o privire către Annie pentru confirmare şi ea dădu din cap.

– Ca să lămurim lucrurile sută la sută, ne-am căsătorit înainte ca ea să rămână însărcinată cu tine, şi ne-am căsătorit fiindcă aşa ne-am dorit, zise tatăl ei.

– Atunci de ce ai... Charlotte se opri şi înghiţi cu greu.

Urmărind durerea fiicei sale, aproape că i se frânse inima, dar vindecarea nu era posibilă înainte ca ei doi să se sfâşie mai întâi unul pe celălalt. Acum aflase acest lucru.

– De ce am făcut ce?

– Ai plecat?

El făcu semn către canapeaua din cealaltă cameră şi ei doi se aşezară. Annie îi urmă, aşezându-se lângă fiica sa, în cealaltă parte. Apucă mâna lui Charlotte şi o strânse cu putere.

– De ce ai plecat în California fără noi? întrebă ea. Dacă o iubeai pe mama atât de mult cum spui, de ce n-ai rămas aici sau nu ne-ai luat cu tine? O soţie şi un copil ar fi reprezentat chiar aşa o povară imensă? Ţi-am fi încurcat stilul de viaţă?

– Nu, răspunse el, evident supărat că ea îşi imagina aşa ceva. Să nu crezi nicicând una ca asta. Nu am putut rămâne fiindcă profesia de actor mă reprezintă. Nu mă pot sacrifica pe mine însumi. Egoist, bănuiesc, însă adevărat. Am avut nevoie să joc şi am avut nevoie să fiu în cel mai potrivit loc pentru a-mi trăi visurile.

– Şi eu am ştiut întotdeauna acest lucru. Annie vorbi pentru prima dată, apoi şterse o lacrimă de pe obrazul lui Charlotte.

Charlotte se ridică şi se duse la fereastră, agăţându-se de pervaz şi privind afară.

– Ştiai că obişnuiam să visez că ne vei lua cu tine în California? Am păstrat sub patul meu o valiză pregătită pentru orice eventulitate. Nici nu mai ştiu câţi ani am întreţinut această fantezie. În cele din urmă mi-am dat seama că a fi actor era pentru tine mult mai important decât eram noi. Ridică din umeri. Cu toate astea, nu pot spune că am acceptat vreodată.

– Mă bucur. Poate undeva aici... Arătă către inima sa. Poate că ţi-ai dat seama că nu era adevărat că-mi păsa mai mult de carieră decât de voi.

– Atunci de ce nu mi-ai spus cum stau lucrurile în realitate?

Russell îşi dorea ca explicaţia să fi fost la fel de simplă şi de concisă cum părea ea să-şi închipuie. Dar la mijloc erau sentimente. Ale lui, ale lui Annie... nu era simplu. În tot acest timp, Russell crezuse că, alimentând nevoia lui Annie de a avea o familie, un copil alături de ea, le va ajuta pe amândouă. Dar în vreme ce fiica lui îl fixa acum cu doi ochi imenşi şi acuzatori, pricepu ce greşeală imensă comisese.

Trase adânc aer în piept, ştiind că ceea ce va spune o va răni la fel de mult, ori poate mult mai mult decât lunga lui absenţă.

– De fiecare dată când m-am întors, inclusiv de data asta, i-am cerut mamei tale să vină cu mine în California.

Charlotte făcu un pas înapoi, împleticindu-se la auzul acestei informaţii. Toată existenţa sa se construise pe premisa că tatăl ei nu le preţuia suficient pentru a le lua cu el. Annie o încurajase în această credinţă. Nu îi spusese niciodată că Russell le ceruse să plece cu el.

Charlotte începu să tremure şi refuzul ei se clătină.

– Nu. Nu. Mama ar fi plecat în California. Nu ar fi ales să stea singură aici, tânjind după tine. Lăsându-i pe oameni să vorbească despre noi. Lăsându-i pe copii să râdă de mine fiindcă nu aveam un tată care să mă iubească. O privi pe mama sa, aşteptând confirmarea.

Fiindcă, aflând că lucrurile stăteau altfel, însemna că ea pierduse inutil ani de zile în care avusese un tată. Chiar dacă el nu fusese în oraş, dacă ar fi ştiut că o iubea, că o dorea, temelia ei emoţională ar fi fost mult mai solidă.

Iar mama ei trebuie că ştia.

– Mamă? Charlotte urî glasul acela de fetişcană şi îşi

îndreptă umerii. Se va descurca cu orice putea să urmeze.

Incredibil, Annie încuviinţă dând din cap.

– E... e adevărat. Nu am putut să plec din oraş şi să las tot ce îmi era atât de familiar. Şi nu am putut suporta să mă despart de tine, aşa că noi două am rămas aici.

– Dar de ce nu mi-ai spus cel puţin că tata ne voia? Ştiai că te dorea *pe tine*. Tu ai avut acest gând care să te încălzească şi să te reconforteze noaptea. De ce nu ai dorit acelaşi lucru şi pentru mine?

– Am dorit ceea ce era mai bine pentru tine. Dar mi-e ruşine să recunosc că am făcut numai ceea ce era bine pentru mine. Felul în care ai reacţionat în momentul în care tatăl tău a plecat şi felul în care continuai să citeşti toate cărţile alea despre Hollywood m-au făcut să mă tem că te voi pierde dacă vei afla. Tu ai semănat întotdeauna mai mult tatălui tău decât mie. Fornăi şi se şterse la ochi cu dosul palmei. M-am gândit că vei pleca cu el şi mă vei lăsa aici. Singură.

Charlotte clipi. Paralizată, se lăsă să cadă pe canapea.

– Am dat vina pe tine. Se uită în ochii tatălui său.

– Eu ţi-am îngăduit, scumpa mea.

Şi o făcuse. În timp ce mama ei îşi lăsase copila să sufere, tatăl ei perpetuase minciuna cum că le părăsise pe amândouă.

– De ce?

El slobozi un mormăit.

– La început a fost din iubire şi din respect pentru dorinţele mamei tale. Se temea atât de mult că te va pierde, încât nu m-am putut abţine să cred că mama ta avea mai multă nevoie de tine decât mine. Şi cum să explici toate astea unei fetiţe?

– Şi mai târziu?

– Ai devenit o adolescentă furioasă. Duse mâna la ceafă şi începu să se maseze. Când eu veneam acasă, tu nu purtai cu mine nicio singură conversaţie civilizată, indiferent de subiect. Apoi ai mers la colegiu, te-ai mutat la New York şi erai suficient de matură pentru a-ţi programa călătoriile de aşa manieră încât să le eviţi pe ale mele.

Era adevărat, recunoscu ea cu o bruscă şi neaşteptată tristeţe, dar şi cu vinovăţie. Poate că era suficientă vină pentru a întregi treburile, gândi ea.

– Bănuiesc că pur şi simplu nu m-am străduit destul.

Charlotte expiră cu greu aerul.

– Iar eu nu m-am străduit deloc.

Recunoaşterea nu se ivi lesne.

– Vina e a mea, dar există o explicaţie. Nu vreau să pasez vina, dar uite... Cu mâini tremurătoare, Annie îşi luă geanta şi scoase de acolo o fiolă prescrisă de medic. Doctorul Fallon a spus că i se pare că aş suferi de o depresie severă.

Nu se dusese chiar Charlotte la medic, sesizând o asemenea posibilitate?

Annie clipi să-şi alunge lacrimile.

– Poate că trebuia să le iau mai demult, dar nu mi-am dat seama că am nevoie de ajutor. Tatăl tău spunea că... el spunea că doctorul Fallon a stat de vorbă cu tine, iar tu ai fost de părere că s-ar putea să existe o problemă. Eu nu am ştiut. Am crezut că aşa trebuie să mă simt. Credeam că e normal. Adică, întotdeauna m-am simţit aşa. Vocea ei se frânse, însă continuă: Şi nu puteam suporta să te pierd şi pe tine. Ştiu că te-am făcut să suferi din cauza... bolii mele şi îmi pare rău. Annie îşi îmbrăţişă strâns fiica. Îmi pare atât de rău.

Mama ei mirosea ca mama ei – cald, blând şi liniştitor.

Dar, Annie avusese întotdeauna ceva copilăresc. Păruse întotdeauna atât de fragilă, realiză Charlotte acum. Până şi funcţia de bibliotecar fusese atât de potrivită pentru ea, în liniştea sălilor şi în lumea cuvintelor rostite în şoaptă.

– Nu sunt supărată pe tine, mamă. Era doar dezorientată şi confuză. Nodul din gât era atât de mare şi dureros, iar ea nu ştia cum să asimileze adevărul.

Privind în urmă, atâtea lucruri aveau acum o logică, dar abia de curând Charlotte sesizase că există o problemă mult mai gravă. Încă bănuia că aveau de-a face cu ceva mai profund decât o depresie moderată, ceva legat de o boală mintală. Altfel cum ar putea cineva să stea cu storurile trase şi cu ferestrere închise, preferând singurătatea în schimbul companiei altor persoane ori a soţului pe care îl iubea?

Cum de ei nu fuseseră receptivi la aceste semnale mai demult? Poate că toţi fuseseră prea absorbiţi de ei înşişi, reflectă Charlotte tristă.

– Cred că ar trebui să te lăsăm singură ca să reflectezi la toată povestea asta, zise el chiar în clipa în care Charlotte vru să rupă tăcerea. O apucă de mână pe soţia lui. Annie?

Ea dădu din cap.

– Vin, zise ea înainte de a o privi pe Charlotte. Şi încă o dată, îmi pare rău.

Porniră împreună spre uşă şi Charlotte îi lăsă să plece.

Spera şi se ruga ca odată cu adevărul să vină şi înţelegerea, şi liniştea. Dar avea nevoie de o perioadă de singurătate pentru a pricepe ceea ce auzise şi pentru a hotărî ce simţea acum. Cum se va simţi după ce „anestezia“ va dispărea.

Câteva ore mai târziu, Charlotte stătea întinsă în pat, dar cu storurile ridicate pentru a putea privi afară, la cerul de

cerneală al nopții. Era prea rănită pentru a adormi și își zise că numărarea stelelor ar putea să o ajute să se relaxeze. Din nefericire, gândurile alergau prin mintea ei cu pași repezi. Discutând despre trăirea unei fantezii. Tatăl despre care credea că nu o prețuiește, o făcuse.

Totuși, o viață întreagă, Charlotte își modelase comportamentul și atitudinea față de bărbați – bărbați asemenea lui Russell și călători precum Roman Chandler – pe baza falsului abandon perpetuat de părinții ei. Dar Russell Bronson nu era omul pe care-l crezuse Charlotte. Era egoist și avea greșeli, dar o iubea pe mama ei. Charlotte trebuia să-i acorde un oarecare credit.Chiar dacă el ar fi putut face mai mult pentru a le ajuta pe Annie și pe fiica lui, nu își putea sacrifica întreaga existență în numele iubirii.

Charlotte nici măcar nu i-ar fi pretins una ca asta lui Roman. Nu de acum înainte. Să-i ceară să rămână în Yorkshire Falls ar fi la fel de egoist precum fusese Russell în felul său. Roman merita din partea ei ceva mai bun.

Era o ironie, la drept vorbind. Roman nu era un bărbat așa cum avea ea nevoie să fie el. Avea nevoie ca Roman să fie călătorul fără sentimente, burlacul care „iubește și abandonează“, cel căruia îi pasă doar de el însuși. Avea nevoie ca Roman să fie toate acestea la un loc, fiindcă ea însăși avea nevoie de o scuză pentru a-l ține la distanță din punct de vedere emoțional.

În clipa asta avea pur și simplu nevoie de *el*.

Se ghemui și mai mult, trase pledul și căscă. Dragostea avea o modalitate proprie de a înlătura orice plasă de protecție, reflectă Charlotte. Iar mâine, ea va face propriul salt al sorții, fără nicio garanție în privința locului în care va ateriza.

*

La un moment dat trebuie că adormise, fiindcă soarele care strălucea în fereastră o trezi la ivirea zorilor. Dormise bine pentru prima oară după mulţi ani, iar acum deschise ochii, cuprinsă de un val de adrenalină la care nu se aştepta. Făcu un duş, mâncă un iaurt cu piersici, hotărând apoi că era suficient de târziu pentru a-l suna pe Rick.

El răspunse după primul apel.

– Rick Chandler la dispoziţia dumneavoastră.

– Cineva binedispus, cugetă Charlotte.

– Mda, ei bine, o alergare bună te va face să te simţi la fel. Ce e, Charlotte? Totul e în ordine?

– Da, spuse ea, gândindu-se la decizia de a pleca în căutarea lui Roman. Şi nu, mormăi ea, ştiind că va trebui să-i vorbească lui Rick despre Samson, ascunzând totuşi promisiunea de a-l proteja şi de a nu-l denunţa pe bătrânelul inofensiv. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Ştii că-mi voi face întotdeauna timp pentru tine. Dar acum mă pregăteam să ies pe uşă. Am nişte întâlniri programate în Albany şi mă voi întoarce destul de târziu.

Fu profund dezamăgită. Acum, că se hotărâse, era pregătită să acţioneze.

– Ce-ar fi dacă te-aş vizita în drum spre casă? întrebă el. Probabil pe la şapte.

Ea îşi propti telefonul după ureche şi îşi clăti linguriţa, gândindu-se la programul ei.

– E „Noaptea sponsorilor". Se presupune că trebuie să îndeplinesc ceremonialul primei aruncări la meciul de diseară al celor de la Rockets.

Cu toate că mai degrabă ar fi renunţat la toate şi ar fi

plecat după Roman cât mai curând posibil, dar nu-i putea dezamăgi pe copii. Şi nici nu dorea.

Ceea ce avea să-i spună lui Rick nu putea fi spus în public, aşa că ea trebuia să aştepte până diseară.

– De ce nu vii tu la mine după meci?

– Pare un plan. Eşti sigură că eşti OK?

Charlotte dădu ochii peste cap.

– Ai să încetezi să mă întrebi? Începi să semeni cu fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată?

– Mda, în fine, am promis.

– Ce-ai promis? În stomacul ei fluturi porniră un dans ritmic. Şi cui?

Pe linia telefonică se aşternu liniştea.

– Haide, Rick. Ce vrei să spui?

El îşi drese glasul.

– Nimic. Doar că e sarcina mea să mă asigur că eşti în regulă.

Sarcina lui de polițist sau cea de frate? se întrebă ea. Îl făcuse Roman pe Rick să promită ceva înainte să plece?

– În fine, sunt bine. Cu toate că era curioasă, acceptă răspunsul vag al lui Rick. Ştia că era imposibil să-l facă pe unul din frații Chandler să-l pârască pe celălalt.

– Te văd diseară.

– Perfect. Ai grijă cum conduci. Charlotte închise telefonul, expirând aerul cu putere. O zi lungă de muncă şi şapte intrări la baseball, şi abia apoi putea să afle unde plecase Roman. Charlotte avea douăsprezece ore ca să-şi adune curajul pentru a face călătoria aceea în necunoscut. Pentru a părăsi Yorkshire Falls şi a ateriza pe nepoftite la uşa lui Roman, total nesigură în privința primirii de care va avea parte.

Ziua fu mult mai lungă decât își imaginase Charlotte, fiecare ceas părând să adune alte șapte. Ascultând comentariile nesfârșite ale lui Beth în legătură cu Thomas Scalia, ieșiră la lumină sentimente învălmășite – fericire pentru prietena sa și invidie că ea era singură, cu un viitor incert.

Însă ziua se scurse și Charlotte îndeplini în cele din urmă ceremonialul primei aruncări, iar părinții ei o priveau din tribună. Ea clătină din cap, uimită. Nu că și-ar fi făcut iluzii. Russell se va întoarce în California cel mai târziu la începutul săptămânii viitoare. Singur de data asta, însă poate nu pentru multă vreme.

Annie acceptase să se întâlnească cu un terapeut. Harrington avea o minunată clinică de boli mintale, iar ea decisese, încurajată și de soțul ei, să vadă un psihiatru. Doctorul Fallon îi recomandase locul acela. Între timp, soțul hotărâse să-și ia niște weekenduri libere și să vină o vreme acasă, cel puțin suficient timp ca Annie să înceapă terapia și să se gândească dacă ar întrevedea posibilitatea de a se muta în Vest.

Oare minunile nu vor înceta nicicând? cugetă Charlotte, mai fericită și mai plină de speranță în privința vieții cum nu fusese de multă vreme. Ca și cum ar fi știut acest lucru, cei de la Rockets au câștigat din nou competiția, cu toate că vedeta lor a fost eliminată ca urmare a unei fracturi, iar alți câțiva jucători s-au ales cu diverse răni. Cu toate că erau abia la început de sezon, ei o desemnară pe Charlotte drept aducătoarea lor de noroc; îi dăruiseră chiar și un medalion onorific în semn de apreciere pentru activitatea ei de sponsor. Gestul îi aduse un nod în gât, iar gândul că nu îi abandonase pe copii în favoarea vieții personale o bucurase.

– Care viață personală? întrebă ea cu voce tare, intrând în apartamentul ei, în noaptea care se sfârşise în cele din urmă.

Făcea haz de necaz. Până şi mama ei avea o viață intimă, în vreme ce Charlotte nu avea acum niciun fel de viață. Dar după ce îl va întâlni pe Rick, obținând informațiile despre Roman, va porni la drum – spre ce anume, habar nu avea, dar cel puțin va face nişte paşi înainte.

Charlotte îşi aruncă cheile pe masa de la bucătărie şi se duse la robotul telefonic care clipea. Apăsă pe „play".

„Bună, Charlotte. Sunt eu, Rick. Am fost reținut în Albany şi de cum am revenit în oraş, am fost chemat la un caz. Trebuie să vorbim, aşa că stai pe aproape."

De parcă ar fi avut unde să se ducă. Fără să fie obosită şi încă sub impresia meciului, se duse la bucătărie şi căută recipientul de îngheţată de vanilie şi unt scoțian pe care îl păstra în partea din spate. Cu lingura în mână, se duse în dormitor. De când cu micul ei televizor instalat acolo pentru nopțile petrecute în pat, descoperise că-i plăcea mai mult să lenevească în dormitor, în loc să-şi petreacă timpul în livingul micului său apartament. Cu puțin noroc, va găsi ceva la televizor ca să-şi piardă vremea până la venirea lui Rick.

Pe drum, luă câteva linguri de îngheţată. Lumina slabă care venea de la uşa dormitorului o surprinse. Nu-şi amintea să fi lăsat aprinsă veioza atunci când plecase la lucru, de dimineaţă. Ridică din umeri şi intră în sanctuarul său, lingându-şi în acelaşi timp de pe buze urmele de unt scoțian.

– Aş putea să te ajut eu să faci asta dacă ai accepta să stai de vorbă cu mine.

Charlotte încremeni pe loc. Inima îşi opri pentru o

secundă bătăile înainte de a porni din nou, însă mai haotic şi mai rapid.

– Roman? O întrebare tâmpită. Bineînțeles că vocea aia profundă şi răguşită era a lui Roman.

Şi Roman, îmbrăcat comod şi sexy într-un trening gri, şi cu un tricou bleumarin, în picioarele goale, era întins pe cuvertura ei brodată. Numai un bărbat cu statura şi conformația lui putea să arate şi mai viril întins acolo. Doar o femeie îndrăgostită şi-ar fi dorit să renunțe la toate măsurile de prevedere şi să alerge în brațele lui.

Expiră aerul, frustrată. Îi fusese dor de el şi era disperat de bucuroasă că îl vede, dar ei doi aveau nişte probleme care rămăseseră nerezolvate. Şi până ce nu vor discuta aceste probleme, ajungând la o înțelegere care să-i satisfacă pe amândoi, rămâneau prea multe incertitudini. Deşi în clipa asta Charlotte simțea că putea trăi doar fiind îndrăgostită şi cu aerul pe care îl respira el, era mai isteață de atât.

Cel puțin spera. Pentru că decizia ei de a avea răbdare începu să se clatine cât se poate de repede.

Roman se strădui să rămână calm şi liniştit. Un lucru greu de îndeplinit când era întins în patul moale al lui Charlotte, învăluit de parfumul ei feminin, un parfum de care îi fusese dor cât timp lipsise. Şi încă mai greu de îndeplinit sub privirea ei fixă, un amestec de dor şi îngrijorare în splendizii săi ochi verzi.

Când ajunsese în oraş, toată lumea era la cină ori la meciul lui Little League, aşa că nu ştia nimeni de prezența lui, ceea ce era bine din moment ce conta pe elementul surpriză.

Dorind să o găsească singură, şi cu cât mai repede cu

atât mai bine, plănuise să o ia şi să fugă – înapoi la el acasă, în apartamentul ei, nu-i păsa. Avea multe de împărtăşit despre călătoria lui în Washington, D.C. şi despre un viitor care spera să o includă şi pe ea.

Dar oricât de nerăbdător era să creeze între ei o legătură de ordin psihic, nu va grăbi lucrurile. Înainte de toate trebuia să o facă să aibă încredere în el.

– Ţi-a fost dor de mine?

– Ţi-a fost dor *de mine?* i-o întoarse ea.

Roman rânji. Ei bine, cel puţin nu-şi pierduse dârzenia şi, în afară de asta, nu se aşteptase să-i sară în braţe.

– Sigur că mi-a fost dor de tine.

În loc s-o găsească pe Charlotte acasă la ea sau la magazin, o descoperi pe teren, îndeplinind ceremonialul primei aruncări. Apoi o îmbrăţişase tatăl ei. *Tatăl ei.* Mişcat de faptul că putea fi atât de iertătoare, Roman se îndrăgosti iar de ea.

O privise cum îi zâmbise lui Russell şi îşi dădu seama instantaneu că Charlotte făcuse pace cu acea parte a vieţii. Spera că asta îi va permite să facă pace şi cu el.

Bătu cu palma pe pat, lângă el.

– Vino lângă mine.

– Cum ai intrat? întrebă ea.

– Scara de incendiu. Ştiam că vei lăsa iar fereastra neasigurată dacă eu nu voi fi aici ca să mă ţin după tine.

Aşa şi făcuse. Ca urmare, el urcase pe scara de incendiu şi se instalase în patul ei ca să o aştepte.

– Ai nevoie de un paznic, Charlotte. Îşi aminti că ea spusese acelaşi lucru în ziua în care se reîntâlniseră prima dată pe coridorul din spate de la Norman's. Nu îşi imaginase

niciodată că vor ajunge în situația asta, inima și viitorul lui atârnând de alegerile acestei femei frumoase.

– Te oferi pentru slujbă? întrebă ea.

El înălță din umeri, încercând să nu arate cât de emoționat era. Nu încă.

– Credeam că am făcut-o deja.

– Fiindcă ai strigat „cap“ în secunda când Chase a spus „pajură“? întrebă ea pe un ton cam prea detașat.

Ceea ce însemna că suferea încă și el era cauza.

– De fapt, Chase nu a avut niciodată vreun amestec.

Ea ridică o sprânceană.

– Lasă-mă să ghicesc. Fiindcă el și-a plătit deja datoriile.

– Rick a spus că ești deșteaptă.

Ea dădu ochii peste cap.

– Și ești. Suficient de deșteaptă încât să vii după mine? O întrebă, fixând valiza deschisă din colțul opus al camerei, cea care îi sugerase această posibilitate chiar din clipa în care intrase. Simplul fapt că era suficient de curajoasă pentru a face călătoria îi spusese ceea ce deja știa. Semăna cu tatăl ei mai mult decât își închipuise ea vreodată, iar *el* realiză acum că asta nu era ceva rău. Bănuia că și ea o știa.

Charlotte era jumătatea perfectă a lui Roman. Și pentru un bărbat care nu gândise niciodată în asemenea termeni, recunoașterea era uriașă – în plus, era una pe care voia să i-o împărtășească și ei.

– Haide, Charlotte. Aș putea să te scutesc de o călătorie? El sesiză speranța din propria voce, dar nu-i păsă. Dacă a-și pune inima pe tavă era soluția prin care o recupera, atunci trebuia să o facă.

– Naiba să te ia, Roman. Se aplecă după o pernuță

scoasă din dulap şi o aruncă cu putere spre el, nimerindu-l drept în cap. Eşti mult prea arogant pentru binele tău.

– Dar nu şi pentru al tău, sper? Iartă-mă, Charlotte.

Ea înghiţi, lovind cu piciorul în podea, făcându-l să aştepte.

– Eşti arogant, mormăi ea, dar pe buzele ei se ivi un zâmbet larg pe care nu fu capabilă să-l reţină oricât de furioasă era, oricât de mult şi de evident se străduia.

– E încă una dintre fermecătoarele mele calităţi. Prin urmare, nu mai fi atât de băţoasă şi smulge-mă din propria-mi nefericire.

Chestia asta o atinse şi ridică din sprânceană în semn de mirare. Ea era evident surprinsă că el ar fi nefericit. Asta îl uimi. Cum de nu ştia ea că el era doar pe jumătate bărbat dacă nu o avea alături?

– Spune-mi unde aveai de gând să pleci.

Ea dădu din cap.

– Oh, nu. Tu primul. Unde ai dispărut şi, mai bine zis, de ce te-ai întors?

– Vino şi stai lângă mine şi îţi voi spune.

– Mă inviţi să stau pe propriul meu pat, alături de tine, musafirul nepoftit. Ce nu e în ordine în imaginea asta?

Roman se uită repede în jur, privirea lui oprindu-se pe oglinda mare şi ovală de vizavi. Sticla îi oferi imaginea lui perfectă, stând întins în patul ei. Ridică din umeri.

– Absolut nimic, după cum văd eu.

Mârâind, ea traversă aferată camera, aşezându-se lângă el, singura barieră fizică fiind reprezentată de un bol cu îngheţată topită.

– Acum vorbeşte.

– Doar dacă promiţi că ai să mă hrăneşti mai târziu.

– Roman…

– Nu tărăgănez. Vorbesc serios. Nu am mâncat de ceasuri bune. Am venit cu avionul, apoi am ținut drumul drept până aici ca să te văd. Cu un mic ocol pe la meciul de baseball la care aveau să ajungă după ce ea îl va lumina în legătură cu relația pe care o avea cu tatăl ei. Deci, dacă o să-ți placă ce vei auzi, trebuie să-mi promiți că mă vei hrăni.

– Şi apoi o să-mi ceri să te hrănesc din palmă.

– Cu gura s-ar potrivi la fel de bine, o necăji el.

Buzele ei se smuciră în sus, schițând un zâmbet ezitant.

Cel puțin putea încă s-o tulbure, reflectă el.

– Am fost în Washington, D. C.

– Suficient de sincer, murmură ea şi puse bolul pe noptieră. Promit să te hrănesc.

– Perfect. Ții minte că ți-am vorbit despre un post în D. C.? Următorul lui gând fu întrerupt de un ciocănit puternic în uşă, urmat de sunetul insistent al soneriei.

Charlotte sări din pat.

– E Rick. L-am rugat să vină ca să pot afla… Se întrerupse.

– Ce să afli, Charlotte? Dar el ştia deja. Exact cum îşi închipuise. Ea îl căutase.

– Nimic pentru care să-ți faci griji. Ea roşi, dar înainte ca el să răspundă, Rick mai ciocăni o dată în uşă. Trebuie să-l văd pe Rick şi pentru altceva. O să ți se pară interesant. Promit.

Mai interesant decât ei doi? Roman se îndoia.

– OK, dă-i drumul pacostei ăleia.

Se ridică din patul confortabil, urmând-o pe Charlotte în sufragerie, unde îl întâmpină pe fratele lui cu o privire atentă.

– Nu ştiam că s-a întors. Rick făcu semn către Roman. Bine ai venit acasă... oh, rahat.

– Nu e salutul pe care-l aşteptam.

– Nu o să vă vină să credeţi. Rick clătină din cap. La dracu', *eu* nu cred asta.

– În fine, înainte să începi orice poveste, am ceva să-ţi spun, zise Charlotte.

Roman clătină din cap.

– Amândoi m-aţi făcut curios. Rick expiră aerul cu putere.

– În regulă, atunci – mai întâi doamnele.

– Bine. Ea îşi frânse mâinile într-un gest care aducea atât de puţin cu Charlotte, încât Roman începu să se îngrijoreze.

– Nu, spuse ea, răzgândindu-se. Greşit. Spune tu primul.

Rick ridică din umeri.

– Am plecat spre casă, plănuind să vin direct încoace, dar am primit nişte apeluri la secţie. Mai multe chiar. Se pare că hoţul a dat din nou lovitura.

– Cum? întrebară în cor Roman şi Charlotte.

– În sens invers, de fapt. Chiloţii au fost returnaţi.

Roman începu să râdă.

– Trebuie că glumeşti.

– Nuu. Până la ultimul, fiecare a fost lăsat fie înăuntru, fie pe veranda din faţa casei. Cu toate că nu l-am considerat niciodată oficial pe Roman drept un suspect, plănuisem să-i spun lui Charlotte că doamnele din oraş vor trebui să renunţe la ideea că Roman este hoţul. Rick îşi trecu mâna prin păr.

– De ce? L-ai prins pe individ? întrebă Charlotte precaut.

– Nu, fir-ar să fie.

Oare era imaginația lui Roman, sau ea scăpase un oftat de ușurare?

– Dar cu Roman plecat din oraș, trebuiau să renunțe la fanteziile referitoare la fratele meu mai mic, continuă Rick.

– Ce se petrece? Gelos că ele nu aruncă cu desuurile în tine? rânji Roman.

– Foarte amuzant. Rick dădu din cap. Dar mi-a venit în minte că acum, că ai revenit în oraș, se pare că va trebui să trăiești cu stigmatul ăsta. Chicoti la gândul ăsta.

Spre totala lui uimire, Charlotte veni alături de el și își strecură mâna caldă și moale în a sa. În picioare lângă el, îl privi pe Rick și spuse:

– Nu, nici vorbă.

– Știi ceva despre asta, nu-i așa? întrebă Roman.

– S-ar putea. Îl strânse mai tare de mână. Cu toate că nu avea nevoie să aibă ea grijă de el, îi plăcu această latură protectoare a ei. Mai ales din moment ce ei doi nu se apropiaseră suficient încât să îndrepte lucrurile între ei, totuși îl apăra oricum.

– Hai, Charlotte. Nu poți să-mi ascunzi informații, zise Rick.

– Oh, nu știu. Nu am spus niciodată că știu ceva. Ridică privirea către Roman, ochii ei fiind larg deschiși și imploratori. Te-a văzut cineva în seara asta? Mai știe cineva în afară de noi că te-ai întors?

El clătină din cap.

– În ciuda dimensiunii mici a orașului, nu cred că m-a observat cineva.

– Rick, dacă eu aș ști într-adevăr ceva, nu ți-aș mărturisi-o decât dacă mi-ai promite două lucruri. Primul e

acela că nu vei folosi niciodată informația pe care ți-o voi da, iar al doilea că nu vei spune niciodată altcuiva că Roman s-a întors în seara asta în oraş.

Chipul fratelui său deveni roşu ca focul.

– Nu cred că vrei să mituieşti un ofițer de poliție.

Charlotte îşi dădu ochii peste cap.

– În cazul ăsta, nu ştiu nimic. Mi-a făcut plăcere să te văd, Rick. Noapte bună.

Roman nu avea habar ce se petrece, dar avea de gând să pună capăt poveştii chiar acum.

– E ridicol. Charlotte, orice ai şti, trebuie să vorbeşti. Iar tu, Rick, promite-i tot ceea ce îți cere.

Rick pufni în râs.

– Mda, exact.

– Samson e hoțul şi dacă vei repeta chestia asta, dacă-l vei aresta, îl vei interoga sau măcar vei ridica din sprânceană în direcția lui, voi nega că am spus ceva. Îi voi plăti un avocat, iar pe tine te voi da în judecată pentru hărțuire. Fără să-ți port pică. Te plac cu adevărat, Rick. Îl gratulă pe bărbatul uimit cu cel mai dulce zâmbet.

Un asemenea zâmbet l-ar fi făcut pe Roman să cadă grămadă la picioarele ei. Din nefericire, Rick nu era Roman, iar fratele lui polițist era livid. Se făcu şi mai roşu.

– Ştiai asta şi ai ascuns informația? De când?

– Ce faptă bună aş fi comis spunându-ți? E un bătrân inofensiv care are grijă de mine. Eu sunt amabilă cu el, aşa că s-a gândit să revigoreze interesul pentru afacerea mea. Nu plănuia să fie acuzat Roman.

– Însă era benefic. Roman sesiză umorul situației, chiar dacă Rick nu o făcea. Năzbâtia lui din liceu folosise cauzei lui Samson.

– Ceea ce a făcut el a fost ilegal, punctă Rick. Sau ai pierdut din vedere asta?

Ea își smulse mâna dintr-a lui Roman și își puse mâinile în șolduri.

– Spune-mi cine a avut de suferit. Și apoi, spune-mi cine va avea de câștigat dacă bietul bătrân va fi închis pentru o nimica toată. Acum s-a sfârșit. Îți promit. N-o să se mai repete.

Roman se aplecă, apropiindu-se mai mult, și îi șopti la ureche:

– Probabil că nu ar trebui să faci promisiuni pe care nu le vei putea respecta, scumpo. Tu nu-l poți controla pe omul acela. Nu mai mult decât avea Roman acum asupra propriului trup când inhala parfumul minunat al acestor cârlionți care îi gâdilau obrazul.

Venise vremea ca fratele lui să-și facă o ieșire rapidă, gândi Roman.

– Ea are dreptate și tu o știi. Nu faci nimănui dreptate dacă îl dai în judecată pe tip.

– Nu o să mai facă. Te rog! ceru Charlotte cu o voce blândă, implorându-l.

– Uf! Bine. Din moment ce nu am un martor, îl las în pace pe Samson, dar dacă se va repeta...

– Nu se va mai repeta, ziseră Charlotte și Roman la unison. Roman presupuse că vor face o scurtă călătorie pentru a-l vizita pe „omul-rățoi“ și a se asigura că Samson pricepe șansa care i se acordă.

– Și din moment ce Samson s-a străduit să pună desuurile la locul lor pentru a-l disculpa pe Roman în absența lui, tu nu l-ai văzut pe Roman în oraș, nu-i așa? Reluă pe un

ton ferm: Prima dată când îl vei vedea din momentul plecării sale, acum o săptămână, va fi...

– După douăzeci şi patru de ore începând din clipa asta, când eu voi ciocăni la uşa ta, hotărî Roman. Până atunci, *noi* suntem de negăsit. Puse o palmă pe spatele lui Rick, conducându-l până la uşă. Dacă întreabă careva, Charlotte are gripă.

– Nu cred, mormăi Rick, făcând un pas în vestibul.

– Eşti un om bun, Rick Chandler, strigă Charlotte în direcţia lui.

Rick se întoarse.

– O fac în numele iubirii, zise el şi dispăru pe trepte în jos, mormăind pentru sine pe tot drumul.

Următoarele douăzeci şi patru de ore. Vorbele reverberară în mintea lui Charlotte în timp ce închidea uşa în urma lui Rick, apoi se întoarse spre Roman.

– Să îndrăznesc să te întreb ce pui la cale plănuind să ne ascundem în ziua următoare?

Douăzeci şi patru de ore, reflectă ea din nou. Un timp foarte, foarte lung pentru doi oameni care vor rămâne de negăsit. Singuri, împreună. Acesta era tot răgazul care le mai rămânea? Sau Roman se gândea la altceva?

– Patul tău e destul de confortabil. Desigur, ar fi şi mai confortabil dacă te-ai afla acolo cu mine.

Din nou inima ei porni să bată într-un ritm frenetic.

– Povesteşte-mi despre Washington.

El ridică mâna şi următorul lucru de care fu conştientă fu acela că o conduse înapoi în dormitor până ce se instalară confortabil în patul ei dublu. Atât de confortabil pe cât era

posibil în condițiile unei excitații grozave, ale anticipării şi ale unei saltele moi care îi ispitea.

– Washingtonul e deja fierbinte şi umed. E un loc grozav în care să locuieşti. Distractiv, entuziast.

– Plănuieşti să-ți schimbi locuința de bază? Părăsind New Yorkul în favoarea Washingtonului?

– Slujba era pentru un post de editorialist, dar în cazul acesta nu aş avea libertatea...

– De a călători? ghici ea, sesizând că revenise la bine cunoscuta lui îndeletnicire.

– Mdaaa. Vreau să am posibilitatea să lucrez prin intermediul unui laptop. Munca de editorialist înseamnă să petreci prea multă vreme în fața unui birou şi presupune să fiu la dispoziția subordonaților mei.

Ea îşi muşcă interiorul obrazului.

– Pot să-mi dau seama din ce punct de vedere nu ți se potriveşte să fii țintuit în D.C. Ai fost obişnuit să călătoreşti, cu poveştile tale şi tot restul.

– Am fost obişnuit cu tine. Luând-o prin surprindere, îşi plimbă degetul pe obrazul ei. Nu aş putea sta înțepenit în spatele unui birou din D. C. dacă tu ai de condus aici o afacere.

Charlotte se simți în acelaşi timp tulburată, frustrată şi plină de speranță. Dar cel mai mult se săturase să-l audă vorbind pe ocolite, fără să spună ceva concret de care să se poată agăța. Cu o mişcare care o şocă şi pe ea, reuşi să-l împingă pe Roman pe spate, imobilizându-i umerii şi aşezându-se călare peste el.

– Hai să mai încercăm o dată, în limba engleză de data asta. Ai acceptat sau nu slujba aia?

El privi atent în ochii ei larg deschişi, evident amuzat.

– Nu am acceptat slujba de editorialist.

Ea sesiză nuanța subtilă.

– Ce slujbă ai accptat?

– Aceea de editorialist cu program flexibil. Au fost foarte impresionați de un articol pe care l-am scris cât am fost acasă, o părticică de viață care le-a demonstrat că pot acoperi fiecare unghi. Am demisionat de la AP și acum pot lucra în principal de acasă, ducându-mă ocazional în D.C. Și luându-ne vacanțe în diverse locații exotice ale lumii de câte ori ne va plăcea.

– *Ne*. Ar fi vrut să înghită, dar i se uscase gura. Abia dacă putea vorbi. Unele lucruri erau mult prea importante. Unde e acasă, Roman?

– Oriunde ești tu, Charlotte. Ochii de un albastru incredibil se oglindiră în ai ei.

Ea clipi, nevenindu-i a crede că acest călător prin lume renunțase să împartă veștile întregii lumi pentru a se stabili în D. C. și în Yorkshire Falls. Alături de ea. Dădu din cap.

– Nu poți renunța la tot ceea ce iubești, îi spuse ea.

– Nu pot renunța la tine. A fost un infern să mă aflu câteva ceasuri în D. C. Nu pot să-mi imaginez o distanță și mai mare. Aș muri de singurătate, zise el și rânji.

– Nu te lăsa purtat de val. Îl dezmierdă pe obraz, ridicându-i fața în palme. Dar eu te vreau fericit. Nu vreau să-mi porți pică nici mie, nici deciziilor pe care le-ai luat.

– Tu ai spus-o, scumpa mea. Sunt deciziile pe care le-am luat eu.

Înainte de a avea măcar aprobarea lui Charlotte, înregistră ea. Făcuse pași concreți în schimbarea existenței sale. Renunțase deja la slujba sa de la AP și își luase o alta. Fără a avea confirmarea fermă din partea ei în privința viitorului. Făcuse alegerile pe care dorise să le facă, realiză

ea. Şi cu toate că nu pomenise de copii sau de aruncarea banului, Charlotte îl cunoştea suficient de bine ca să ştie că nu luase aceste decizii ca urmare a unui pariu sau a unei obligaţii faţă de familie. Îşi urmase chemarea inimii.

Exact cum ea era pregătită să şi-o urmeze pe a ei, reflectă ea privind la valiza deschisă. Pariul acela stupid devenise pentru ea un caz discutabil înainte ca el să se întoarcă.

– Washingtonul a fost cel mai bun compromis pe care am putut să-l găsesc, zise el. O să-ţi placă cu adevărat, iar Beth poate conduce Charlotte's Attic când vei lipsi. Am găsit un apartament, însă dacă nu-ţi place, putem alege altceva, cumpărând sau construind o casă acolo. Şi cel mai bun lucru e că există o cursă cu avionul spre Albany, care ar trebui să ne fie de folos amândurora. Dacă vrei.

– Şi dacă nu vreau? Trebuia să întrebe. Trebuia să afle că el făcea chestia asta orice ar fi. Fiindcă dacă el intenţiona să se întoarcă la slujba de la AP dacă ea îl refuza, nu mai aveau nicio şansă. Charlotte îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

– Vom avea parte de multă alergătură în vieţile noastre de aici înainte. Eu mi-am făcut alegerile, Charlotte. Vreau ca ele să te includă pe tine, însă sunt finale doar...

Ea îl întrerupse cu un sărut dogoritor care era demult pe drum. Limba lui o întâlni pe a ei, luând-o în posesie, dându-i de înţeles că era a lui acum şi pentru totdeauna. Şi cu toate că ea pornise de pe poziţia agresorului, se regăsi curând în poziţia opusă, întinsă pe spate, cu hainele pe podea, în timp ce Roman o devora, în priviri cu o licărire şireată.

– Îmi dau seama că avem detalii de pus la punct.

– Pot aştepta.

Respiraţia ei deveni pe dată un şir de gâfâieli. El se

luptă să-şi scoată cămaşa, în vreme ce ea îi desfăcu fermoarul jeanşilor şi îi strânse în palmă membrul încordat.

– Dumnezeule. Cuvântul ieşi odată cu expirația lui şuierătoare. Lasă-mă o secundă, altfel o să explodez.

Charlotte râse şi îl eliberă ca să nu strice distracția înainte să înceapă. Aşa va fi viața ei de acum înainte? se minună ea privindu-l pe bărbatul pe care-l iubea. O relație de tip navetist nu i se mai păru cine ştie ce. Nu când era vorba de Roman.

La fel de brusc fu capabilă să-şi înțeleagă mai bine mama. De ce rămăsese legată de bărbatul pe care îl iubea în ciuda distanței şi a propriei neputințe de a se muta alături de el. Poate că la urma urmei ea şi Annie nu erau atât de diferite, şi poate că nici nu era ceva chiar atât de rău, gândi Charlotte.

Roman se aşeză din nou, întinzându-se şi după bolul cu înghețată.

– Îți aminteşti că am declarat că mi-e foame?

Charlotte lăsă capul într-o parte, cu o dorință nestăvilită în ochii ei verzi.

– Îmi aduc aminte că ți-am promis că te voi hrăni, zise ea, pe un ton obraznic.

El îi picură înghețată topită pe piele. Lichidul rece făcu să i se înfioare pântecul şi simți nevoia zvâcnind slab şi adânc între picioarele ei.

– Ah, da. Slobozi un gâfâit puternic. Rick avea dreptate, să ştii, îi spuse ea lui Roman.

– În legătură cu ce?

Îi întâlni privirea.

– Te iubesc cu adevărat.

– Şi eu te iubesc. Şi se apucă să-i arate cât de mult, în vreme ce nevoia crescu în adâncul ei.

Şi în timp ce el plecă capul pentru a se îngriji de această nevoie, Charlotte se gândi că va fi într-adevăr capabilă să facă faţă stilului de viaţă al lui Roman. Pentru tot restul vieţii sale şi chiar mai mult de atât.

EPILOG

Charlotte stătea întinsă goală peste aşternuturile albe. Lumina soarelui se strecura printre perdelele drepte, însă intimitatea nu era o problemă. Camera lor de hotel era situată la al cincisprezecelea etaj, fără alte clădiri înalte în jur. În vreme ce o studia, Roman fu iar tulburat de frumuseţea ei, ca şi de norocul său deplin.

Cum de fusese pe punctul de a da la o parte darul acesta, gândindu-se că nu-şi dorea o relaţie pe termen lung? Cum de fusese vreodată capabil să-şi închipuie că va putea sta departe de ea o viaţă întreagă?

Se aplecă, legănând ispititor în faţa ei un ciorchine de strugure. Ea luă o boabă, apoi zâmbi larg.

– Mă răsfeţi.

– Asta e ideea.

– Cum poate o fată să se opună unui asemenea lucru? Ce avem în program pe ziua de astăzi? întrebă ea.

Vizitaseră castelele din Scoţia şi sălaşul Monstrului din Lock Ness.

– Mă gândeam să-l sun pe lucrătorul de la agenţia de voiaj şi să adaug o scurtă călătorie în California, săptămâna viitoare, în drumul nostru spre casă. Roman îşi ţinu respiraţia aşteptând răspunsul ei, deoarece aranjase deja călătoria. Dorindu-şi ceva mai mult timp pentru a-i putea evalua reacţia,

aşteptase înainte de a-i împărtăşi vestea. Putea să anuleze oricând programarea şi să călătorească direct acasă, spre Yorkshire Falls, ca să vadă ce fac mamele lor, la fel ca şi magazinul, înainte de a-şi începe propria viaţă în capitală. Roman spera că ea îşi doreşte să vadă tot ce avea de oferit Hollywoodul, dar nu putea fi sigur dacă amintirile rămăseseră la fel de dureroase în ciuda reconcilierii ei cu tatăl său.

– Credeam că eşti nerăbdător să te întorci acasă, la Raina, zise Charlotte.

– Ştii la fel de bine ca şi mine, arsurile la stomac nu au ucis niciodată pe nimeni.

– Atunci mi-ar plăcea să vizitez Hollywoodul cu tine. Poate că Russell ne va oferi un tur. Ochii ei verzi sclipiră de plăcere.

Ăsta era planul surpriză, însă Roman nu dezvălui totul acum.

Charlotte se rezemă de perne, pufnind în râs.

– Încă nu pot crede cât de departe a putut merge mama ta ca să vă vadă însuraţi.

– Slavă Cerului că mi-am dat seama. Toată cantitatea de ceai şi Maalox-ul au fost primele indicii că avea mai degrabă o indigestie decât o boală de inimă; ca şi nenumăratele medicamente contra hiperacidităţii. Dar manifesta şi clasicele simptome ale cuiva care minte prost. Clătină din cap, amintindu-şi: Nu mă privea niciodată în ochi când o întrebam despre starea ei de sănătate, iar atunci când îşi imagina că nu sunt prin preajmă, alerga pe trepte ca un atlet. Dădu ochii peste cap, amintindu-şi. Ca să nu mai pomenim că uita să-şi ascundă echipamentul pentru exerciţii.

El chicoti. Înainte de călătoria sa în capitală, aruncase

în maşina de spălat o grămadă de rufe murdare, dând peste o pereche de pantaloni umezi şi de un tricou ale mamei lui. Nu era nicio îndoială că era vorba de un echipament pentru exerciţii purtat recent. Fusese tentat s-o strângă de gât când înţelesese, însă avea mai întâi nevoie de o confirmare.

Fusese destul de simplu să o încolţească pe doctoriţa Leslie Gaines şi să pretindă că mama lor îi vorbise despre starea sănătăţii ei. O lăsase pe doctoriţă să creadă că el ştia că problemele de sănătate ale mamei lui nu erau grave, dar că îl îngrijora acea substanţă antiacidă care nu era prea sănătoasă. Doctor Gaines fusese de acord că refluxul gastric nu este o problemă la fel de severă ca presupusul atac de cord cu care Raina fusese internată la Serviciul de Urgenţă. Gaines îl asigurase însă că ea continua să monitorizeze, pentru orice eventualitate, inima Rainei, declarând că va avea în vedere un medicament mai puternic pentru refluxul ei.

– Cum de nu şi-a dat seama mama ta că are de-a face cu bărbaţii Chandler care au moştenit instinctul de reporteri? întrebă Charlotte.

– Pentru că avea de-a face cu nişte fii care pun dragostea şi grija pe primul loc, şi care nici măcar odată nu s-au gândit să privească în jur. La naiba, dacă Roman nu ar fi locuit cu ea, nu ar fi prins-o niciodată.

– Şi eşti convins că faci o treabă bună dacă nu-i spui că ai aflat?

Roman rânji.

– Ea îşi imaginează că a câştigat recordul de pistă. De ce să-i stricăm buna dispoziţie? În afară de asta, după ce am trecut de şoc şi furie, i-am plătit-o, nu-i aşa?

Charlotte se întinse pe pat, apetisantă ca în prima clipă când pusese ochii pe ea.

– Spunându-i că nu va avea parte prea curând de nepoți fiindcă vrem să fim doar noi doi o perioadă de timp, știu. Și încă mă simt vinovată că am mințit-o.

– Merita, mormăi el. Și nu știu dacă eu te merit, dar oricum mă voi bucura de tine. Plecă capul și o sărută agale în jurul sânilor ei, mușcând-o ușor, dar fără să atingă sfârcul care cerea mângâierea.

Charlotte își arcui spatele, gemând, și se rugă să o scutească de suferință, apucând tocmai vârful acela. Roman ajunsese să cunoască foarte bine, în câteva săptămâni, semnele emise de trupul ei, neobosind niciodată să afle mai mult.

– Nu încă, scumpo.

– Noi trebuie...

– Știu exact ce ne trebuie, zise el.

Charlotte își lipi picioarele, prinzându-i mâna între coapsele ei și oprind orice mișcare.

– Trebuie să le spunem lui Chase și lui Rick despre starea sănătății ei.

Roman mormăi.

– *Cum* de te poți gândi la așa ceva în clipa asta, inclusiv – sau ar trebui să spun mai ales – la frații mei?

– Se numește a acorda prioritate, și nu e ușor, crede-mă. Nu crezi că aș prefera să fac dragoste cu tine în loc să reiau chestiunea asta?

Mai avuseseră această discuție, Charlotte declarându-i că nu era cinstit să nu le spună lui Chase și lui Rick cum că Raina e, de fapt, sănătoasă.

– Iubito, când ne întoarcem acasă, o să discutăm despre

ceea ce le vom spune lui Rick şi lui Chase. Până atunci, cu cât nu le spunem nimic, cu atât vor fi la mila mamei, având astfel şanse mai mari de a descoperi şi ei fericirea pe care am descoperit-o noi.

Ea oftă.

– Poate că ai dreptate.

– Ştiu că am.

– Atunci de ce mă simt atât de vinovată?

Roman rânji.

– Fiindcă ai prea mult timp de gândire. Ceea ce înseamnă că va trebui să-ţi distrag total atenţia.

Roman se ridică şi se aşeză peste soţia sa. *Soţia* sa. Cuvântul, care altădată l-ar fi trimis rapid peste hotare, îl umplea acum de satisfacţie. Şi totul datorită lui Charlotte.

Nu numai că-l iubea, însă îi adora familia, făcându-şi griji pentru ei ca şi pentru propria familie. Femeia asta frumoasă şi grijulie era a lui, şi aşa avea să fie totdeauna. Iar el intenţiona să se bucure de fiecare zi, de fiecare respiraţie a vieţii de bărbat însurat, în timp ce va transforma în realitate fiecare vis şi fiecare fantezie a lui Charlotte.

Membrul lui zvâcni, lipit de pântecul ei moale.

– Deschide-te pentru mine, Charlotte.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet sexy, în timp ce depărtă larg picioarele. Era deja pregătită pentru el, iar el o penetră repede şi abil, fără să se grăbească.

Oftatul ei de satisfacţie fu completat de reacţia trupului ei când se contractă, strângându-se în jurul erecţiei lui.

– Oh, mdddaaa, mormăi el, arşiţa aceea alunecoasă umplându-l nu numai de o nevoie arzătoare, ci şi cu o căldură emoţională profundă. Zilele lui de burlac rămăseseră demult în urmă.

– Te iubesc, Roman, şoptiră buzele ei lipite de pielea gâtului lui.

– Şi te iubesc, Charlotte, spuse el. Apoi se apucă să-i demonstreze pur şi simplu cât de mult.

Sfârşit